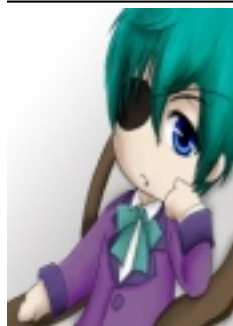

Thu Phục Ông Chủ Hung Dữ

Contents

Thu Phục Ông Chủ Hung Dữ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	32
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	59

Thu Phục Ông Chủ Hung Dữ

Giới thiệu

Khuông Huyền Từ, người sáng lập Công ty Chế Tác Phần Mềm Trò Chơi Vô Cực. Thân hình cao lớn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-phuc-ong-chu-hung-du>

1. Chương 1

Edit: LyA

Vô Cực là một công ty chế tác trò chơi.

Nói đúng hơn, Vô Cực là công ty nổi tiếng nhất châu Á trong ngành này.

Bất luận là trò chơi online hay offline thì Vô Cực đều chiếm một nửa thị trường châu Á, luôn dẫn đầu về lượng tiêu thụ hàng năm. Ở Đài Loan, tùy tiện hỏi người đi đường một câu, chẳng ai không biết tới Vô Cực.

Hè năm nay, Vô Cực vừa phá vỡ truyền thống đánh quái thăng cấp của trò chơi, chuyển hướng sang thăng cấp bằng cách giúp quái cải tà quy chính. Giờ lại có tin tức đầu năm sau sẽ phát hành một trò chơi offline về tình yêu đẹp đẽ bi thương.

Vì thiết kế nhân vật của Vô Cực luôn sinh động, tinh mỹ, nội dung lại chẳng khác nào phim ảnh nên dù chưa có quảng cáo chính thức, rất nhiều người chơi đã sôi nổi thảo luận về dung mạo nhân vật chính và tình tiết câu chuyện.

Chưa đầy một tháng ngắn ngủi, lượng bài viết và thư yêu cầu đã sắp đánh sập trang chủ của Vô Cực.

Để trò chơi hoàn hảo lại phát hành đúng hạn, các thành viên nòng cốt của Vô Cực cũng chính là hai mươi người vào công ty từ những ngày đầu, chẳng có lúc nào được nghỉ ngơi.

Bọn họ làm ngày làm đêm, từ ngày này sang ngày khác tưởng như sắp tận thế đến nơi.

Tuy còn cả tháng nữa mới đến ngày phát hành, nhưng hai mươi người họ có làm việc điên cuồng đến nỗi ai cũng sầm ầm một đôi mắt gấu mèo, chẳng nhận ra bản thân nữa thì vẫn không kịp!

Hôm nay là Noel mà mấy người đáng thương này vẫn không được giải thoát.

Mới sáng sớm mà đã thấy hai mươi nhân viên chăm chỉ làm việc, người làm mô hình, người vẽ bối cảnh, người phối nhạc.

Điều hòa ở bốn góc chạy vù vù, văn phòng yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện một tiếng quát như bom nổ.

“Ai vẽ cảnh hai mươi, mau lại đây cho tôi!”, Khuông Huyền Tư ngồi trong phòng hét lên.

Bàn làm việc của anh rất lớn nhưng lại chất đầy bản vẽ mô hình, đồ dùng chuyên môn cộng thêm một bộ máy tính nên chẳng nhìn ra chỗ trống nữa.

Thân hình cao lớn chỉ thấy được một nửa lại khiến người khác không thể không chú ý.

Anh tựa như con sư tử dũng mãnh, khí chất quyết đoán, không giận mà uy nên nhiều lúc làm người đối diện lạnh run.

Bởi vậy anh vừa hét lên, mọi người đã run rẩy, nét mặt thảm thương, đặc biệt là người ngồi gần phòng anh nhất đã nhảy khỏi ghế luôn rồi.

“Em, em, em ...”, anh chàng lắp bắp, mãi không nói được một câu.

“Cậu vẽ quái, im lặng ngồi xuống đi!”, Khuông Huyền Tư trừng mắt, vung tay ngăn cậu ta nói tiếp.

“À ... dạ.”, anh chàng trợn mắt rồi ngoan ngoãn về chỗ.

“Người vẽ cảnh hai mươi còn không mau lại đây cho tôi!”, không đợi mọi người lên tiếng Khuông Huyền Tư đã quát tiếp.

Đôi mắt lợi hại đảo khắp phòng, anh thăm đếm đến ba, đếm xong vẫn không ai đứng lên, không nói lời nào anh liền cầm lấy dao làm mô hình tùy tiện ném bừa.

“... Giết người rồi! Có ai không, cứu mạng!”

Cùng lúc dao nhỏ rớt xuống, một bóng dáng cao to đang trốn dưới bàn làm việc vội vàng bò ra.

Thẩm Thái lưng hùm vai gấu bỏ nhào về phía góc tường, run rẩy thu người lại, hướng mọi người kêu cứu, đáng tiếc chẳng ai để ý đến anh ta, rất tự giác quay người đi tiếp tục làm việc.

“Còn khóc nữa hử.”, Khuông Huyền Tư hét to hơn, một đêm không ngủ làm cằm anh lún phún râu, cơn giận càng bốc cao: “Câm miệng, lại đây!”

“Em ... thanh danh của em rất trong sạch, lão gia ngài có gì từ từ nói, đừng tức giận hại thân.”, Thẩm Thái nháy nháy mắt cho đỡ sợ, vừa nói vừa dùng tốc độ rùa bò đi tới.

“Tôi mặc kệ thanh danh quái quỷ của cậu. Tôi đếm đến ba mà cậu còn chưa tới đây thì đi dạo địa ngục đi!”

“Em đến ngay đây!”, Thẩm Thái hít một hơi, dùng tốc độ nhanh nhất từ thời cha sinh mẹ đẻ tới giờ chạy ngay tới chỗ Khuông Huyền Tư, không chút khí khái nói, “Ông chủ có gì sai bảo ạ?”

Khuông Huyền Tư cũng chẳng có hơi sức đâu mắng cậu ta nữa liền xoay màn hình lại nói, “Rừng trúc này là thế nào?”

Nhìn rừng trúc âm u hoàn mỹ biến hóa khôn lường trên màn hình, Thẩm Thái gãi đầu, hắc hắc cười hai tiếng.

“Em thấy rừng trúc này rất ổn nha.”

“Cậu chắc chắn?”, Khuông Huyền Tư hỏi lại, trên mặt đã xuất hiện dấu hiệu báo tố.

“Em ... À ...”

“Quá tồi!”, quả đúng như dự đoán, tiếng sư tử hồng lại lần nữa bạo phát, “Cảnh trước là trời trong mây xanh, vừa vào rừng trúc đã tối đen như mực, mặt trời chết ở đâu rồi? Cậu muốn mọi người nghĩ nữ chính có bệnh quáng gà hả?”

“Bệnh quáng gà ... Rất hay, có lẽ do ma pháp của đối phương quá mạnh chẳng, ha ha ...”, tuy bị hét đến choáng váng đầu óc nhưng Thẩm Thái vẫn không quên già mồm át lễ phải, đã từng có 3 người bị dọa đến mức phải đi về lại rồi, cho dù chỉ có xiu xiu cơ may anh ta cũng phải cố nói đen thành trắng.

Đáng tiếc, Khuông Huyền Tư chưa bao giờ là người ba phải.

Trong công việc, anh cực kỳ nghiêm khắc! Nghiêm khắc đến mức không chấp nhận một lỗi nhỏ nhất nào.

Ngón trở nhấp chuột vài cái, kéo kéo vài lần, con gấu mèo ở một góc khác được phóng đại rõ ràng.

“Được, vậy cậu giải thích cho tôi sao lại có một con mèo mập ngồi ăn lá trúc?”

“Đó là gấu mèo, nó vốn mập thế mà.”, Thẩm Thái không nhịn được giúp con thú nhỏ kia chứng nhận thân phận, vừa mập vừa tròn thật là đáng yêu nha, không hổ là do ta tạo ra, ha ha.

“Đúng thật.”, Khuông Huyền Tư cười lạnh, “Một con gấu mèo ngồi ăn trong rừng trúc đầy yêu ma quỷ quái, ăn no rồi còn lấy cho bọn quỷ ăn cùng, con gấu mèo này không phải yêu ma thì là ngu ngốc, cực kỳ ngu ngốc.”

Không có logic, đúng là rắm chó không kêu, về tội tệ thế này mà còn muốn anh giữ lại? Thật đáng chết!

Bị hét đến sắp ngất rồi mà Thẩm Thái vẫn cố biện bạch.

“Vậy ... em vẽ lại con gấu mèo này tà ác một tí cho giống đám yêu quái kia?”

“Không cùng giống loài mà nhìn giống nhau được à?”

“Có thể, có thể. Chỉ cần anh đừng bắt em vẽ lại hết là được.”

“Vẽ lại hết!”, Khuông Huyền Tư không chút lưu tình phán án tử hình.

Trùng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú người thần đều phần nộ của ông chủ nhà mình, Thẩm Thái rất muốn chỉ tay vào cái mũi kia mà mắng cho đã nhưng rốt cuộc vẫn là mình sai nên chỉ có thể xoay người khóc trong lặng lẽ, ôm nỗi hận không thể phát tiết quay về làm việc.

“Hi hi, ông chủ à, mô hình lộc yêu em làm xong rồi, anh xem giúp em một chút được không?”, Thẩm Thái vừa đi, Đinh Diễm Nhi lập tức ôm mô hình đứng trước bàn làm việc của Khuông Huyền Tư.

Người cũng như tên, dung mạo ngọt ngào của cô rất xứng với cái tên ngọt như đường.

Đi trên đường, một nụ cười của cô cũng đủ giết chết khối người nhưng ai trong văn phòng cũng biết, Đinh Diễm Nhi chỉ yêu thích mấy cậu bạn nhỏ trong sáng mà thôi.

“Để đó trước đã.”, xoa xoa mi tâm, Khuông Huyền Tư nhắm mắt dựa vào lưng ghế.

Hơn năm mươi tiếng không ngủ, mắt anh khô như hạn hán còn gập nằng to. Nếu không nghỉ ngơi thì lại phải vào bệnh viện mắt.

Cách nghỉ ngơi tốt nhất chính là ăn no rồi ngủ một giấc, cho nên trước tiên phải lấp đầy cái bụng đã.

Khi mở mắt ra, đôi mắt kia lại sáng ngời có thần như trước, chẳng nhìn ra chút mệt mỏi nào, “Mấy giờ rồi?”

“Dạ?”, Đinh Diễm Nhi đang định ra ngoài liền quay đầu lại, nhìn đồng hồ rồi nói, “Chín giờ ba mươi.”

Khuông Huyền Tư lập tức cau mày, “Hơn chín giờ?”, chẳng trách sao anh lại thấy đói đến vậy.

Bình thường anh ăn sáng lúc bảy giờ, mười một giờ là cơm trưa kiểu Trung, sau đó là trà chiều, bữa tối rồi ăn khuya. Từ từ, không phải là hôm qua anh chưa ăn khuya chứ?

Nghĩ đến đây mặt anh càng nhăn hơn. Bàn tay to sờ soạng trong đồng hồ hình trên bàn, năm giây sau anh cũng tìm thấy cái điện thoại bị vùi lấp dưới mấy bản vẽ.

Cầm ống nghe, anh không do dự nhấn phím gọi nội bộ cho em gái Khuông Tuyền Cơ.

Công việc này tưởng như nhàn nhã lắm nhưng thực ra lại là bể khổ vô biên. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, chẳng ngày nào bọn họ không chịu khổ chịu cực.

Mỗi việc lên ý tưởng, vẽ hình, làm mô hình cũng đủ làm bọn họ đuối sức rồi huống chi còn phải thử nghiệm và sửa chữa liên tục, nếu phải đẩy nhanh tiến độ thì đừng nói tới ngủ, cả cơm còn không được ăn.

Bởi thế nên mấy tháng trước anh mới dùng tiền lương cao để dụ dỗ em gái rảnh rỗi nhà mình tới công ty làm đầu bếp.

Thứ nhất là để người có sức ăn khủng khiếp như anh có thể hoàn toàn tập trung vào công việc. Thứ hai là có người mua cơm cho hai mươi nhân viên miễn cần thường xuyên không được ăn ngủ, chuyện này tuyệt đối là lợi cả đôi đường. Có điều hình như anh đã mong đợi hơi nhiều ở em gái mình thì phải.

Chưa gì đã bỏ việc từ tối qua, da ngứa quá đây mà!

Điện thoại reo hai phút vẫn không ai nhắc máy, Khuông Huyền Tư thấp giọng chửi một tiếng, chuyển sang gọi di động.

Dùng vai giữ điện thoại, Khuông Huyền Tư vừa xem xét mô hình của Đinh Diễm Nhi vừa kiên nhẫn chờ bên kia nghe máy nhưng mấy giây trôi qua vẫn không có ai bắt máy, anh thấy kì lạ nên bỏ mô hình qua một bên.

Linh

~~Tiếng chuông chờ vẫn vang lên đều đặn trong điện thoại.

Linh

~~Bỗng nhiên đằng xa có tiếng chuông vang lên cùng lúc.

Linh

~~Điện thoại lần nữa phát ra tiếng chuông.

Linh

~~Tiếng chuông đằng xa cũng vang lên ngay lúc đó.

Khuông Huyền Tư nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía có tiếng chuông điện thoại liền phát hiện không biết cửa văn phòng đã mở từ lúc nào, vừa lúc có một cô gái xinh đẹp đang đi vào.

Cô cầm di động, ánh mắt trong sáng, vừa nhìn thấy anh liền cười nhẹ, mái tóc đen dài tỏa sáng dưới ánh đèn huỳnh quang, đôi mắt đen tuyền linh động.

Cô không phải nữ nhân tuyệt sắc nhưng lại khiến anh không dời mắt đi được.

Tích.

Bàn tay nhỏ nhấn nhấn phím nhận cuộc gọi đến.

Hoa Nội Kiều trả lời điện thoại nhưng mắt vẫn nhìn nam nhân đằng xa kia, “Anh Khuông phải không?”

Vất vả lấy lại tinh thần, Khuông Huyền Tư lập tức ý thức được tình huống kỳ lạ trước mắt.

Tòa nhà này là tài sản riêng của anh, tầng trên cùng và tầng 9 này là văn phòng chính, từ trước đến nay đều không cho phép người khác tùy tiện ra vào trừ khi có sự đồng ý của anh. Nếu không làm vậy thì nhân viên tầng dưới sẽ kéo hết lên đây.

Hơn nữa, cần phải có mật mã do anh cấp mới có thể đi vào. Anh đủ tự tin tòa nhà này nước không chảy ra một giọt, ruồi không bay vào một con vì vậy ...

Nữ nhân này rốt cuộc là từ đâu chui ra?

“Cô là ai?”, Khuông Huyền Tư ngồi tại chỗ hỏi, mặt không chút biểu cảm.

Tiếng anh không lớn nhưng rất vang nên mọi người trong văn phòng không cần dùng dụng cụ gì cũng nghe rõ mồn một từng chữ, kể cả Hoa Nội Kiều đứng cách xa mười mét.

Trước ánh mắt chăm chăm kia, cô biết ý đứng yên, không bước thêm nữa nhưng lại mở ba lô, lấy ra một bản hợp đồng.

Vẩy vờ giấy, cô mỉm cười nói vào di động, “Tôi là đầu bếp do cô Khuông mời tới. Một tháng tới đây, việc ăn uống của anh sẽ do tôi phụ trách.”

Hừ~~. Dưới ánh mắt chăm chú của hai mươi người, bản hợp đồng bị vo tròn rồi bay thẳng vào góc phòng.

Giọng nói trầm thấp vang lên ngay gần cô, “Cút!”

“Á ... cái gì cơ?”, Hoa Nội Kiều trừng mắt nhìn người không biết đứng ở đây từ lúc nào, giờ cô mới phát hiện ra anh cao lớn cỡ nào.

Anh như một con thú hoang dũng mãnh. Sự tồn tại của anh thôi cũng đủ khiến người khác nơm nớp lo sợ càng không nói tới chuyện đứng gần anh, lại thêm ánh mắt nguy hiểm kia nữa.

Nắm chặt túi trong tay, cô trấn định xua đi hoảng loạn trong lòng, không cho phép mình có biểu hiện thất thố.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi không nghe rõ lắm, phiền anh nói lại lần nữa được không?”

“Cút!”, Khuông Huyền Tư cực kỳ không vui, “Hiện tại, ngay lập tức.”, thậm chí anh còn hảo tâm bổ sung thêm thời gian.

Cút?

Cô kinh ngạc nhìn anh, không thể tin được anh nói năng thô lỗ như vậy.

Những lời cô Khuông nói ngày hôm qua hiện lên trong đầu cô. Cô ấy nói anh trai cô ấy – cũng chính là người đàn ông hung dữ trước mặt cô đây – nổi tiếng là một người đàn ông tốt, không những là người hiền lành dễ gần mà tính tình cũng rất tốt, rất dễ ở chung. Hiển nhiên, mấy lời kia chính là nói dối trắng trợn.

Hoa Nội Kiều thừa nhận sự thật không hay ho này, trong lòng thở dài thườn thượt sau đó tiếp tục chiêu bài nụ cười ngọt ngào. Tuy khẩu khí của người đàn ông này tệ đến mức cần được giáo dục lại ngay lập tức nhưng cô quyết định không chấp nhậ với anh ta.

“Nhưng cô Khuông ...”

“Không có nhưng.”, anh thô lỗ ngắt lời cô.

“Nhưng còn tiền đặt cọc ...”

“Không có nhưng.”

“Vây ...”

“Tôi rất ghét con gái nói nhiều.” anh càng lúc càng tới gần cô, đủ gần để cô thấy rõ ánh mắt bễ nhễ của anh, “Tôi không cần biết cô và Khuông Toàn Cơ giao hẹn cái gì, tất cả những thứ đó chẳng có nghĩa lý gì hết.”

“Cho dù cô Khuông đã trả trước một nửa tiền thù lao?”, sau khi kéo giãn khoảng cách giữa hai người, cô nhanh chóng nói hết câu.

“Đúng!”

Đối với anh, bảo vệ tòa nhà này quan trọng hơn đồng tiền rất nhiều chứ không phải anh coi khinh nó.

Nên biết rằng, doanh thu một năm của Vô Cực có thể đạt hơn một trăm triệu, mà công thần tạo ra lợi nhuận khổng lồ này chính là sự làm việc vất vả của mỗi người trong tòa nhà này. Trong đó, các thành viên ở tầng này là quan trọng nhất.

Hơn tám mươi bàn làm việc này nhìn qua có vẻ giống bãi phế liệu nhưng ai cũng hiểu được một điều, những ý tưởng đã khai thác hay chưa khai thác đều xuất phát từ tầng văn phòng này.

Đối thủ cạnh tranh lên vào đây trộm tài liệu mật của công ty đông như kiến, chỉ một tập tài liệu nhỏ bị tiết lộ ra ngoài cũng có thể tạo ra tổn thất không nhỏ.

Cho nên hiện đang ngồi ở đây, hầu hết đều là những người vào Vô Cực từ ngày đầu thành lập, là bạn bè luôn đi theo anh, tư lịch ngắn nhất cũng đã mười năm, đạo đức tuyệt đối có thể tin tưởng được. Còn người mới cũng là đàn em thân thiết của anh ở trường đại học.

Quan điểm của anh là “Dùng người thì không nghi, đã nghi thì không dùng” bởi vậy việc tuyển chọn nhân tài cũng rất khắc nghiệt.

Nhưng con bé Khuông Toàn Cơ kia, không được anh đồng ý đã tìm người thay thế vị trí của mình?! Rất đáng ăn đòn!

“Anh chắc chắn?”, Hoa Nội Kiều chớp chớp mắt, không tin được anh lại hào phóng như vậy.

“Nếu mình nói ra tiền đặt cọc của cô Khuông là năm vạn Đài tệ, anh ta có đổi ý hay không nhỉ?”, cô nghiêng đầu suy nghĩ thật kỹ xem mình có nên thành thật nói số tiền đó ra không.

“Cô đi lên đây bằng cách nào?”, anh chỉ quan tâm mỗi vấn đề này.

“Hả?”, Hoa Nội Kiều hoàn hồn, thành thật trả lời, “Cô Khuông dẫn tôi lên đây.”

“Mở cửa bằng cách nào?”

“Dùng một tấm thẻ màu đen, anh đợi chút ...”, cô lục lục ba lô rồi nhanh chóng lấy ra một tấm thẻ, “Vừa này lúc ở trong thang máy, cô Khuông đưa cái này cho tôi để tôi tự quẹt thẻ đi vào.”

Trùng mắt nhìn tuyến phòng thủ cuối cùng của Vô Cực, Khuông Huyền Tư trầm mặc một lúc lâu rồi đột nhiên nở nụ cười.

Khuôn mặt tuấn tú tươi cười càng mê người hơn, sức quyến rũ đó ngay cả Hoa Nội Kiều cũng không chống đỡ nổi, gương mặt nhỏ nhắn ứng hồng hoàn toàn trái ngược với biểu hiện của mấy người còn lại.

Làm việc ở Vô Cực nhiều năm như vậy, ai chẳng biết Khuông Huyền Tư không thích cười. Mỗi lần anh nở nụ cười mê hoặc chết người không đền mạng kia chỉ có một ý nghĩa, chính là ...

“Khuông Toàn Cơ đang ở đâu?”

Quả nhiên, sắp có người lên đài rồi.

Hai mươi người nghiêm mặt, ào ào thay đổi ngữ điệu rồi làm dấu chữ thập cầu khẩn, “Hallelujah, xin Người phù hộ Khuông Toàn Cơ sống lâu trăm tuổi!”

“Ra sân bay rồi.”, cô đỏ mặt trả lời.

“Sân bay?!”

“Cô ấy nói muốn đi Mỹ kết hôn, á ... anh không biết sao?”, mặt cô tràn đầy ý cười nhưng thấy nét mặt hung dữ của Khuông Huyền Tư, cô nhanh chóng lui về sau ba bước lớn.

“Chặn Khuông Toàn Cơ lại!”, Khuông Huyền Tư lập tức mở điện thoại hạ lệnh. Hiện tại, nhìn mặt anh rất dã man, giống hệt thổ phỉ chuẩn bị đi cướp của.

Thấy tình huống khác thường, Hoa Nội Kiều liền hiểu được bản thân hình như bị cuốn vào phong ba bão táp mất rồi.

“Đi rồi? Hai phút trước đã lên taxi rồi?”, gào thét nói lại điều mình vừa nghe được, sắc mặt Khuông Huyền Tư đen như đất nồi, bộ dạng của anh như thể muốn giết người ngay lập tức!

Mọi người đều cho rằng tiếng sư tử hồng lại sắp truyền xuống nhân gian nên đã bịt chặt hai tai, nhưng mà con người cao lớn kia lại đột nhiên ngã xuống nền nhà.

“Ông chủ!”

Ai cũng giật mình trước tình huống bất ngờ này, kể cả Hoa Nội Kiều đang đứng ngay đó nhưng cô bình tĩnh lại rất nhanh.

Cô yêu cầu mọi người lui lại để anh có thể hít thở, sau đó lấy một bình nước từ trong túi ra, mở nắp bình đưa tới bên miệng anh.

“Anh có sao không? Muốn uống nước không?”, cô quan tâm hỏi han.

Khuông Huyền Tư trả lời bằng hành động đoạt lấy bình nước. Anh không khách sáo uống vội uống vàng, chỉ mấy ngụm mà bình nước đã hết sạch.

“Chết tiệt! Tôi cần đồ ăn.”, bao nhiêu nước cũng chẳng giúp anh lấy lại sức lực.

Anh muốn ăn thịt!

Anh muốn ăn cơm!

Không cần ngon, chỉ cần no bụng là được!

“Sandwich được không?”, bàn tay nhỏ bé của cô lần nữa cho vào trong ba lô lấy ra một hộp nhựa, bên trong đựng một phần sandwich.

Miếng bánh mì được cắt gọn gàng, mỗi mặt đều được nướng cẩn thận nên có màu vàng ươm.

Giữa hai lát bánh mì là đủ các loại rau dưa xanh mơn mẫm, nhìn qua có vẻ như mới hái nên còn rất tươi.

Phần sandwich đầy đủ cả hương lẫn màu sắc đẹp mắt khiến tất cả mọi người ở đây chảy nước miếng ào ào.

“Có mỗi rau? Thịt đâu?”, hiển nhiên vẫn có người không biết nhìn “hàng”, anh trừng mắt trách cô.

“Không có thịt, chỉ thế này thôi.”, Hoa Nội Kiều nhìn người đàn ông tính tình tệ hại trước mặt, không tin được đến lúc này rồi mà anh còn kén ăn, “Tình trạng của anh có vẻ không tốt lắm, hẳn là đã lâu chưa ăn gì, nên ăn đồ dễ tiêu hóa một chút thì hơn.”

Khuông Huyền Tư cau mày, dùng ánh mắt khinh thường nhìn phần sandwich chỉ có bánh mì với vài lá rau kia, cực kỳ do dự có nên nuốt phục hay không.

Rõ ràng sức lực không còn tí nào nhưng khí thế của anh vẫn như cũ, cho nên chẳng ai dám lại cướp phần sandwich tuy rằng bọn họ rất, rất, rất muốn ăn!

“Ông chủ, nếu anh không ăn, em có thể ăn ...”

Ai đó còn chưa kịp nói hết mong muốn thì một bàn tay to đã dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai bốc lấy phần sandwich, nhét hết vào miệng mình.

Phần sandwich giòn giòn ngọt ngọt khiến đôi mày rậm đang nhúu chặt dần giãn ra, đôi mắt thâm thúy hiện lên nét trầm tư.

“Cái này là mua à?”, Khuông Huyền Tư hỏi.

“Tôi tự làm.”

Câu này vừa thốt ra lập tức kinh diễm tứ phương.

Mọi người vốn đang ở trạng thái bình thường, trong nháy mắt đã hóa thân thành dân chạy nạn, dồn dập nắm lấy cánh tay của Hoa Nội Kiều, sau đó dùng ánh mắt đáng thương nhất cầu xin cô.

“Chúng tôi cũng muốn ăn! Làm ơn làm cho chúng tôi ăn đi, lâu lắm rồi chúng tôi chưa được ăn gì!”

“Đúng! Đúng! Chúng tôi sắp chết đói rồi ...”

“Tôi ...” Hoa Nội Kiều khó xử nhìn mọi người. Tuy cô rất vui nhưng không thể tự tung tự tác đồng ý với bọn họ.

Nhìn về phía Khuông Huyền Tư cô mới phát hiện ra anh cũng đang nhìn mình. Ánh mắt anh như dao sắc, tựa như có thể nhìn thấu cô.

Chưa bao giờ bị người khác nhìn chăm chú như vậy, tim Hoa Nội Kiều đập loạn, bất an định nhìn sang nơi khác thì tiếng nói trầm thấp truyền vào tai cô:

“Nhà bếp ở phía sau, tôi cho cô một tiếng. Nhớ kỹ, lượng đồ ăn phải nhiều.”

2. Chương 2

Cô không nhất thiết phải nhận công việc này vì đã có năm vạn Đài tệ tiền cọc trong tay.

Nấu giúp một bữa cơm lấy năm vạn, quả là rất may mắn!

Nhìn một đám người vui đùa ăn cơm, Hoa Nội Kiều mỉm cười thỏa mãn.

Tuy không có ai bình luận tay nghề của cô nhưng nhìn bọn họ ăn lấy ăn để, liên tục xới cơm gấp thức ăn thì đủ biết họ thích đồ ăn cô nấu. Với cô như vậy đã là lời khen tốt nhất!

Cởi tạp dề màu hồng nhạt ra, gấp lại ngay ngắn rồi Hoa Nội Kiều tiện tay tháo luôn dây buộc tóc xuống.

Cô quyết định không quấy rầy bọn họ, cầm ba lô định đi về nhưng vừa bước ra khỏi nhà bếp đã đụng phải một bức tường thịt ấm áp.

“Á!”, cô xoa xoa cái mũi bị đau, mắt rưng rưng ngược lên, định xem là ai đi mà không thềm nhìn đường.

“Định đi đâu?”

Một gương mặt phóng to trước mắt cô. Nhìn đôi mắt giống mắt dã thú gần trong gang tấc kia, Hoa Nội Kiều bỗng cảm thấy mình không thể hô hấp được.

“Anh ta đứng phía sau mình từ lúc nào vậy? Còn nữa, cứ phải đứng gần như vậy à?”, cô nghĩ thầm. Không quen cảm giác áp lực đến nỗi không thở được nên cô lui lại, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, trái tim không kìm chế được đập loạn lên.

“Về nhà.”, cô nói nhỏ, giọng nói nhẹ nhàng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

“Tôi có nói cô có thể đi à?”, Khuông Huyền Tư khoanh tay, khó hiểu nhìn cô.

“Hả? Nhưng rõ ràng vừa nãy anh ...”

“Rõ ràng làm sao?”

Rõ ràng đã nói tôi rút.

Cô chớp đôi mắt to tròn, im lặng nhìn anh.

Thực ra sau anh rẽ họ thì anh ta là người đẹp trai nhất cô từng gặp.

Cặp lông mày đậm khiến khuôn mặt anh toát lên vẻ khí phách và can đảm, đặc biệt là cái mũi thể hiện đúng cá tính cường ngạnh của anh. Đáng vẻ như vậy thật làm người khác không dám gây chuyện.

Cô rất nghi ngờ làm sao những người đang ở trong nhà bếp có thể cùng làm việc với anh.

“Không nhớ sao? Vừa nãy anh đã rút bản hợp đồng đi rồi.”, cô nói nhỏ nhắc nhở anh, nhếch nhai mỉm cười, “Anh nói tôi và cô Khuông có giao hẹn cái gì thì cũng không có nghĩa lý gì cả.”

“Tôi đổi ý.”, anh vẫn phong khoáng nói, dường như lúc trước chưa từng xảy ra chuyện gì – anh không trừng mắt với cô, không rút bản hợp đồng càng không hét lên bảo cô rút đi.

“Cho nên anh quyết định giao công việc này cho tôi?”, cô hỏi lại, không so đo cử chỉ thô lỗ của anh.

“Không, tôi vẫn còn lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?”

“Lo lắng xem có thể đưa cô vào phòng tôi không.”

“Hả ... Đưa tôi vào phòng của anh?”, đôi mắt trong veo mở to.

Tuy cô không muốn hiểu sai ý nghĩa của câu này nhưng ... bình thường, đàn ông sẽ nói những lời thể này với một cô gái mình vừa gặp sao?

Cái này cũng được xem là quấy rối tình dục rồi chứ.

“Yên tâm đi, tôi không có chút hứng thú nào với cá khô đâu.”, dường như hiểu được suy nghĩ của cô, Khuông Huyền Tư hừ nhẹ, cười nhạt cô tự mình đa tình.

Anh có đói khát cỡ nào cũng không ra tay với người xa lạ. Tuy không hiểu sao anh lại thấy cô hấp dẫn nhưng trước khi chắc chắn cô không phải gián điệp thì anh sẽ chỉ xem cô là người lạ.

Nói đi cũng phải nói lại, đây chính là là nguyên nhân khiến anh ghét phụ nữ, cái gì cũng hiểu sai được. Thật phiền phức!

Đầu mày nhíu chặt, đôi mắt đen của anh soi mói nhìn cô gái chỉ cao tới nách mình. Còn cô, chỉ có thể duy trì nụ cười cứng ngắc trên mặt và nắm chặt ba lô, cố gắng kiềm chế ham muốn đánh người của mình.

Anh ta dám so sánh cô với cá khô?

Cho hỏi cô có chỗ nào giống cá khô hả? Tuy chưa đến trình độ khiến người khác vừa nhìn là xịt máu mũi nhưng ít ra vẫn được 32C ... Á, không phải! Đây không phải là trọng tâm, trọng tâm là cách nói chuyện của anh ta có vấn đề!

Nghe cách nói của anh ta thì ai cũng sẽ hiểu nhầm thôi, thế mà anh ta lại bày ra bộ dạng không chịu nổi sự hạo sắc của cô, thật đáng ghét!

Nhưng thôi, quên đi. Trời sinh cô tính tình rộng rãi, không so đo với anh ta làm gì ệt.

Cô ưỡn ngực, cố ý xem nhẹ chữ “ghét” hiện rõ trên mặt ai kia, dùng tốc độ nhanh nhất bước vòng qua anh để đi về nhưng cô vừa bước sang phải, anh ta cũng bước sang phải. Chưa từ bỏ ý định, cô liền bước qua trái, ai ngờ anh ta cũng bước qua trái theo cô.

Một trái một phải lại một trái một phải, chắc chắn là anh ta cố ý chặn đường.

“Xin lỗi, tôi muốn đi về, phiền anh nhường đường một chút được không?”, cô ngẩng đầu nhìn anh, lễ phép nói.

“Cô kia, cô bao nhiêu tuổi rồi?”, tất nhiên là có người nào đó tu dưỡng không bằng cô, vừa mở miệng đã hỏi thẳng điều phụ nữ kiêng kỵ nhất.

“Anh Khuông, tôi họ Hoa. Nếu anh gọi tôi là cô Hoa, tôi cũng không ngại đâu.”, cô mỉm cười đáp lại.

“Ít nói nhảm đi, rốt cuộc thì cô bao nhiêu tuổi?”, Khuông Huyền Tư cũng chẳng ưa cô “hỏi một đấng, trả lời một nẻo”.

Ăn no giúp anh khôi phục thể lực không ít nhưng đôi mắt khô và tinh thần mệt mỏi thì không đỡ hơn được. Không những thế, còn biết bao nhiêu việc đang chờ anh nữa kia.

Bây giờ anh chỉ muốn được ngủ một giấc thật ngon nhưng đó hoàn toàn là chuyện không tưởng. Vừa nãy anh tranh thủ lên lầu kiểm tra mới phát hiện ra Khuông Toàn Cơ thực sự đã cầm ví và hộ chiếu đi.

Em gái thoải mái đi chơi, để cục diện rối rắm này lại cho anh.

Công ty thì đang lúc bận bịu, anh làm gì có thời gian đi tìm đầu bếp mới.

Huống chi ngoài nhiệm vụ nấu ăn, người đó còn phải đảm nhận “nhiệm vụ” cực kỳ quan trọng, đóng vai trò then chốt trong nguồn linh cảm của anh.

Tuy anh am hiểu việc vẽ ra các “nhân vật trò chơi”, phàm là nhân vật nam nữ hay yêu ma quỷ quái xuất phát từ tay anh đều có lực hấp dẫn đặc biệt nên các trò chơi mới bán được số lượng lớn, anh được mọi người tôn sùng là ông hoàng của thế giới trò chơi điện tử, là bạn tâm giao của trạch nam nhưng vậy thì sao chứ?

Không có linh cảm, tất cả đều là cái rắm!

Nếu để anh biết tên chết tiệt nào bắt cóc Khuông Toàn Cơ, nhất định anh phải đốt trụ lông của hắn!

Nhưng vẫn phải giải quyết xong chuyện quan trọng trước mắt đã. Nếu anh không muốn chết đối ngay trong văn phòng mình, thì dù có lo lắng đến thế nào cũng phải giữ cô gái này lại.

“Anh Khuông, trừ khi anh tôn trọng tôi đã nếu không tôi sẽ không bao giờ nói chuyện tuổi tác với anh.”, Hoa Nội Kiều không phải người dễ bị bắt nạt, dù anh luôn hung dữ như có thể ăn tươi nuốt sống người khác bất cứ lúc nào thì cô vẫn sẽ không lùi bước.

Ai cũng có quyền được tôn trọng, anh thật sự không nên nghĩ mình muốn làm gì cũng được mà đương nhiên, sự cố chấp của cô hình như đã chọc giận anh.

“Cô chỉ cần trả lời thôi!”, tiếng quát to một lần nữa thoát ra từ đôi môi gợn cảm kia.

Tiếng quát đinh tai nhức óc của anh khiến cô nhú mảy khó chịu. Ngay cả đám người đang mải mê ăn uống trong nhà bếp cũng bưng bát cơm vọt tới cửa.

Một đám người nhìn vẻ mặt vô tội của Hoa Nội Kiều rồi quay sang vẻ mặt hung dữ của Khuông Huyền Tư, im lặng đánh giá tình huống trước mắt. Sau đó tất cả đồng loạt chìa nòng súng về phía ông chủ nhà mình.

“Ông chủ! Lễ phép, phải lễ phép nha! Đàn ông sao có thể quát tháo phụ nữ được, như thế là không lễ phép!”, Đinh Diễm Nhi cắn đuôi cá, lên tiếng quở trách đầu tiên.

“Đúng vậy! Tốt xấu gì thì cô Hoa đây cũng vừa cứu mạng anh, anh lại quát người ta như vậy là không tốt.”, Thẩm Thái cũng theo đà lắc đầu, vừa nói vừa nhai thịt.

“Đâu chỉ là không tốt, lấy oán trả ơn sẽ khiến người thần đều phẫn nộ đó, là lang tâm cầu phế đó. Người như thế đáng bị trời phạt ...”, người nào đó cũng nhảy ra phụ họa, tiếc là chưa nói xong đã bị ngắt lời.

“Câm miệng, quay lại ăn cơm của mấy người đi!”, Khuông Huyền Tư quát lại.

“Cơm tất nhiên phải ăn, nhưng ông chủ anh quát ...”

“Tôi như thế nào?”, âm cuối cao thêm một bậc, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn cả đám người, “Mấy người rảnh lắm hả? Thế thì đừng ăn cơm nữa, tất cả quay về làm việc cho tôi!”

“Cái gì?”, vừa nghe đến từ “làm việc” cả đám liền lui lại ba bước, sợ tới mức toát mồ hôi lạnh.

Đùa gì vậy! Liên tục tăng ca gần một tháng làm bọn họ mệt sắp chết rồi, sức đâu mà tiếp tục cống hiến cho sự nghiệp làm việc vĩ đại nữa.

Bây giờ chỉ cần nghĩ tới máy tính là bọn họ liền muốn môn!

Hai mươi người bưng bát cơm, sau một hồi cân nhắc nặng nhẹ vẫn quyết định giữ mạng có vẻ quan trọng hơn. Thế nên sau khi quăng cho Hoa Nội Kiều một ánh mắt áy náy, cả đám người chạy như bay quay vào phòng, tiếp tục ăn cơm.

Thấy hiện trường đã được xử lý xong xuôi, lúc này Khuông Huyền Tư mới dời lực chú ý tới Hoa Nội Kiều.

Anh không kiên nhẫn nhú mảy chờ cô trả lời nhưng một lúc sau, cô vẫn im lặng.

Cô lẳng lặng quan sát anh, đôi môi đỏ mọng luôn cong nhẹ thành nụ cười thanh nhả nhưng sự cố chấp của cô lại khiến người khác phát điên.

“Chết tiệt! Cô kia, cô câm điếc à? Sao không trả lời tôi?”

“Tôi đã nói rồi, trừ khi anh tôn trọng tôi nếu không thì xin lỗi, tôi không muốn nói chuyện gì với anh cả.”, cô nghiêm túc nói.

“Tôi không tôn trọng cô chỗ nào?”

“Anh gọi tôi là ‘cô kia’.”

“Chỉ có thể thôi?”, mày nhíu càng chặt, đáy mắt anh lóe lên tia sáng, không thể tin được chỉ vì chuyện con con thế này mà cô tổn mất hai mươi hai giây của anh.

Cô là con gái, anh gọi cô là “cô kia” thì có gì không đúng.

“Bỏ đi! Cô chỉ cần nói cho tôi biết cô có phải trẻ em dưới tuổi lao động hay không là được.”, anh thô lỗ gào thét, miễn cưỡng nuốt hai chữ “cô kia” xuống chỉ vì muốn cô nhanh nhanh đưa ra đáp án.

“Anh Khuông, tôi ĐÃ hai mươi tư tuổi rồi.”, cô cười nói vì anh đã nhượng bộ, nhưng cũng không vừa lòng chuyện anh nghĩ cô là “trẻ em dưới tuổi lao động”.

Để tránh phải nghe thêm những câu làm người ta giận dữ, cô lấy luôn chứng minh thư ra cho anh xem.

Cầm chứng minh thư, anh sầm soi từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, nghiêm túc nhìn kỹ từng chữ từng số cứ như sợ có chỗ nào không đúng.

“Ồ Đài Bắc? Sao lại chạy đến đây?”

“Bởi vì tôi và chị họ cùng kinh doanh “Dịch vụ phục vụ tận nơi”, danh tiếng cũng không nhỏ, xung quanh đây mọi người đều biết nên chắc anh cũng từng nghe qua rồi đấy.”

“Tôi chưa từng nghe qua.”, cực kỳ không nể mặt người khác.

“Thật sao?”, cô đỏ mặt xấu hổ, “Thật ra nó cách nơi này không xa lắm, ở ngay mấy phố ngoài ...”

“Đó không phải trọng tâm.”, anh bỗng trả lại chứng minh thư cho cô. “Trong nhà có những ai?”, anh hỏi thẳng vấn đề mình quan tâm.

“Người thân của tôi đều ở tại Đài Bắc, ở đây chỉ có tôi và chị họ. Nhưng nửa năm trước chị họ tôi đã kết hôn với Phân cục trưởng Hình nên bây giờ tôi ở một mình.”, Hoa Nội Kiều nhíu mày nói, bắt đầu khó chịu.

Người đàn ông này thật sự nên cải thiện thói quen nói năng ngay đi. Từ lúc gặp mặt đến giờ, anh ta ngắt lời cô ít nhất năm lần rồi đó.

“Phân cục trưởng Hình?”, mắt Khuông Huyền Tư sáng lên, cuối cùng cũng tìm thấy chút hứng thú.

“Nếu Phân cục trưởng Hình là anh rể của cô gái này thì cô ta có thể tin tưởng được, hơn nữa tay nghề nấu ăn của cô ta quả thật không có lời nào để chê.”, anh suy nghĩ kỹ càng rồi đưa ra quyết định, “Một ngày tôi ăn ít nhất năm bữa cơm.”

“Cho nên?”

“Từ giờ trở đi, lúc nào cô cũng phải chú ý điện thoại hoặc di động. Tuyệt đối đừng bao giờ để tôi không tìm được cô.”

Nói cách khác, anh ta đồng ý thuê cô?

Nhất thời Hoa Nội Kiều không biết mình nên vui hay buồn.

Nếu là một tiếng trước, chắc chắn cô sẽ rất vui mừng vì nhận được công việc này. Nhưng sau khi lĩnh giáo sự bá đạo và hung dữ của anh thì cô hơi do dự.

Có điều châm ngôn của cô là “Có cơ hội nhất quyết phải kiếm tiền, đừng chờ tới lúc không có tiền thì ngồi đó than thở”. Để giấc mơ mở quán cà phê nhanh chóng thành hiện thực, cô chấp nhận tất cả khó khăn thử thách!

Quái lạ!

Nhìn quần áo và cả quần lót bừa bãi khắp phòng, Hoa Nội Kiều thấy đây chắc chắn là phòng của đàn ông liền không nói năng gì, lập tức kéo hành lý lui ra tới cửa.

“Anh Khuông, không phải là anh nghĩ sai cái gì đấy chứ? Lúc trước tôi và cô Khuông giao hẹn là tôi ở chỗ của cô ấy.”

“Chính là chỗ này.”, Khuông Huyền Tư quay đầu, bắt mắt trông người nào đó đột nhiên chạy ra ngoài.

Cô gái này không nói tiếng nào đã chạy, chẳng lẽ là lâm trận bỏ chạy sao?

Không được, anh không cho phép!

Bây giờ sắp tới giờ ăn cơm trưa của anh rồi, nhất định phải giữ cô lại để còn cống hiến tay nghề cho anh.

“Nhưng mà chỗ này nhìn qua ... không giống phòng của con gái.”, đâu chỉ là không giống, nếu để cô hình dung thì căn phòng này chắc chắn không phải cho người ở.

Rõ ràng là sofa lại để đầy quần áo nhăn nhúm và một đồng sách. Chỗ nên để hoa tươi thì toàn là đồ ăn thừa. Còn sàn nhà thì bị hết bức tranh này tới bức tranh kia lấp kín. Thậm chí cô còn thấy hai con cá chết thối trong bể cá.

Nhìn khắp phòng khách chắc chỉ có mấy bức tường được tính là sạch sẽ, nhưng điều kiện duy nhất là nếu trên đó không có đủ loại áp phích.

“Tất nhiên không giống vì đây là nhà tôi.”, Khuông Huyền Tư vừa nói vừa đi tới chỗ cô, anh quyết định phải trông chừng cô cẩn thận để trưa nay không phải nhịn đói.

“Nhà anh?”, cô lén thở phào một hơi, yên tâm hơn một chút, “Vậy cô Khuông là ở phòng bên cạnh phải không? Tôi nhớ cô ấy có nói qua cô ấy ở sát phòng anh.”

Kéo theo hành lý, cô nhanh chóng dời tầm mắt khỏi căn phòng khách quá khủng bố này, không thể nào tin được lại có người biến nhà ở thành bãi rác thế này. Có trời mới biết trong cái chén để bữa trên bàn kia có bao nhiêu con gián đang bò qua bò lại.

“Nhà?”, Khuông Huyền Tư hừ lạnh, “Con bé kia từ nhỏ đến lớn chỉ biết tiêu tiền như nước, lấy đâu ra tiền mà mua nhà?”

Lời của anh khiến Hoa Nội Kiều thầm kinh hãi, nhất là cô phát hiện ra ngoại trừ thang máy sau lưng ra thì nguyên cả tầng này không thấy căn hộ thứ hai nào, lòng cô nổi lên cảm giác khó tả.

Khuông Huyền Tư dường như không phát hiện ra sự kinh ngạc của cô, tiếp tục chê bai em gái mình không thương tiếc.

“Lời con bé kia nói mà tin được thì heo mẹ cũng biết bay. Nhưng mà đúng là nó ở bên cạnh tôi, có điều cái đó chỉ là phòng thôi.”

Cái gì?

Hoa Nội Kiều trợn to mắt, bỗng cảm thấy thật choáng váng. Không ngờ ngoài chuyện tính tình hung dữ của anh trai ra, cô Khuông này còn lừa cô một vỏ nữa. Thật là ...

Có điều cô cũng có chỗ sai, lúc sáng nhìn thấy thái độ khác thường của anh Khuông đây, đáng lẽ cô nên xác nhận lại mọi việc một lần nữa mới đúng. Chỉ vì năm vạn Đài tệ mà quên mất phải cảnh giác với người lạ, đúng là quá không cẩn thận.

“Cô còn muốn đứng đây bao lâu nữa? Nhanh đi cất hành lý rồi xuống lầu nấu cơm đi.”, cô còn chưa kịp than thở cho số phận bi ai của mình thì anh đã lên tiếng thúc giục.

Thời gian là tiền bạc! Anh không có thời gian để lãng phí với cô, bây giờ anh chỉ muốn ăn cơm, nghỉ ngơi rồi lại tiếp tục làm việc, làm việc và làm việc.

Hít sâu một hơi, Hoa Nội Kiều kiên quyết lắc đầu, “Anh Khuông, tôi không thể nhận công việc này, rất xin lỗi.”

Tất cả những điều này hoàn toàn khác xa với điều kiện mà lúc trước cô và Khuông Toàn Cơ đã giao hẹn. Tốt xấu gì cô cũng là con gái được giáo dục đàng hoàng, sao có thể ở chung nhà với một người đàn ông độc thân được!

Huống chi, căn phòng kia hoàn toàn không thích hợp để ở.

Nhìn căn phòng dơ bẩn, cô không tự chủ được rung mình một cái, cố gắng không nghĩ xem ngoài gián ra thì trong đó còn bao nhiêu “côn trùng” nữa.

“Đúng là cô dối ý thật!”, anh quát lên, “Cô kia, đừng có thử thách tính nhẫn nại của tôi. Tôi cho cô năm phút, đúng năm phút nữa phải xuống dưới nấu cơm.”

“Anh Khuông, anh không thể không nói lý lẽ như thế.”, nhìn người đàn ông hung dữ trước mặt, Hoa Nội Kiều lễ phép nói, “Lúc trước là cô Khuông gạt tôi, tôi có quyền từ chối thực hiện nghĩa vụ trong hợp đồng.”

“Cô không thể, hai người đã ký hợp đồng rồi!”

Bản hợp đồng kia làm hại cô mất rồi.

Nếu lúc trước tỉnh táo hơn một chút, có lẽ bây giờ cô sẽ không rơi vào tình trạng thê thảm thế này. Đợi chút đã, cô nhớ là anh ta đã rút bản hợp đồng kia đi.

“Tôi có thể.”, cô cười, tự tin nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh đã rút bản hợp đồng kia rồi.”

“Tôi đã nhật lại.”, anh trừng mắt với cô. Bỗng dưng anh im bật, hơi thở bạo liệt vừa rồi biến mất tăm.

Ánh mắt thâm trầm của anh không hề che giấu vẻ âm mưu tính toán.

Nụ cười tự tin vẫn hiện trên mặt nhưng Hoa Nội Kiều lại âm thầm run rẩy, cảm giác bất an ập đến.

“Anh nói dối!”, cô phản bác, không hề tin anh khôn khéo như vậy.

“Đừng bao giờ chất vấn lời nói của tôi!”, anh lạnh giọng cảnh cáo cô, ánh mắt sắc bén.

“Vậy bản hợp đồng kia viết cái gì?”, cô vẫn chưa từ bỏ ý định.

Anh cười lạnh, nói rõ ràng mạch lạc, “Điều thứ hai, công việc này có thời hạn một tháng. Điều thứ tám, nếu cô không muốn bồi thường gấp sáu lần số tiền thỏa thuận trong hợp đồng thì đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Nói xong, anh thật sự không lãng phí thêm một giây phút nào, lập tức đoạt lấy hành lý trong tay cô, ném thẳng vào phòng rồi đóng cửa lại.

“Bây giờ xuống nhà bếp tầng dưới chuẩn bị cơm trưa!”

3. Chương 3

Edit: LyA

Dù đã biết mình bị lừa gạt cộng thêm phải ở lại căn phòng như bãi rác trên tận tầng 10 thì Hoa Nội Kiều vẫn bình tĩnh chấp nhận sự thật.

Cô vốn không phải loại con gái gặp chuyện không may thì chỉ biết khóc lóc. Người xưa có câu “Ký lai nhi, tắc an chi”. Cô tự tin mình có thể vượt qua mọi trở ngại, huống chi nếu bỏ qua Khuông Huyền Tư hung dữ, bá đạo thì mọi người ở công ty này cũng không tệ.

Khi biết được tin cô đã nhận công việc đầu bếp, mọi người đều tỏ thái độ “đồng tình”, nhất là Đinh Diễm Nhi còn hứa sẽ tặng cô một mô hình hình trẻ con làm lễ gặp mặt.

Mấy đứa bé này rất sinh động, đủ hình đủ kiểu như là đáng yêu, âm hiểm, kỳ quái hay buồn cười, cực kỳ thích hợp để trang trí lại căn nhà lớn kia.

Thật không biết căn nhà kia được thiết kế theo kiểu quái gở gì! Tổng diện tích cũng phải một trăm mét vuông, thế mà chỉ chia ra có ba phòng gồm phòng khách chung với phòng bếp và hai phòng ngủ, phòng nào cũng rộng quá mức.

Cô cứ nghĩ hai phòng còn lại cũng khủng bố không kém gì phòng khách nhưng không ngờ phòng nào cũng sạch sẽ hơn nhiều.

Phòng của Khuông Toàn Cơ được trang trí theo phong cách công chúa, mọi thứ bên trong đều là màu hồng, trên bàn để đầy mỹ phẩm và kem dưỡng da các loại, thú bông đáng yêu cũng ngập đầy các góc ngách; đồ đạc tuy nhiều nhưng cũng coi như sắp xếp ngay ngắn, có thể nói là lộn xộn có trật tự.

Phòng Khuông Huyền Tư lại hoàn toàn tương phản với phòng của Khuông Toàn Cơ. Trong phòng ngoài những đồ đạc cần thiết ra thì không có thêm cái gì nữa, thậm chí có dùng từ “trống rỗng” để hình dung cũng không sai.

Cô nghi ngờ rằng mấy thứ “tạp vật” trong phòng khách đều chạy từ phòng anh ta ra, nếu không thì sao cái áo khoác lông vừa mềm vừa nhẹ vừa đẹp kia lại nằm trên thảm? Thêm nữa, mấy cái áo sơ-mi và âu phục hàng hiệu đắt tiền làm sao lại nằm đầy trên sofa?

Chắc chắn vị ông chủ đã man kia cho rằng phòng khách là nơi để đồ đạc lung tung. Tất cả những vật gì khiến anh ta chướng mắt hoặc hết hạn sử dụng hoặc chặn đường anh ta thì đều bị quẳng đi không thương tiếc, quả nhiên là cảnh giới cao nhất của câu nói “nhắm mắt làm ngơ”.

Phong cách sinh hoạt và tính tình giống hệt nhau, kém đến mức khiến người ta khó mà chấp nhận.

Dù đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng cho những ngày tháng không được tốt đẹp lắm sắp tới đây, nhưng cô vẫn ôm ấp một tia hy vọng mong manh rằng sẽ xuất hiện tình trạng “bình thường”.

“Nhất định phải tìm thời gian nói chuyện căn phòng đầy rác kia với anh Khuông mới được.”, Hoa Nội Kiều cầm miếng xơ mướp vừa cọ bồn rửa vừa tự thì thào.

Thật ra hôm qua cô đã định nói ra chuyện này nhưng sắp xếp hành lý rồi làm quen với môi trường làm việc mới khiến cô quên mất, kết quả là tới hôm nay vẫn chưa tìm được thời điểm thích hợp.

Sáng sớm nay, Khuông Huyền Tư đã xuống tầng 6 họp hành đến bây giờ vẫn chưa về.

“Tiểu Kiều, chỗ cô có gì để ăn không?”

Một giọng nữ bất ngờ vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Hoa Nội Kiều.

Cô quay đầu lại liền thấy Đinh Diễm Nhi sắc mặt tái nhợt đang đi vào nhà bếp.

“Sao vậy?”, bỏ miếng xơ mướp ra, cô nhanh chóng rửa tay rồi lau vào tạp dề, đi đến bên bàn ăn.

“Đau dạ dày.”, Đinh Diễm Nhi nằm bò lên bàn ăn, nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ tội nghiệp, “Từ chiều tới hôm qua đến giờ tôi chưa ăn gì cả ...”

“Ít nhất cũng phải mười mấy tiếng rồi đó.”, Hoa Nội Kiều nhăn mày, “Sao cô lại không ăn gì thế?”

Cô vừa nói vừa mở tủ lấy thuốc đau dạ dày, đưa cho Đinh Diễm Nhi một viên. Tiếp theo, cô mở tủ lạnh lấy ra một cái nồi nhỏ, đặt lên bếp gas hâm nóng.

“Bạn quá nên quên mất.”, Đinh Diễm Nhi đau khổ xoa xoa cái dạ dày đang bị đau của mình, nhìn động tác lưu loát của cô mà tò mò đoán xem trong cái nồi nhỏ kia là món ngon gì, nếu là thịt hầm như hôm qua thì tốt quá rồi.

Nhớ tới hương vị nồi thịt hầm hôm qua, Đinh Diễm Nhi nuốt nước miếng “ực” một tiếng rõ to, cả thuốc đau dạ dày cũng theo nước miếng đi thẳng xuống bụng.

“Bạn cũng phải ăn chứ, anh Khuông là tấm gương to đừng kia.”, Hoa Nội Kiều tận tình khuyên nhủ.

“Ông chủ là ngoại lệ. Cô không biết đâu, ông chủ chính là kim cương vô địch, chỉ cần cho anh ấy đồ ăn thì anh ấy có thể làm việc liên tục, không cần ngủ nghỉ mà cũng chẳng đổ bệnh!”

“Cô phóng đại ghê quá.”, Hoa Nội Kiều cười khanh khách, cho rằng Đinh Diễm Nhi đang nói đùa.

“Không, không có! Chuyện này thật sự không phóng đại tí nào đâu, ông chủ thật sự mạnh mẽ như vậy á. Tôi đi theo anh ấy năm năm rồi, tới bây giờ vẫn chưa thấy anh ấy bị bệnh lần nào, kỷ lục làm việc của anh ấy là ba ngày ba đêm không ngủ đó!”

Nói đến thần tượng của mình, hai mắt Đinh Diễm Nhi đều sáng rực lên, bộ dạng kích động, thật không nhìn ra chỗ nào giống người đau dạ dày.

Có điều cô thấy bọn họ làm việc thật sự quá vất vả.

Mọi người trong văn phòng tăng ca đến mười giờ đêm đã quá đáng rồi, đến thân ông chủ như Khuông Huyền Tư càng quá đáng hơn, hơn nửa đêm vẫn còn ngồi trước bàn làm việc.

Sở dĩ cô biết anh ta làm việc khuya là vì nửa đêm nửa hôm anh ta lại gọi điện thoại dặn cô dậy, bắt cô đi nấu đồ ăn khuya ỳnh.

Lúc đó cô không hề nhìn ra cảm giác mệt mỏi ở anh ta, ánh mắt ấy vẫn lợi hại như thường.

Cứ tưởng anh ta nhất định sẽ dậy trễ, ai ngờ chưa tới bảy giờ anh ta đã chuẩn bị xong xuôi, cầm báo ngồi ở bàn ăn chờ cô mang đồ ăn sáng tới.

Ngược lại với tinh thần sảng khoái của anh ta, mới ngủ được một xiu đã bị đánh thức đi nấu đồ ăn khuya nên sáng ra cô hơi uể oải. Thỉnh thoảng giấc ngủ không tốt lại ảnh hưởng tới khẩu vị nên bữa sáng cô ăn chẳng được bao nhiêu.

Đinh Diễm Nhi cũng nhờ thế mới có cháo thịt với trứng bắc thảo mà ăn.

Hoa Nội Kiều mở nắp nồi, dùng thìa khuấy đều mấy vòng. Mùi thơm của trứng bắc thảo, thịt và hành lá quện vào nhau bay lên, tràn ngập cả gian bếp.

Tách tách!

Đó là tiếng nước miếng của Đinh Diễm Nhi nhỏ xuống bàn.

Đinh Diễm Nhi nhanh chân nhanh tay chạy đi lấy bát rồi vọt tới đứng sau Hoa Nội Kiều, cố gắng mở to mắt nhìn nồi cháo, cái thìa trong tay rục rịch muốn cho vào nồi ngay lập tức.

“Tiểu Kiều, được chưa? Được chưa?”, cô hấp tấp hỏi.

Hoa Nội Kiều mỉm cười, không vội trả lời mà nhẹ nhàng tắt bếp, lấy khăn nhắc nồi cháo mang qua bàn ăn.

Đinh Diễm Nhi đi theo như cái đuôi, ánh mắt không rời khỏi nồi cháo được một giây.

“Ăn được rồi này, cẩn thận kéo nóng nhé.”, lúc này Hoa Nội Kiều mới trả lời, còn Đinh Diễm Nhi thì lao vào nồi cháo xúc lấy xúc để.

Đinh Diễm Nhi nhe răng trợn mắt ăn cháo nóng, hơi nóng khiến mặt cô hồng lên. Hoa Nội Kiều đứng cạnh thấy vậy chỉ biết cười.

Thấy Đinh Diễm Nhi ăn ngon miệng như thế nên cô không lên tiếng nhắc nhở mà

đi chà rửa bệ bếp tiếp. Đúng lúc này, mấy người đáng ra đang phải làm việc chăm chỉ lại ào ào chạy vào nhà bếp.

Bọn họ nhìn trừng trừng nồi cháo trước mặt Đinh Diễm Nhi, mắt không chớp lấy một cái.

“Đó là món gì thế? Thơm quá.”

“Là cháo thịt nạc trứng bắc thảo!”

“Ở đâu ra vậy? Tôi cũng muốn ăn.”

“Không được, cái này là của tôi!”, Đinh Diễm Nhi miệng đầy cháo gào lên rồi dùng tốc độ nhanh nhất có thể che nồi cháo lại, trừng mắt đề phòng một đám người đang đói cồn cào.

“Cô có nguyên nồi, cho tôi một chén thì có sao đâu mà!”, mọi người đồng thanh nói, nước miếng sắp rớt xuống đất luôn rồi.

“Không muốn!”, Đinh Diễm Nhi nuốt miếng cháo rồi vội vàng nói, về mặt cảnh giác. Sau đó mặc kệ cháo còn nóng hay không, Đinh Diễm Nhi múc hết thìa này đến thìa khác, vừa ăn vừa đặc ý nhìn đám người đang tiếc hận. Hoa Nội Kiều nhìn tình cảnh này mà há hốc miệng.

“Diễm Nhi, ăn từ từ thôi, nóng lắm đó!”

Cô vội vã lên tiếng ngăn cản nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng húp cháo soàn soạt của Đinh Diễm Nhi.

Bỗng nhiên mặt Đinh Diễm Nhi nhăn lại, đỏ bừng lên giống như bị nghẹn khiến Hoa Nội Kiều sợ tái mặt. Cô đang hốt hoảng không biết nên chạy tới vỗ lưng hay lấy ly nước lạnh để Đinh Diễm Nhi uống cho hết nghẹn và bớt nóng thì ai kia lại há miệng ra chẹp chẹp liên tục.

“Hà, ăn ngon quá. Tiểu Kiều à, cô đúng là thiên thần của tôi!”, Đinh Diễm Nhi ngẩng đầu, cười thỏa mãn rồi gửi cho Hoa Nội Kiều một cái hôn gió, không nhìn ra chút khổ sở nào.

“Cô thật quá đáng, nhiều như vậy mà cũng ăn hết được! Cô là heo!”, mọi người vọt tới cạnh bàn ăn, hét ầm lên.

Nhìn cái nồi trống không, ai ai cũng bày ra vẻ mặt tuyệt vọng, có người còn đấm ngực giậm chân.

Không nỡ nhìn mọi người đau khổ như vậy nên Hoa Nội Kiều đành hỏi, “Mọi người đói lắm à?”

“Đói!”, cả đám người gật đầu lia lịa, ai oán nhìn cô cứ như trẻ con đi xin cơm mà không ai iếng nào.

“Chưa ăn sáng à?”

“Bạn quá nên quên mất!”, mọi người gãi đầu, nói ra câu trả lời giống hệt Đinh Diễm Nhi.

Hoa Nội Kiều không nén được tiếng thở dài, “Tôi biết rồi.”

Trời ơi, đúng là vật hợp theo loài! Cuối cùng cô cũng giải thích được tại sao bọn họ có thể làm việc chung với tên Khuông Huyền Tư dã man kia, bởi vì tất cả bọn họ đều là người cuồng công việc!

Xem ra phạm vi công việc của cô phải mở rộng rồi. Ngoài việc nuôi con thú lớn còn phải quan tâm đến hai mươi con thú nhỏ này nữa, nếu không chuyện như hôm nay thế nào cũng xảy ra như cơm bữa.

Tuy nội dung của bản hợp đồng là cô chỉ cần chuẩn bị bữa ăn cho Khuông Huyền Tư, còn những người này thì chạy đi mua cơm ở ngoài là được nhưng dù sao cũng phải nấu, nấu ột người hay hai mươi người cũng không khác nhau lắm.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, tới lúc chuẩn bị bữa trưa rồi.

Hoa Nội Kiều mở tủ lạnh kiểm tra nguyên liệu, quyết định tiện lúc chuẩn bị bữa trưa cho Khuông Huyền Tư thì làm luôn cho hai mươi người này.

Sau ba tiếng đồng hồ nghe báo cáo của các phòng ban, Khuông Huyền Tư lập tức bước vào thang máy, đi thẳng lên phòng “Nghiên cứu phát triển” ở tầng 9.

Thân là 3DARTIST và là người sáng lập Vô Cực, công việc của anh nhiều không đếm xuể.

Ngoài việc nghiên cứu phát triển phần mềm trò chơi; giám sát công đoạn chế tác; phê duyệt kế hoạch, báo cáo và thiết kế nhân vật anh còn phải dạo qua các tầng, phòng ban; họp hành với các trưởng phòng để thảo luận những vấn đề liên quan.

Dự toán kế hoạch, phương án quảng cáo, cách thức tiêu thụ, chăm sóc khách hàng, lượng tiêu thụ ở nước ngoài ... đủ loại vấn đề mọc ra như nấm nên anh rất quý trọng thời gian.

Ngoài lúc ăn và ngủ, anh không bao giờ lãng phí thời gian làm việc vào những chuyện ngoài lề, nhóm trung tâm làm việc bên cạnh anh cũng như vậy. Bọn họ đã quen bận rộn, cũng cảm thấy rất vui vẻ dù không có nhiều thời gian chơi đùa nhưng mà hiện tại, chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Không khí trong văn phòng rất náo nhiệt.

Hai mươi người đáng ra phải cặm cụi làm việc, hiện đang vui vẻ cầm bộ bát đĩa dùng một lần ngồi tại bàn mình chờ cơm và thức ăn được đưa tới, vẻ mặt hạnh phúc như sắp thưởng thức cao lương mỹ vị.

Còn nữ đầu bếp chỉ được nấu ăn cho “MỘT MÌNH” anh theo như hợp đồng thì đang đẩy cái xe chất đầy đồ ăn không biết lấy từ đâu ra, chạy qua chạy lại đưa cơm, thêm thức ăn cho từng người một.

Cô mặc tạp dề màu hồng của Khuông Toàn Cơ vào nhìn còn xinh đẹp hơn bình thường.

Cô giống như con bướm nhỏ bận rộn tới lui trong phòng làm việc, cho dù bị người này kêu người kia gọi cũng không lộ ra biểu cảm khó chịu, ngược lại càng cười càng tươi.

Ánh đèn chiếu lên người khiến cô càng chói mắt hơn, mỗi khi cô mỉm cười lại khiến anh liên tưởng đến câu “Xuân nhật hồ bạn thượng na liễm lam đích ba quang”.

Luôn thản nhiên nhưng cực kỳ xinh đẹp.

Khuông Huyền Tư khoanh tay, nhìn chằm chằm bóng hình xinh đẹp kia, không thể nào dời mắt đi được.

Thấy lúm đồng tiền xinh xắn của cô dần biến mất anh liền nhủ mày.

“Tiểu Kiều, tôi muốn ăn nữa.”

“Tôi cũng vậy.”

Thẩm Thái và Đại Hùng đồng thời lên tiếng. Hai người cùng nhìn chằm chằm vào miếng thịt cuối cùng trên xe đẩy thức ăn, ánh mắt đầy quyết tâm nhưng khi phát hiện có người thêm thường giống mình thì quay sang trừng mắt, cảnh cáo lẫn nhau.

Tình huống trước mắt khiến Hoa Nội Kiều cảm thấy rất khó xử, nhất thời không biết nên gấp thịt cho ai.

Đang lúc cô do dự thì hai người đàn ông cao to đột nhiên vọt tới, cầm lấy hai đầu xe đẩy, gào to:

“Của tôi!”

“Cậu ăn năm miếng rồi, phải là của tôi mới đúng!”, Đại Hùng lôi kéo xe đẩy, không cam lòng gào lại.

“Cậu cũng ăn năm miếng rồi!”, Thẩm Thái “việc tốt không nhường người khác” giữ chặt xe đẩy.

Thấy hai người tranh nhau một miếng thịt thậm chí còn không cẩn thận đụng phải Hoa Nội Kiều, Khuông Huyền Tư cực kỳ không vui. Lửa giận bốc cao khiến khuôn mặt anh nghiêm khắc hơn bình thường vài phần.

“Hai người các cậu đang làm cái chết tiệt gì vậy!”

Đại Hùng và Thẩm Thái bị tiếng quát bất ngờ vang lên dọa đến tái mặt. Hai người gần như buông tay khỏi xe đẩy cùng một lúc, sau đó móng của cả hai liền tiếp xúc thân mật với sàn nhà.

“Ông ông ông ông ông ... ”

Hai người cứng đờ ngồi trên sàn nhà nhìn Khuông Huyền Tư, lắp bắp mãi vẫn không nói xong một câu. Mấy người còn lại cũng không đỡ hơn bao nhiêu.

Vừa thấy lão đại Khuông Huyền Tư đang đi tới chỗ mình, mười tám người còn lại đều chột dạ giấu bát đĩa ra sau lưng.

“Ông chủ, cuộc họp kết thúc rồi ạ?”, Đinh Diễm Nhi miễn cưỡng cười, khẩn trương thăm hỏi.

Khuông Huyền Tư mặt không biểu cảm, lạnh lùng liếc bọn họ.

“Ừ, còn mấy người đã làm xong việc chưa?”, giọng anh lạnh băng, rõ ràng là dấu hiệu trời yên biển lặng trước cơn bão, mọi người nghe xong đều bị đông cứng.

Anh đi thẳng tới chỗ Hoa Nội Kiều, không thèm để ý tới mấy người họ nữa.

“Cô không được biến phòng làm việc của tôi thành nhà ăn công cộng!”, anh cúi đầu trừng mắt với cô, ánh mắt dán vào cánh tay trắng mịn của cô.

“Vì nhà bếp không rộng lắm, hơn nữa vừa lúc tôi dọn dẹp một chút nên ...”, Hoa Nội Kiều thử giải thích nhưng anh dựa quá sát, cộng thêm hơi thở nam tính và nhiệt độ cơ thể của anh không ngừng phả vào người mình nên suy nghĩ của cô hỗn loạn hết cả lên.

Tim dần dần đập nhanh hơn khiến cô phải lùi về sau mấy bước và không dám nhìn thẳng anh, nhưng một bàn tay to đột nhiên nắm lấy tay cô ngăn cản động tác bỏ trốn.

“Tay cô bị thương?”, anh thản nhiên nói, sau đó kéo cánh tay cô lên để kiểm tra.

“Hả?”, cô sững sốt.

“Đau không?”, anh nhíu mày hỏi. Khi phát hiện ra vết đỏ trên tay cô anh lập tức quay đầu lại, hung tợn trừng mắt với hai người vừa gây họa.

Đại Hùng và Thẩm Thái đáng thương vất vả lắm mới có thể đỡ nhau đứng dậy được lại bị Khuông Huyền Tư nhìn trừng trừng, kết quả là cả hai lại khụy chân ngã xuống lần nữa.

“Không ... không sao.”, Hoa Nội Kiều rút tay về, cảm thấy không thoải mái lắm. Cô không biết tại sao anh có thể nhìn thấy vết thương nhỏ như vậy, càng không hiểu sao bỗng nhiên anh lại dịu dàng như thế.

Hôm qua, anh thô lỗ như không biết hai chữ “lịch sự” viết thế nào vậy mà mới có một ngày trôi qua, anh đã hoàn toàn thay đổi.

Nếu cô không nhìn lầm thì ánh mắt vừa rồi của anh có gọi là “dịu dàng như nước” cũng không quá!

Cô cúi đầu, cố gắng giấu đi khuôn mặt đang nóng lên của mình, định kiến về anh trong lòng cô dần đổi khác.

Có lẽ ngoài sự hung dữ, con người anh cũng có mặt mềm mại, chỉ là cô không biết mà thôi.

Đúng lúc Hoa Nội Kiều đang thầm vui sướng vì sự dịu dàng hiếm thấy này, Khuông Huyền Tư liền nói ra một câu khiến sắc mặt cô thay đổi trong chớp mắt.

“Nhớ kỹ, cô là đầu bếp của tôi, tôi không cho phép bất kỳ điều gì ảnh hưởng đến năng lực của cô, càng không cho phép cô nấu ăn cho nhân viên của tôi. Từ nay về sau, cô chỉ được nấu ăn ột mình tôi!”

Buông lời cảnh cáo xong, không để cô có thời gian phản kháng, anh liền cầm lấy đôi đũa trong tay cô gấp miếng thịt cuối cùng bỏ vào miệng mình. Mọi người trợn trắng mắt nhìn anh, ai cũng nổi giận nhưng không dám nói gì.

Có điều một miếng thịt bé xíu như vậy sao có thể thỏa mãn cái dạ dày của anh chứ!

Nhớ tới hình ảnh cô vui vẻ đẩy xe, hăng hái giúp mọi người lấy thức ăn là anh cảm thấy khó chịu.

Cô có thể quan tâm đến mọi người bằng cách chia đều thức ăn ối người, sao bây giờ lại chỉ biết ngậm ngùi đứng đó?

Thậm chí còn không thềm cười với anh!

Cảm giác bất mãn dâng cao kèm thêm mùi vị ghen tuông bỗng trào ra khiến Khuông Huyền Tư nhíu chặt mày, phần uất hết lên, “Cô còn sững sờ ở đó làm gì nữa, cơm của tôi đâu?”

Hoa Nội Kiều cũng không vui tí nào. Cô trừng anh, thiếu chút nữa là cầm cái thìa trong tay ném thẳng vào đầu anh luôn.

Thật đáng ghét! Sao cô có thể gây thơ nghĩ rằng anh ta đang quan tâm tới cô được chứ?

Người đàn ông này căn bản là đồ dã man, độc tài, thô lỗ; là một kẻ vô lại không biết nói lý lẽ. Ánh mắt dịu dàng vừa nãy cô nhìn thấy chắc chắn là ảo giác!

Cô mím chặt môi không nói một chữ, đẩy xe thức ăn về nhà bếp.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của cô, Khuông Huyền Tư càng buồn bực hơn nhưng anh không hề quát tháo âm ỹ mà chỉ rửa thảm một tiếng, dường như hơi hối hận về hành vi của mình.

Mọi người không phát hiện ra sự thay đổi trong mắt anh nên cảm thấy ông chủ đáng kính nhà mình thật không giống người, nhưng bọn họ vẫn tin rằng Hoa Nội Kiều tuyệt đối không dám trái lời, vì thế ai cũng cố gắng kéo dài cổ để mong ngóng, khát khao một xe thức ăn đầy ắp khác.

Bụng chưa được lấp đầy thì vẫn có thể tự an ủi bản thân là mình đã ăn no rồi.

Trong lúc mọi người đang “đợi chờ là hạnh phúc” thì Khuông Huyền Tư đã về tới bàn làm việc của mình. Anh nhìn qua hướng nhà bếp, ánh mắt mong đợi nhưng từng giây từng phút trôi qua mà vẫn không thấy một động tĩnh nào truyền ra.

Không khí quá yên tĩnh khiến mọi người dần cảm thấy bất an.

“Tiểu Kiều ... có phải bị ông chủ la dữ quá nên trốn trong nhà bếp khóc không?”

Có người lên tiếng phỏng đoán. Khuông Huyền Tư nghe thấy trong lòng mình có một tiếng “bộp” rất to. Còn chưa kịp nghĩ tới chuyện đó thì anh đã đứng bật dậy, bước nhanh tới nhà bếp như người mất tự chủ.

“Này, cô đang làm gì đó?”, Khuông Huyền Tư đứng ngoài cửa nói vọng vào trong. Anh không tin cô trốn trong bếp để khóc nhưng đôi chân lại không dám bước vào xem cô như thế nào.

Lúc anh còn đang do dự thì Hoa Nội Kiều đã thản nhiên đi ra.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt xinh xắn của cô không có dấu tích gì của nước mắt, ngược lại còn có ý cười tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Cô ...”, Khuông Huyền Tư nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Tôi sao cơ?”, cô ung dung nhìn anh, trong tay là miếng xơ mướp dính đầy bột, hình như đang dọn dẹp nhà bếp.

Khuông Huyền Tư thấy thế liền có cảm giác mình đang bị đùa giỡn.

Cô gái này khóc lúc nào chứ!

“Cơm của tôi đâu?”, anh thẹn quá hóa giận hỏi cô.

“Không phải anh đã nói tôi không được biến phòng làm việc thành nhà ăn sao?”, cô trả lại lời của anh cho anh, “Cho nên sau này muốn ăn cơm thì mời anh tự mình tới nhà bếp, thứ lỗi cho tôi không mang ra ngoài được.”

Nói xong, cô vân đạm phong khinh quay người bước vào nhà bếp, không quan tâm tới Khuông Huyền Tư đang á khẩu ở sau lưng.

Mọi người ở đằng xa nhìn màn kịch này đều kinh sợ không nguôi.

Bọn họ không thể nào tin được một Hoa Nội Kiều mềm yếu lại dám nói như vậy, đây ... đây thật sự quá tuyệt!

Nhìn bộ dạng cam chịu khó thấy của ông chủ nhà mình, ai cũng nhếch miệng, cúi đầu cười trộm.

4. Chương 4

Edit: LyA

Sự thật đã chứng minh Hoa Nội Kiều là một đầu bếp danh xứng với thực.

Tay nghề giỏi, am hiểu nhiều loại nguyên liệu nên mỗi món ăn cô nấu luôn khiến người khác bội phát tính ham ăn, có thể ăn ba bát cơm một bữa. Hơn nữa cô cũng rất chăm chỉ, bằng chứng là việc nhà bếp rực rỡ hẳn lên chỉ trong thời gian một ngày.

Qua đôi bàn tay khéo léo của cô, nhà bếp đã sáng sủa hơn và không còn một vết bẩn nào, những thứ linh tinh được sắp xếp ngăn nắp vào các ngăn tủ, tủ lạnh cũng được vệ sinh sạch sẽ.

Những đồ ăn quá hạn hay không còn tươi đều bị cô vứt bỏ.

Trong nhà bếp tràn ngập mùi thơm dễ chịu của chanh.

Thực ra nhà bếp này vốn là phòng nghỉ để nhóm nhân viên nòng cốt ăn cơm và nghỉ ngơi. Lúc trước Khuông Huyền Tư đã mua đầy đủ dụng cụ nhưng tất nhiên là chẳng có ai xuống bếp trừ khi cần nước nóng để chế mì ăn liền, bọn họ thậm chí còn không biết cách sử dụng lò vi sóng chứ đừng nói tới nấu cơm.

Bởi vậy đồ dùng dụng cụ này đã bị lãng quên từ ngày mua về, đến bây giờ cũng không có ai quan tâm, sau này có Khuông Toàn Cơ đến làm đầu bếp thì vẫn không có gì thay đổi.

Tuy được gọi là đầu bếp nhưng Khuông Toàn Cơ chỉ biết làm vài món ăn gia đình đơn giản. Lúc bị gọi dậy nấu đồ ăn khuya thì cô luôn đặt thức ăn ngoài tiệm vì lười ra khỏi giường.

Đã quen với tính lười biếng của Khuông Toàn Cơ nên với đầu bếp mới này anh cũng không hy vọng nhiều, ai ngờ sự thật lại nằm ngoài dự đoán.

Từ khi phát hiện thói quen làm việc đến khuya của anh, Hoa Nội Kiều cũng bắt đầu điều chỉnh lịch nghỉ ngơi của mình.

Chỉ có ngày đầu tiên là anh phải đánh thức cô, mấy ngày sau đó chưa cần anh nhắc, cô đã tự bừng tỉnh một mâm thức ăn đầy ắp để thỏa mãn cái dạ dày không đáy của anh.

Thậm chí cô còn lo lắng anh làm việc khuya sẽ mệt mỏi nên đã chuẩn bị riêng thức ăn dễ tiêu hóa khiến anh càng ăn càng khỏe.

Anh biết cô có ý kiến với tính tình của mình nhưng cô chưa bao giờ oán giận, càng không vì vậy mà lười biếng, luôn phân rõ công – tư.

Sự quan tâm chăm sóc không thể thấy ở Khuông Toàn Cơ được cô biểu hiện không sót chút nào. Có lẽ đây chính là lý do vì sao nhóm nhân viên ở tầng 9 này trước đây không hề giao tiếp với Khuông Toàn Cơ mà bây giờ lại xoay quanh cô mỗi ngày.

Cô như một làn gió xuân, mỗi khi thổi qua đều khiến người ta cảm thấy ấm áp, tự nguyện thần phục trước bản tính tốt đẹp của cô, ngay cả anh cũng không ngoại lệ.

Ngoài công việc, cô là người đầu tiên hấp dẫn sự chú ý của anh.

Không biết từ khi nào, anh có thói quen ngồi trong văn phòng tìm kiếm bóng dáng cô, nếu không thấy cô anh sẽ cảm thấy không thoải mái.

Uống nốt ngụm cà phê cuối cùng, Khuông Huyền Tư không hét lên cũng không gọi điện thoại tìm người mà cầm ly sứ đi tới nhà bếp định tự tay rửa.

Hoa Nội Kiều vốn đang bận rộn thấy anh tự đứng xuất hiện ở nhà bếp liền dừng lại ngay lập tức rồi vội vàng vàng chạy tới đỡ lấy cái ly trong tay anh.

“Anh Khuông, anh có rảnh không?”

“Ừm?”, anh miễn cưỡng đáp lại, để mặc cô mang ly đi.

Tuy không hiểu tiếng “ừm” kia của anh nghĩa là gì nhưng thấy anh không có ý định rời đi, cô coi như anh đang rảnh rồi nên nói ra chuyện đã để trong lòng mấy ngày nay.

“Tôi có vài chuyện muốn thảo luận với anh một chút.”

“Chuyện gì?”, anh hỏi, ánh mắt âm thầm đánh giá kiểu tóc mới của cô.

Mái tóc dài được búi thấp sau gáy, vài lọn tóc rối xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn qua rất tao nhã lại thêm mấy phần lười nhác. Chỉ thay đổi ngoại hình một chút mà cả người cô đã toát lên vẻ phong tình thu hút người đối diện.

Anh dứt tay vào túi quần, cố gắng khắc chế mong muốn thay cô gọt những lọn tóc kia lên.

“Là phòng khách trên lầu.”, cô đi thẳng vào trọng tâm.

“Phòng khách trên lầu làm sao?”

“Bắn chết rồi.”, cô vừa nói vừa để cái ly lên kệ, sau đó tiếp tục đánh trứng, “Cho nên tôi muốn hỏi ý kiến của anh. Nếu anh đồng ý thì ngày mai tôi sẽ dọn dẹp phòng khách.”

Không ngờ cô lại chủ động tăng thêm công việc ỉnh, anh nhìn cô đầy hứng thú.

“Đó không phải việc của cô.”

“Nhưng là mong muốn của tôi.”, cô nghiêm túc nói, sợ anh không thích đồ đặc để không đúng chỗ nên cô còn tốt bụng nói thêm mấy câu, “Tôi sẽ không vứt đồ đặc lung tung đâu. Tôi chỉ muốn quét dọn và sắp xếp lại. Đương nhiên tôi vẫn để mấy thứ đó ở phòng khách, chỉ là thay đổi vị trí chút thôi.”

“Nếu cô muốn vậy thì cứ làm đi.”, Khuông Huyền Tư chẳng tỏ ra lo lắng chút nào mà đồng ý luôn.

Thật ra anh không yêu cầu cao về điều kiện sống, chỉ cần một chỗ có thể ở là đủ nhưng cô đã có ý kiến thì anh chiều theo cô cũng chẳng sao.

Sau vài ngày ở chung anh đã hoàn toàn tin tưởng cô nên không hề để ý việc cô can thiệp vào cuộc sống của mình.

“Mặt khác, tủ lạnh trống rỗng rồi nên tôi định đi siêu thị mua đồ ăn về dự trữ, mất khoảng hai tiếng.”, tuy rất vui mừng trước sự đồng ý của anh nhưng cô vẫn không quên một chuyện quan trọng không kém, “Anh thấy tôi nên cầm hóa đơn về hay lấy tiền mặt trước thì tốt hơn?”

Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt chợt lóe lên vài tia sáng khó hiểu.

“Sao cũng được.”

“Vậy à? Thế thì để tôi cầm hóa đơn về, giá cả từng thứ cũng rõ ràng hơn.”, cô gật gật đầu bưng bát trứng tới bếp, đổ vào đó một ít bột mì.

Cứ tưởng chuyện đến đây là xong, nào ngờ Khuông Huyền Tư lại đi theo cô.

Anh khoanh tay đứng đó, ánh mắt chăm chú nhìn từng động tác của cô, hơi thở nóng ấm của anh khiến lông tơ toàn thân cô dựng đứng, ngay cả động tác khuấy bột cũng trở nên cứng ngắt.

A ... lẽ nào anh ta đối bụng nên định đứng đây chờ cô nướng xong bánh bích quy?

Không phải thế chứ? Chẳng phải anh ta nhiều việc lắm sao?

Bị sự tồn tại của anh khiến tâm thần không yên, cô đành dừng tay rồi nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái, “Anh có việc gì nữa không?”

Thấy cô đã chú ý tới mình, anh mới thả lỏng nét mặt, chậm chậm nói, “Cô định đi như thế nào?”

“Cái gì mà đi như thế nào?”, nhất thời cô không hiểu được ý anh.

“Đi mua đồ ăn như thế nào.”, anh kiên nhẫn nói lại mà không hề quát lên như mọi lần, “Khu này toàn là cao ốc văn phòng, không có siêu thị.”. Nói cách khác, nếu cô muốn đi mua đồ ăn thì phải ngồi xe hoặc đi bộ. Anh biết cô không có xe nên mới hỏi câu ấy.

“À, tôi đã hỏi Đại Hùng rồi, anh ấy sẽ lái xe đưa tôi đi.”, cô mỉm cười trả lời, rất vui vẻ vì nhân viên ở đây ai cũng nhiệt tình.

Vừa nãy lúc cô tìm tình nguyện viên, ai cũng chạy tới xung phong, nếu không phải đúng lúc anh bước vào văn phòng thì chỉ sợ mấy người đó lại cãi nhau ầm ỹ.

“Ai?”, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống.

“Đại Hùng ...”, phát hiện ra sắc mặt khác thường của anh, cô cẩn thận hỏi, “Không được à?”

“Đương nhiên là không!”

“Tại sao?”

“Cậu ta phải làm việc.”, không cần nghĩ cũng biết câu trả lời.

“Nhưng Đại Hùng nói vừa mới làm xong rồi nên ...”

Anh ngắt lời cô, ánh mắt không vui, “Bản thiết kế của cậu ta có rất nhiều chỗ cần sửa, tôi đang định trả lại đây.”

“Thật à?”, Hoa Nội Kiều ủ rũ, “Được rồi, để tôi nhờ Thẩm Thái vậy, anh ấy nói đã vẽ xong bối cảnh rồi.”

“Cô nhầm rồi.”, Khuông Huyền Tư cắn răng, không hiểu sao chỉ cần nghĩ tới người khác sẽ giúp đỡ cô anh liền không vui, chẳng lẽ cô không thể nhờ người đang đứng trước mặt mình là anh sao? “Cậu ta còn rất nhiều bối cảnh phải vẽ!”, anh tức giận nói, nét mặt cực kỳ hung dữ.

“Á ... thế à?”, Hoa Nội Kiều lẩm bẩm. Cô hoàn toàn không hiểu mình chọc giận anh lúc nào, chỉ nghĩ chắc Thẩm Thái làm việc không tốt khiến anh không vui.

Ài, thật ra cũng không thể trách Thẩm Thái được, cả ngày đối mặt với áp lực công việc rồi còn phải làm việc chung một chỗ với ông chủ tâm tình bất định như thế này thì xảy ra sai sót cũng là chuyện thường tình.

Nếu Đại Hùng và Thẩm Thái đã không rảnh thì cô đi tìm người khác vậy.

Lúc trước cô từng nghe nói ở Phòng Nghiên cứu Phát triển này chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn thì sau đó có ngồi chơi xơi nước cũng chẳng sao. Đã thế thì cô phải hỏi lại lần nữa xem có ai bớt chút thời gian giúp mình được không.

Hạ quyết tâm xong, Hoa Nội Kiều liền cầm lấy cây cán bột cán từng cục bột đã vo tròn từ trước, cô dự định nướng một ít bánh bích quy để làm đồ ăn vặt buổi chiều ọi người. Vì làm quá chăm chú nên cô chưa hề phát hiện sắc mặt ngày càng đen của Khuông Huyền Tư đứng bên cạnh.

“Tôi chờ cô đi.”, anh bỗng lên tiếng, giọng điệu như đang ra lệnh.

Cô sững sờ dừng tay.

“Xin lỗi, anh vừa nói gì vậy?”

“Tôi chờ cô đi mua đồ ăn.”, nhìn nét mặt kinh ngạc của cô, giọng điệu của anh bắt giắc nặng thêm vài phần, “Khi nào làm xong mấy thứ này thì tới tìm tôi.”. Nói xong, không chờ cô trả lời anh đã nhanh chóng xoay người đi khỏi nhà bếp.

Còn Hoa Nội Kiều vẫn ngây dại đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không kịp phản ứng lại.

Anh ta muốn chờ cô đi mua đồ ăn?

Anh ta ... đi cùng cô?

Cô tâm hoảng ý loạn đưa tay lên sờ má, khẩn trương suy đoán động cơ của anh mà chẳng hề nhớ ra tay mình đang dính đầy bột mì.

Mấy ngày nay, nhìn qua thì thấy hai người đối xử với nhau đúng kiểu “tương kính như tân” nhưng thật ra giữa bọn họ lại tồn tại một “vấn đề” không nhỏ chút nào.

Cô áp dụng câu “trên có chính sách, dưới có đối sách” phải nói là cực kỳ nhuần nhuyễn. Từ khi anh tuyên bố cô chỉ có thể nấu “CƠM” ình, cô tuân thủ quy định này rất nghiêm túc nhưng đám dã thú con vẫn mập mạp hẳn lên nhờ các món không phải cơm.

Cô thừa nhận đây là cô cố ý khiêu khích anh.

Vậy nên từ lúc đó cô đã chuẩn bị tâm lý nghênh đón lửa giận của anh nhưng cô cứ chờ, chờ hoài, chờ mãi vẫn không thấy anh tới làm khó dễ mình. Sự im lặng của anh khiến cô nghĩ anh ngầm cho phép hành động của mình nhưng mà ... chẳng lẽ không phải vậy?

Nói muốn chờ cô đi mua đồ ăn, thực ra là muốn tìm cô tính sổ?

Ngẩng khuôn mặt dính đầy bột lên 45 độ, Hoa Nội Kiều căng thẳng nhìn trần nhà, nghĩ đến việc một mình ngồi chung xe với anh suốt cả đoạn đường dài thì trái tim cô liền đập bình bịch như trống.

Tiếng tim đập dồn dập dội vào nơi mẫn cảm nhất trong lòng cô, tâm tình e lệ của thiếu nữ bỗng chốc trào ra khiến khuôn mặt thanh tú đỏ bừng lên.

Quả nhiên Khuông Huyền Tư “nói được làm được” đã đích thân chở cô đi siêu thị.

Trên đường đi, cô ra vẻ thoải mái chờ anh tính sổ nhưng không hề có chuyện gì xảy ra. Ngoài việc hỏi địa chỉ lúc cô lên xe ra thì chẳng có chút dấu hiệu nào chứng tỏ anh sắp bùng nổ.

Ông chủ lớn yên lặng lái xe, một đầu bếp nhỏ nhỏ như cô cũng không cố gắng nhiệt tình bắt chuyện với người ta làm gì ệt. Dù sao hai người không quen thân, quan trọng hơn là cô không biết nên tán gẫu chuyện gì.

Ngồi cạnh anh đủ khiến cô không thoải mái rồi, thế nên có thể duy trì không khí yên tĩnh tự nhiên này là tốt nhất.

Có điều để tránh không khí yên tĩnh biến thành xấu hổ, cô đành lấy danh sách những thứ cần mua đã viết trước đó ra, cúi đầu suy tư xem còn cần thêm gì nữa không.

May mà lộ trình không dài, vừa đi một chút đã tới nơi.

Đợi anh đỗ xe xong, cô liền mở cửa bước xuống xe, trong lòng chỉ muốn nhanh nhanh thoát khỏi bầu không khí nặng nề vừa rồi.

“Anh Khuông, cảm ơn anh đã đưa tôi đi. Phiền anh ngồi trên xe chờ tôi 20 phút ... à không, 15 phút nữa tôi sẽ quay lại.”, trước khi đóng cửa xe cô cúi đầu nói, đoán anh không thích đi dạo trong siêu thị nên cô quyết định dùng tốc độ nhanh nhất có thể mua đầy đủ hàng hóa, rút ngắn tối đa thời gian chờ cho anh.

Ai ngờ cô vừa đóng cửa xe xong, cầm túi mua hàng chuẩn bị chạy nước rút vào siêu thị thì bên cạnh cô bỗng có thêm một bóng người.

Cúi đầu nhìn kỹ rồi ngẩng đầu lên cô mới phát hiện ra Khuông Huyền Tư không những đuổi kịp mà còn theo cô vào siêu thị.

“Anh Khuông, sao anh ... à ...”, Hoa Nội Kiều rất kinh ngạc.

“Cái siêu thị này to thật.”, so với vẻ kinh ngạc của cô thì nhìn Khuông Huyền Tư ung dung hơn nhiều.

Anh nhanh chóng đánh giá không gian và cách bài trí của siêu thị, lúc này mới thấy trong đây quả thật có không ít thứ.

Đồ gia dụng, hoa quả rau dưa tươi các loại, phía bên trái còn có một gian bánh ngọt nhỏ, một số người đang đứng đó lựa bánh mì, hương thơm ngào ngạt của đủ loại bánh bay khắp siêu thị.

“Vì đây là siêu thị trung tâm nên rất rộng lớn.”, cô buột miệng đáp nhưng vừa nói xong liền hoàn hồn, vội vàng nói thêm, “Anh Khuông, thật ra anh không cần vào đây đâu, cứ chờ tôi ở bãi đậu xe là được.”, cùng anh đi mua đồ cô sẽ cảm thấy không thoải mái.

“Tôi muốn tới chỗ mát.”, anh lạnh lùng nhìn cô, “Không được à?”

“Đương nhiên là được ...”, cô rất muốn nói trên xe có điều hòa cũng mát vậy nhưng anh là ông chủ còn cô chỉ là đầu bếp, cô có thể nói không sao?

Bỏ túi mua hàng vào trong xe đẩy, cô tự nhủ không cần để ý tới anh, coi như ông chủ anh hôm nay tự nhiên muốn mở mang tầm mắt.

Một tay đẩy xe giúp anh, cô nhanh chóng đi tới khu bày rau quả. Tới nơi rồi cô mới biết rau quả hôm nay đều rất tươi ngon, táo đỏ hồng cùng cải thìa xanh mướt hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của cô.

Tuy nhìn sơ thì cái nào cũng tươi mới nhưng cô muốn chọn thứ ngon nhất.

Quả táo to nhưng không nặng, hồng nhưng không thơm – loại; rau xanh mà không tươi, nhiều lỗ sâu – loại. Ngoài hai thứ đó ra còn có cà tím phải chắc và bóng, khoai tây không được có mầm, cà rốt thì chọn củ hơi nhỏ hơi xấu một tí, như thế giá sẽ rẻ hơn.

A, đúng rồi! Hôm nay còn có “Đặc sản hôm nay”, đây mới là thứ quan trọng nhất!

Cô nhớ hôm nay siêu thị có bày một gian hàng bán một mặt hàng đặc biệt, không biết là cái gì đây?

Hoa Nội Kiều ngẩng đầu nhìn xung quanh, đôi mắt linh động tìm kiếm nhân viên siêu thị để hỏi xem “Đặc sản hôm nay” bán thứ gì.

Cô nhìn qua nhìn lại mấy lượt, nhân viên siêu thị thì không tìm được nhưng lại thấy Khuông Huyền Tư mang theo một giỏ xách đầy thịt đang đi tới chỗ cô.

Thịt heo, thịt bò, cá ... đủ loại thịt được nhồi nhét vào cái giỏ xách nho nhỏ, thậm chí anh còn lấy thêm một đồng thịt hộp.

Trời ạ! Anh ta đi lấy thịt từ khi nào mà nhiều thế kia? Hóa ra anh ta đến đây để ăn cướp à?

“Anh Khuông, anh đang làm gì vậy?”, cô hoảng sợ hỏi, sau đó tận mắt nhìn anh đổ cả giỏ thịt vào xe đẩy.

“Tôi muốn ăn thịt.”, anh bình tĩnh đáp.

Cô tròn mắt nhìn anh.

“Nhiều vậy sao?”

“Nếu cô ngoan ngoãn nghe lời tôi, không đem thịt của tôi chia cho người khác thì tôi chẳng cần mua nhiều thế này!”, anh oán giận trừng lại cô.

Anh không nói không có nghĩa là anh không để ý. Nếu không phải vì thích nhìn cô xuống bếp lại thêm mấy người kia ăn không uống không rồi làm việc càng chăm chỉ hơn thì anh đã trở mặt với cô từ sớm.

“À ...”, tự biết mình đuối lý, Hoa Nội Kiều cúi đầu gượng cười nhưng khi nhìn kỹ mấy khay thịt trong xe đẩy, cô lại thốt lên, “À! Đây không phải thịt mới.”

“Cái gì?”

Cô ngẩng đầu giải thích cho anh.

“Khay thịt bắp này vừa trắng vừa không đàn hồi, chắc chắn đã để lâu; khay thịt bò này màu không đỏ, khi ăn sẽ rất dai. Còn con cá Lư này, mắt vẫn đục chứng tỏ không tươi.”, cô vừa nói vừa cầm mấy khay thịt không ngon bỏ lại vào cái giỏ trong tay anh.

Vài giây sau, cái giỏ vốn trống không đã đầy một nửa. Khuông Huyền Tư thấy thế liền nhú mày, biểu cảm rất khó chịu.

“Này, tôi muốn ăn thịt!”, anh nhắc lại, giọng điệu kìm nén.

“Tôi biết, tôi biết. Còn nữa, tôi họ Hoa, phiền anh gọi tôi là cô Hoa.”, cô mỉm cười trấn an anh nhưng tay vẫn không ngừng bỏ thịt ra khỏi xe đẩy. Bỗng nhiên tay cô bị nắm chặt.

“Á!”

Bàn tay to lớn nắm chặt cổ tay cô khiến cô không thể động đậy.

Làn da trắng của cô và màu da bánh mật của anh để cạnh nhau càng làm nổi bật sự khác biệt. Anh nhìn cô, ánh mắt tràn ngập khát khao và chiếm hữu, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Đây là đồ của tôi.”, anh ý vị thâm trường nói, hài lòng nhìn khuôn mặt dần dần đỏ ửng của cô.

“Tôi ... tôi biết.”, cô gật gật đầu. Khi anh bỗng nắm lấy tay cô hình như có một luồng điện chạy dọc theo cơ thể khiến cô tê dại.

Trời ơi! Sao anh ta lại dùng ánh mắt này nhìn cô?

Anh ta chắc đang nói về mấy khay thịt nhưng sao cô lại cảm thấy thực ra thứ anh ta muốn ... là cô?

Giật mình vì ý nghĩ này, tim Hoa Nội Kiều đập liên hồi như trống, ánh mắt không biết nên nhìn vào đâu.

“Đã biết thì đừng bỏ những thứ tôi muốn ra nữa.”, anh một ý hai lời, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cô.

“Nhưng ... nhưng mấy khay thịt đó không ngon.”, cô tâm hoảng ý loạn tránh né ánh mắt nóng bỏng của anh, bàn tay tiếp tục bận rộn lấy thịt không ngon bỏ vào giỏ nhưng vành tai đỏ bừng cùng ngón tay run run đã tố cáo tâm trạng hồi hộp của cô.

Khuông Huyền Tư nở nụ cười thỏa mãn.

“Ăn được là được.”, anh bất cần nói rồi cầm cái giỏ thả vào xe đẩy.

“Đừng!”, Hoa Nội Kiều bị giọng điệu “bụng đói ăn quàng” anh dọa giẫm liền nói, “Tôi giúp anh chọn lại, đừng bỏ mấy thứ đó vào xe đẩy nữa!”. Sợ anh không nghe lời khuyên của mình, cô vội vàng giữ chặt cánh tay anh, quên luôn cả sự xấu hổ trước đó.

Không chỉ là thịt không tươi mà còn không có tí dinh dưỡng nào, rất lãng phí!

“Vậy cô bảo đảm tìm đúng lượng thịt như cũ.”, anh bất động thanh sắc đưa ra điều kiện, không hề nhắc một chữ tới việc cô đang giữ chặt tay mình, hưởng thụ điểm phúc ngoài ý muốn này.

“Được, tôi bảo đảm. Nếu ở đây không tìm được, chúng ta đi siêu thị khác tìm tiếp.”, cô thề thốt đảm bảo, không thấy anh sau khi nghe được từ “chúng ta” liền lộ ra ánh mắt đắc ý.

Để chứng minh mình không nuốt lời, cô nhanh chóng kéo anh tới quầy đông lạnh. Trên đường đi cô còn tiện tay bỏ mấy khay thịt anh lấy vào chỗ cũ.

Đứng trước quầy đông lạnh, cô cấp tốc xem xét, dùng tốc độ nhanh nhất lấy toàn bộ những khay thịt tươi ngon mới đóng gói bỏ vào xe đẩy.

Ba phút sau, nhìn thấy các loại thịt trong quầy đông lạnh đều vơi đi một nửa cô mới thở hắt ra.

“Chùng này đủ rồi chứ?”, cô nhìn anh đầy mong đợi.

Anh gật đầu, không hề có biểu hiện vui vẻ mà ngược lại còn nhăn mày, trừng mắt với cô vì mãi lựa thịt mà để mấy đầu ngón tay đỏ hết cả lên.

“Về thôi!”, anh nổi giận đẩy xe, quay đầu đi thẳng, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Hoa Nội Kiều sững sốt nhìn anh rồi mới nhớ ra mình nên đuổi theo.

“Từ từ đã anh Khuông, tôi còn chưa mua xong.”, cô giữ chặt đầu kia của xe đẩy, uyển chuyển mời anh dừng bước.

“Cái gì?”, ánh mắt hình viên đạn của anh chiếu thẳng vào mấy ngón tay đỏ bừng của cô, mày nhíu chặt.

“Tôi muốn mua đồ tẩy rửa và vài nhu yếu phẩm nữa.”, cô nói qua loa vì không muốn để anh biết thực ra mình muốn mua nước lau sàn, thuốc diệt gián và thuốc sát trùng nhà cửa.

Theo như cô thấy, với trình độ dơ bẩn của cái phòng khách kia thì phải xịt thuốc một lượt rồi mới có thể dọn dẹp được.

Đầu tiên, cô muốn “sát trùng” tận gốc một lần, sau đó sẽ phân loại đồ đạc, lau dọn, cuối cùng là dùng nước lau sàn loại mạnh nhất để sàn nhà bóng lên mới thôi.

Những việc này không phải bổn phận của mình nhưng cô không quan tâm.

Chỉ cần để mình có thể sống trong môi trường “sạch sẽ an toàn”, cho dù muốn cô lật tung cả tầng lầu lên cô cũng gật đầu đồng ý.

Hoa Nội Kiều kéo xe đẩy lẫn Khuông Huyền Tư tới cạnh khu “Vệ sinh nhà cửa”. Lúc cô đang bỏ mấy chai nước rửa quen dùng vào xe đẩy thì một đoạn đối thoại bất ngờ vang lên liền hấp dẫn sự chú ý của cô ...

5. Chương 5

Edit: LyA

“Thưa anh, ở đây không cho phép chụp ảnh ạ.”

“Sao lại không được? Luật pháp quy định không được chụp ảnh trong cửa hàng à?”

“A ... chuyện đó tôi không rõ, nhưng ông chủ của chúng tôi đã bảo ...”

“Tôi quan tâm đến ông chủ của cô làm gì. Tôi chụp ảnh nghĩa là để mắt tới cái cửa hàng này. Người tới là khách, cô có hiểu đạo đãi khách không vậy?”

Người nói chuyện với nhân viên siêu thị là một gã đàn ông khoảng 30 tuổi, trên tay gã là một máy ảnh loại nhỏ, bề ngoài cũng có vẻ giàu có nhưng thái độ rất thô tục.

Cô nhân viên miễn cưỡng mỉm cười nhưng ánh mắt không giấu được sự tức giận.

“Thưa anh, tôi cũng rất muốn cư xử phải phép nhưng xin anh tôn trọng quy định của cửa hàng chúng tôi trước.”

“Quy định cái gì?”, gã ta cãi lại, giọng điệu bất cần, “Nếu các cô thật sự không cho phép người khác chụp ảnh thì sao không dán quy định lên? Đã không có thì sao tôi không được chụp?”. Nói xong, gã trừng mắt khiêu khích, tiếp tục cầm máy lên chụp.

Cách trang trí các kệ hàng, các sản phẩm được bày bán và giá cả, công dụng gã ta đều chụp lại, không chừa một góc ngách nào. Trình độ vô sỉ của gã khiến Hoa Nội Kiều phải nhứ mày lắc đầu, cô nhân viên kia cũng không nhịn được nữa liền ra tay cướp lấy máy ảnh.

“Thưa anh, mời anh dừng chụp ảnh!”

“Dừng tay! Đồ đàn bà đáng ghét!”, gã biến sắc, vung tay đẩy cô nhân viên va vào kệ hàng. “Mẹ nó, mày cướp nữa đi, ông đây liền chụp lại làm bằng chứng. Nếu mày dám động tay động chân với ông, cẩn thận ông đi tố cáo mày!”, hướng ống kính về phía cô nhân viên, gã hung ác nói.

“Thị khả nhẫn thực bất khả nhẫn”, gã đàn ông này quá đáng lắm rồi!

Nắm chặt tay, Hoa Nội Kiều bước nhanh tới đỡ cô nhân viên bị đẩy ngã dậy.

“Cô có sao không?”

“Tôi ...”, cô nhân viên được đỡ dậy chưa kịp nói đã bật khóc. Hoa Nội Kiều vừa đau lòng vừa phần nộ nhìn cô nhân viên cứ khóc mãi không dừng.

Giận quá mất bình tĩnh, cô vươn ngón trỏ chỉ thẳng mũi gã đàn ông kia, bắt đầu mắng.

“Anh quá đáng vừa thôi, sao có thể làm người khác bị thương như vậy!”

“Ông làm sao? Con đàn bà thối, mau cút đi cho ông!”, nói xong, gã nâng chân muốn đá Hoa Nội Kiều nhưng chưa kịp làm gì đã phải nhận báo ứng.

Bốp!

Một gói đồ bay thẳng vào đầu gã ta, vừa chuẩn vừa ác.

Tiếng “bốp” đột ngột vang lên này khiến mọi người đang đứng xem đều mở to mắt nhìn gã ta ôm đầu, lảo đảo ngõa xuống.

“Đê tiện! Là ai đánh lén ông?”, gã thả máy ảnh ra, quay đầu nhìn mọi người.

Hiện trường lâm vào tĩnh lặng, không ai dám lên tiếng thừa nhận nhưng Hoa Nội Kiều để ý thấy hung khí là một khối thịt bò.

Khối thịt bò kia rất tươi, vừa nhìn đã biết là rất hợp làm bít tết.

Đôi mắt trong veo lập tức nhìn Khuông Huyền Tư đang đứng đằng xa, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc vô cùng.

“Mẹ nó, rốt cuộc là ai hả? Là ai đánh lén ông, có gan thì ra đây, ông phải làm cho hắn đẹp mặt!”, gã đàn ông bắt đầu mắng, những từ khó nghe không ngừng bay ra khỏi miệng gã. Mọi người nghe thấy đều tức giận nhưng không có cách nào bắt gã im miệng.

Mọi người đang định gọi tới phòng bảo vệ thì “đùng” một tiếng, gã đàn ông lại bị đánh lén.

Lúc này trong miệng gã bỗng nhiên có một quả quýt, mặt gã bây giờ nhìn cực kỳ giống đầu heo.

Phi!

Mọi người đều bị “kinh hỉ” bất ngờ này lấy lòng, không ít người đã cười to.

Gã tức đỏ cả mặt, gườm gườm mọi người, nhảy dựng lên hét lớn, “Là ai? Rốt cuộc là ai hả?”. Gã bây giờ nhìn rất giống con trâu đực bị chọc giận, lông tơ toàn thân dựng ngược, chỉ muốn bầm thây vạn đoạn kẻ đã đánh lén mình.

Mọi người sợ hãi bước lùi còn Khuông Huyền Tư lại thông thả đi tới trước.

Anh tới trước quây trái cây thì dừng lại, mặt không đổi sắc cầm lên một trái sầu riêng.

“Là anh?”, gã ta nhìn thấy Khuông Huyền Tư thì biến sắc.

“Hóa ra anh vẫn nhớ tôi.”, Khuông Huyền Tư cười lạnh nhìn gã, “Đúng là gặp nhau nơi đường hẹp. Không ngờ anh còn có thể làm ra chuyện bỉ ổi thế này đây, Ngô Thanh Đức.”

Bị chỉ mặt gọi tên, gã ta liền chột dạ lui lại một bước, sắc mặt tái nhợt như người bệnh nặng.

“Anh sao ... sao ... sao ... sao lại ở đây?”

“Đến siêu thị đương nhiên là để mua đồ rồi.”, Hoa Nội Kiều thản nhiên đi tới, tiện tay cầm luôn trái sầu riêng Khuông Huyền Tư vừa lấy.

“Ông chủ tiếng tăm lừng lẫy của Vô Cực đi mua trái cây? Cô đùa à!”, mới đầu gã ta sững sốt nhìn hai người nhưng bình tĩnh lại rất nhanh. Ánh mắt gã chợt lóe, nói lảng sang chuyện khác, “Nghe nói bên các anh sắp ra trò chơi mới à, tôi mong lắm đấy. Vừa hay trong tay tôi đang có vài ý kiến hay, khi nào anh rảnh rồi chúng ta nói chuyện một lát, anh thấy được không?”

Khuông Huyền Tư không hề để ý tới Ngô Thanh Đức, anh chỉ yên lặng nhìn Hoa Nội Kiều đang đưa cho anh một trái sầu riêng còn lớn hơn trái vừa nãy anh lấy.

Anh nhú mồm, nhìn cô không nói.

“Trái này có vẻ cứng hơn, ngồi lên càng tốt hơn.”, cô kiễng chân nói thầm vào tai anh, dường như đã biết trước kế hoạch của anh. “Đừng lo, tôi sẽ giúp anh che ống kính máy ảnh, anh chỉ cần để trái sầu riêng này dưới móng hần là được.”, giọng điệu đầy nghĩa khí, nói xong cô liền chạy tới chỗ cái máy ảnh.

Đứng trước ống kính, cô cười dịu dàng, yếu đuối đến kiến cũng mạnh mẽ hơn nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy ánh mắt cô tràn ngập tức giận. Khuông Huyền Tư vô trán, ngửa đầu cười lớn.

Không phát hiện ra âm mưu của hai người nên khi thấy Khuông Huyền Tư cười lớn, Ngô Thanh Đức còn tưởng mình đã thuyết phục được anh, gã xoa xoa tay, a dua cười theo.

“Nếu bây giờ anh rảnh thì để tôi mời anh một ly cà phê được không? Tôi biết một nhà hàng không tệ, chúng ta tới đó thảo luận tiếp, tôi bảo đảm nhất định anh sẽ rất hài ... A a a a~”

Bỗng nhiên có một tràng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Không ai thấy chuyện gì đã xảy ra, bọn họ chỉ biết ác giả ác báo là việc đương nhiên.

Nhìn trái sầu riêng dính trên móng Ngô Thanh Đức, mọi người không ai đồng tình với gã mà ngược lại, ai cũng vỗ tay khen hay, nhất thời ồn ào cả một góc siêu thị.

“Này, đi thôi.”, phẩy phẩy tay, Khuông Huyền Tư không muốn lãng phí thời gian cho gã đàn ông ghê tởm này nữa nên định nhanh chóng ra về, nhưng anh vừa quay đầu lại đã phát hiện ra cô gái “yếu đuối” kia hình như đang có ý đồ gì đó.

Cô cười bí hiểm chạy tới chỗ nữ nhân viên vừa nãy, chỉ nói vài câu đã khiến cô ta nín khóc và liên tục gật đầu cười, còn giúp cô lấy 3 chai nước sát trùng.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”, ôm mấy chai nước sát trùng chạy về, Hoa Nội Kiều ngẩng đầu, rạng rỡ cười với Khuông Huyền Tư.

“Vừa nãy các cô nói gì vậy?”, anh mê mẩn nhìn lúm đồng tiền của cô, không nén được tò mò.

“Không có gì, bọn tôi chỉ nói chuyện chắc hôm nay camera giám sát trong cửa hàng gặp trục trặc thôi.”, cô vân đạm phòng khinh nói, sớm đã thiết lập một kế hoạch phạm tội thiên y vô phòng.

Đã làm thì phải làm tới cùng là thói quen của cô.

Nên cô tin rằng dù gã đàn ông kia có muốn tố cáo chuyện này cũng sẽ không bao giờ tìm được chứng cứ.

Bất kể là siêu thị hay cô và Khuông Huyền Tư, tất cả tuyệt đối sẽ không gặp phiền phức gì.

Từ sau ngày đi siêu thị, Hoa Nội Kiều phát hiện thấy dường như Khuông Huyền Tư có chút khác biệt với lúc trước.

Tuy rằng anh vẫn ăn nói bá đạo dã man như cũ nhưng ánh mắt anh nhìn cô lại có thêm một phần tìm tòi, một phần nóng bỏng cùng một cảm giác mà cô không thể hình dung được.

Anh vốn rất ít khi tới nhà bếp nhưng một, hai ngày nay tần suất ra vào nhà bếp lại nhiều đến bất ngờ. Mỗi khi cô quay lại đều nhìn thấy anh, rất yên lặng nhưng ánh mắt cực nóng bỏng.

Sự thay đổi của anh dường như đã phá hủy điểm cân bằng nào đó, cô có thể cảm giác được một thứ tình cảm đang hình thành giữa họ. Vậy nên mỗi lần gặp nhau, cô sẽ không tự chủ được mà mặt đỏ tim đập, chỉ ước anh nhanh chóng rời đi nhưng khi anh thực sự đi, cô lại cảm thấy mất mát.

Loại cảm giác lo được lo mất này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt hàng ngày của cô.

Thân ảnh cao lớn kia trong lúc lơ đãng đã chiếm trọn lòng cô, quá nhiều nỗi lòng khiến cô không lúc nào nguôi nhớ về anh.

“Mình thực sự sắp bị anh ta hành đến phát điên rồi.”, trong nhà bếp, Hoa Nội Kiều đang thái gừng, đỏ mặt oán giận.

“Ai làm cô phát điên?”, một tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên, hơi thở ấm áp của ai đó phả vào gáy cô.

Cô run rẩy cả người!

Cảm nhận được cảm xúc mãnh liệt của mình, Hoa Nội Kiều chột hoảng hốt. Trong lúc thất thần, cô đã không cẩn thận để dao cắt vào ngón trỏ.

Dao rất bén nên mới cửa nhẹ đã tạo thành vết thương sâu, máu ồ ạt chảy ra, từng giọt từng giọt rớt xuống thớt gỗ.

“Đau quá!”, cô thầm hô, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt.

“Cô sao rồi, sao lại không cẩn thận như vậy chứ!”, không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, Khuông Huyền Tư lập tức rống giận.

Mở vòi nước, anh không nói lời nào đã cầm ngón tay bị thương của cô để dưới dòng nước đang chảy, muốn rửa sạch chất cay của gừng để cô bớt đau.

Cô tội nghiệp nhìn ngón tay đang đau của mình, ủy khuất nói, “Tôi cũng đâu cố ý ...”

“Tôi biết, nhưng mà ... Chết tiệt! Chẳng lẽ cô không nhẹ nhàng được một chút à?”, Khuông Huyền Tư nhìn miệng vết thương, tuy giọng nói không lớn nhưng giọng điệu rất không tốt.

“Không phải tại anh đột nhiên lên tiếng thì sao tôi lại cắt phải tay mình chứ.”, Hoa Nội Kiều cũng chẳng vui vẻ gì nhưng thấy anh làm sai còn không chịu nhận nên đành phải làm rõ ai mới là người gây chuyện.

Cô nhú mày quay đầu đi, định tặng cho anh một cái nhìn xem thường anh ngờ đập vào mắt cô lại là khuôn mặt giận dữ của anh.

Anh đứng sau cô, cánh tay cường tráng vòng qua cả người cô, đem cô bảo bọc trong lòng mình.

Hơi thở trầm ổn của anh không ngừng phả vào vành tai mẫn cảm của cô, mùi hương nam tính của anh tựa như một ngọn lửa hun nóng cơ thể cô.

“Anh làm sao ...”, mặt Hoa Nội Kiều đỏ bừng.

Cảm giác ngứa ngáy vừa nảy sinh khiến cô xoay người theo bản năng, bất chấp vết thương đang đau đớn chỉ vì muốn kéo giãn khoảng cách với anh. Nhưng sức cô quá yếu nên chẳng thể dă động được anh.

“Cô đừng lộn xộn nữa!”, anh cúi đầu trừng cô, một lần nữa cầm chặt tay cô.

“Tôi không sao, anh mau buông tay tôi ra ...”

“Không sao cái gì? Vết thương của cô vẫn chảy máu đây này!”, anh thô lỗ ngắt lời cô, dường như không nhận ra tư thế của hai người hiện tại mờ ám biết bao.

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi, chảy máu là chuyện thường mà, không sao đâu.”, cô muốn rút tay về nhưng anh vẫn giữ chặt khiến cô không làm gì được.

Tắt vòi nước, một tay anh cầm tay cô, một tay mở tủ bếp.

“Cô để hộp thuốc ở đâu?”

“Phía bên trái tủ. Á, anh tìm hộp thuốc làm gì?”, cô hoang mang nhìn anh.

“Đương nhiên là giúp cô bôi thuốc.”, anh tức giận trừng cô nhưng động tác cầm tay cô lại rất nhẹ nhàng.

Bôi thuốc?

Ông chủ lớn anh bôi thuốc cho cô? Như thế không hay lắm thì phải, quan hệ giữa họ hình như chưa tốt tới mức này ...

Khuôn mặt thoáng phớt hồng, Hoa Nội Kiều bỗng cảm thấy rất thẹn thùng. Cô đảo mắt, bắt đầu tìm kiếm lý do để thoát khỏi bầu không khí mờ ám này theo bản năng.

“Nước sôi rồi!”, cô cười nói, “Cảm ơn trời đất ... á, tôi muốn nói là tôi phải nhanh nhanh bỏ gờng vào nồi canh. Vết thương nhỏ thế này tôi tự xử lý được, cảm ơn ý tốt của anh.”

Thừa lúc anh lấy hộp thuốc, cô mặc kệ vết thương còn đang chảy máu, vội vàng chạy tới chỗ bếp ga, vặn nhỏ lửa rồi tiếp tục thái gừng, quyết tâm coi như vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng hiển nhiên có người cực kỳ không tán thành ý tưởng đó của cô. Một giây sau đó cả người cô bỗng bị giam trong lồng ngực rộng rãi của anh.

“Này, rốt cuộc cô đang làm gì thế hả?”, cầm theo hộp thuốc, Khuông Huyền Tư rống to, không thể tin được cô dám coi thường vết thương ở tay.

“Tôi ...”, hơi thở quen thuộc xộc vào mũi khiến Hoa Nội Kiều lại đỏ mặt.

Bị cô nhắc nhở bao lần anh vẫn mở miệng gọi cô là “này”, nếu là lúc thường nhất định cô sẽ nghiêm giọng yêu cầu anh tôn trọng mình, nhưng hiện tại cô lại không nói nên lời.

Cô có thể bình tĩnh đối mặt với lửa giận của anh, có thể nhượng bộ tính khí bá đạo của anh nhưng hoàn toàn không có cách nào đối phó với tình hình trước mắt.

Tư thế giữa bọn họ thật sự quá mức thân mật, chỉ cần cô hoặc anh nhẹ nhàng dịch tới một bước thì giữa hai người sẽ chẳng còn chút khe hở nào.

Thấy anh lấy ra chai thuốc đỏ, bộ dạng thật sự muốn bôi thuốc ỉnh, cô liền ngứa ngáy rút tay về cũng bắt đầu lui lại

“Anh Khuông, hôm nay tôi nấu canh thịt bò, nếu để lâu quá thịt sẽ rất dai.”, cô còn không quên viện lý do cho sự trốn tránh của mình.

“Thịt bò là cái chết tiệt gì!”, anh duỗi tay, bá đạo kéo cô vào lòng mình, “Cô mới là quan trọng nhất, cô vẫn không hiểu à?”

Thầm rửa một tiếng, anh mở nắp chai thuốc, dốc miệng chai lên vết thương của cô.

Thuốc nhỏ lên miệng vết thương khiến cô vừa tê vừa đau, nhưng lòng cô lại rung động vì câu nói của anh.

Trợn to mắt, cô ngạc nhiên nhìn anh cứ như trên đầu anh vừa mọc ra hai cái sừng.

Một người khi đói sẽ nổi trận lôi đình như anh mà lại mặc kệ thức ăn ngon, còn nói với cô ... cô là quan trọng nhất. Cô thật sự có địa vị đến thế á?

Giữa bọn họ, chỉ là quan hệ ông chủ – người làm thuê đơn thuần thôi nha. Anh là ông chủ, còn cô chẳng qua chỉ là một đầu bếp nhỏ nhỏ thôi mà. Cô làm lỡ giờ ăn thì anh có thể thoải mái trách mắng cô, nhưng tuyệt đối không nên có phản ứng thế này mới đúng chứ?

Nhìn Khuông Huyền Tư đang bồi thuốc ỳnh, động tác nhẹ nhàng tới mức cô không hề cảm thấy đau chút nào, Hoa Nội Kiều chỉ cảm thấy tim mình sắp vọt ra khỏi lồng ngực rồi, chỉ cảm thấy tình huống trước mắt đúng là vô tiền khoáng hậu.

Rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì đây?

Không phải là anh ta ... Á, không thể nào!

“Xin hỏi ... chúng tôi có thể vào ăn cơm được không?”

Tiếng nói đột nhiên vang lên của mọi người cắt đứt suy nghĩ của Hoa Nội Kiều.

Quay đầu lại, cô mới thấy hai mươi nhân viên nòng cốt kia đã tập trung trước cửa nhà bếp không biết từ lúc nào. Bốn mươi con mắt của bọn họ tham lam nhìn chăm chăm vào thức ăn trên bàn, có người còn đang chảy nước miếng ròn ròn ...

Á! Bọn họ đến đây lúc nào vậy?

Bọn họ không nghe thấy câu nói kia chứ?

“Sắp ... sắp xong rồi!”, sự ngượng ngùng còn chưa tiêu tan khiến Hoa Nội Kiều không thể nào bình tĩnh lại kịp.

Cô nhanh chóng trốn thoát khỏi lồng ngực của Khuông Huyền Tư, mang tất cả gừng đã thái rồi hay chưa thái hết vào nồi canh trên bếp.

Sau khi tắt bếp, cả dưng khí chào hỏi mọi người cô cũng không có, vội vàng vàng chạy ra ngoài.

“Chết tiệt!”, Hoa Nội Kiều chân trước vừa đi, Khuông Huyền Tư đã phát hỏa ngay lập tức. Anh tức giận quăng chai thuốc vào hộp, dùng ánh mắt bùng bùng lửa giận nhìn cả đám người, “Mấy người không chờ thêm vài phút nữa được à?”

“Bọn em cũng muốn chờ mà.”, một đám người vừa nghe thấy tiếng hét đã rút cổ lại hết cỡ nhưng vẫn không quên kháng nghị, “Nhưng nếu bọn em không lên tiếng thì không có canh thịt bò mà ăn.”, nói đi nói lại thì ăn vẫn quan trọng nhất nha!

Từ lúc Tiểu Kiều nhắc nhở bọn họ đã định vào bếp ăn chục rồi, nếu không ngại uy nghiêm của ông chủ thì sao còn nhẫn nhịn đến tận giờ?

Muốn trách thì phải ông chủ rất vô sỉ, có mỹ nhân rồi sẽ không để ý đạo lý gì nữa.

Bọn họ là người chứ có phải máy móc đâu, muốn bọn họ làm việc thì cũng phải cho ăn trước đã chứ, nồi thịt ngon bị hỏng chính là phúc lợi bị cắt xén nên lên tiếng đòi quyền lợi của mình là chuyện đương nhiên mà.

“Mấy người muốn chết à!”, Khuông Huyền Tư càng rống càng to.

Bầu không khí tốt đẹp bị bọn họ phá hoại không còn tí nào, mấy người này đúng là càng ngày càng lớn mật!

“Ông chủ anh nói lý một tí được không, bọn em không phản đối anh tán tỉnh em gái nhưng mà anh cũng phải biết chọn thời gian và địa điểm chứ. Bọn em sắp chết đói đến nơi rồi mà anh còn ở lì trong bếp anh em em.”, mọi người chỉ dám oán thán, chỉ có Đinh Diễm Nhi to gan nhất dám lên tiếng chỉ trích.

Cô nàng vừa oán giận nói vừa lén lút đi tới bên bàn ăn.

“Đúng đó, em biết anh để ý Tiểu Kiều nhưng không nên biến nhà bếp thành thánh địa yêu đương như thế chứ. Mấy ngày nay hết cả phê em cũng không dám vào đây pha thêm, em sắp “treo” luôn rồi này anh biết không?”, không có cà phê còn bị bắt nhịn đói, đúng là địa ngục trần gian mà!

Đại Hùng cũng không nhịn được oán thán, trong lòng biết rõ kỹ xảo của Khuông Huyền Tư.

Vốn có danh hiệu “Ông chủ cuồng công việc”, thấy anh lần đầu có ý với con gái bọn họ đều rất vui mừng.

Tiểu Kiều tay nghề cao siêu, tính tình tốt không chê vào đâu được, bọn họ đang lo hết tháng này rồi thì phải dùng cái cớ nào để cô tiếp tục ở lại, không ngờ ông chủ đã nhanh tay nhanh chân hành động trước.

Nếu ông chủ có thể theo đuổi được Tiểu Kiều thì đúng là không có gì tốt hơn.

Một khi Tiểu Kiều đã trở thành bà chủ, chẳng phải cả đời này bọn họ đều được ăn thức ăn Tiểu Kiều làm sao, ha ha ha

~“Nhưng mà nói thật, trên lầu rộng rãi vậy sao ông chủ không lợi dụng nhỉ? Mấy hôm nay Tiểu Kiều có rảnh rồi liền lên đó quét dọn, anh chỉ cần giả vờ bị bệnh thôi, Tiểu Kiều tốt như vậy nhất định sẽ quan tâm chăm sóc, đến lúc đó anh muốn làm gì thì làm, tuyệt đối không sợ bị quấy rầy rồi.”, Thẩm Thái sớm đã vọt tới bàn ăn, vừa cướp miếng thịt lớn nhất trong đĩa vừa đưa ra ý kiến tương đối có “tính kiến thiết”.

“Ừ, biện pháp này rất hay. Vì phúc lợi của bọn em, anh nhất định phải cố gắng lên ông chủ. Chuyện công ty bọn em sẽ gánh vác giúp anh, anh cứ việc buông tay mà chạy theo Tiểu Kiều đi.”, Tiểu Diệp chen dũa vào đĩa tôm gấp lên một con, ý tưởng của cậu ta cùng Đại Hùng không khác nhau là mấy, cũng muốn bắt Tiểu Kiều về làm bà chủ.

Thấy một đám người đã nhanh chân chiếm trước chỗ tốt, Đại Hùng lúc này mới thoát khỏi ảo tưởng của mình, vội vàng bưng bát dũa nhảy vào cuộc chiến trên bàn ăn.

“Á! Tránh ra nhanh lên, tôi cũng muốn ăn!”

“Ai cho cậu ăn, biến ngay!” , mấy người chân to vô tình đá Đại Hùng, chết cũng không tránh.

“Á, mấy người dám đá tôi, ti bỉ!” , Đại Hùng không cam lòng đáp lại, mọi người lại triển khai một cuộc chiến mới.

Một đám người mãi mê chém giết người chết ta sống, hoàn toàn không phát hiện ra vẻ mặt hài lòng của Khuông Huyền Tư sau khi nghe mấy cái ý kiến vớ vẩn đó.

Tuy giả bệnh là một biện pháp không tồi nhưng trong đầu anh sớm đã có kế hoạch rồi, chỉ là không có cơ hội thực hiện thôi, có điều giờ đã có bọn họ “duy trì”, anh cũng yên tâm.

Mấy người này đôi khi rất vướng víu nhưng thấy bọn họ vẫn “trung thành” nên anh liền tặng không cả bàn thức ăn này cho bọn họ.

Đút hai tay vào túi quần, Khuông Huyền Tư mặt mày hớn hở xoay người định đi nhưng lại đột nhiên quay lại.

“Đúng rồi, mấy ngày này chú ý một chút, nhất là mấy thứ đồ tùy thân.”, giọng anh nặng hơn bình thường vài phần.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”, lời cảnh báo của Khuông Huyền Tư hấp dẫn sự chú ý của mọi người, bọn họ liền dừng tay lại nhìn anh.

Anh nhàn nhạt nói, “Hôm qua tôi gặp Ngô Thanh Đức ở siêu thị, hắn cầm máy ảnh chụp khắp nơi.”

“Cái gì? Tên kia vẫn dám làm loại chuyện dơ bẩn này sao? Hắn ở đâu rồi? Em đi tìm người đánh hắn!”, vung chân gà, Thẩm Thái là người đầu tiên nhảy dựng lên.

“Quả nhiên là chó thì chỉ ăn phân, vừa được thả đã đi làm chuyện xấu ngay được.”, Đinh Diễm Nhi nhăn mày, không ngờ trên đời này còn có người vô sỉ đến mức này.

“Tên khốn kiếp kia lần này lại hợp tác với ai đây? Ngay cả việc làm ăn của siêu thị cũng muốn cướp, đúng ra nên xử chết hắn mới đúng!”, Đại Hùng cũng tức giận mắng.

Thực ra không phải vô cớ mà bọn họ giận dữ tới vậy, nguyên nhân chính là bốn năm trước, Ngô Thanh Đức cũng là một thành viên nòng cốt của Vô Cực.

Năm đó, Vô Cực còn chưa phải là bá chủ trong giới nhưng cũng đứng thứ nhất thứ hai. Dựa vào sự nhiệt tình và tiếp thu ý kiến người chơi, bọn họ ngày đêm làm việc cũng làm ra không ít phần mềm trò chơi, nhờ vậy thanh danh của Vô Cực mới từ từ vang dội.

Đến lúc bọn họ tin tưởng mọi người đều là đồng nghiệp tốt thì Ngô Thanh Đức lại phản bội.

Chỉ vì mấy đồng tiền rác rưởi mà trước khi trò chơi được tung ra thị trường vài ngày, tên khốn kiếp đó đã bán nó cho công ty đối thủ, thậm chí còn vu cáo bọn họ ăn cắp bản quyền!

Lần đó, công ty bị tổn hại rất nghiêm trọng, nhất là sự phản bội của Ngô Thanh Đức thiếu chút nữa đã phá hỏng danh dự trên thương trường của Vô Cực.

Nếu không phải nhờ Khuông Huyền Tư ngày đêm bôn ba, truy xét khắp nơi, vất vả lắm mới tìm được chứng cứ giao dịch của Ngô Thanh Đức và đồng phạm thì chỉ sợ hôm nay, Vô Cực chẳng thể có được tư cách bá chủ, vang danh quốc tế.

Thời gian trôi qua, không ai nhắc tới chuyện này nữa nhưng ai ngờ được tên khốn kiếp kia vẫn dám tiếp tục làm loại chuyện hạ lưu này. Tên khốn kiếp kia tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt bọn họ nếu không gặp một lần đánh một lần, gặp lần hai liền đánh nát đầu hắn!

“Tóm lại cẩn thận chú ý là được, nhất là thẻ vào văn phòng. Từ hôm nay trở đi, khi nào rời công ty phải trả lại thẻ cho quầy bảo quản. Tháng này trò chơi được tung ra rồi, đừng có mắc sai lầm.”, những người khác rất phẫn nộ nhưng biểu cảm của Khuông Huyền Tư vẫn lạnh nhạt như không.

“A, đúng rồi. Ông chủ Vương của ‘Hiên Viên’ vừa gọi điện thoại qua, nói là muốn hẹn gặp anh nói chuyện hợp tác lần trước, khi nào anh rảnh?”, trước khi Khuông Huyền Tư đi mất, Tiểu Diệp mới nhớ ra chuyện quan trọng này liền vội vàng lên tiếng.

Bước chân anh chợt dừng lại, nghe tới cái tên đáng ghét kia, Khuông Huyền Tư lập tức nhăn mày.

“Đã từ chối vài lần rồi mà còn gọi tới nữa. Đàn anh Vương đúng là vẫn không từ bỏ ý định.”, Thẩm Thái không thể không bội phục nghị lực của Vương Thượng.

“Nói tới mới thấy dã tâm của anh ta cũng không nhỏ tí nào. Lúc trước mới hợp tác với một công ty của Hàn Quốc để chen một chân vào thị trường bên đó xong, giờ lại tìm chúng ta hợp tác tiếp, thanh thế ngày càng lớn mạnh, xem ra chúng ta mà không bỏ thêm tí công sức thì chẳng biết bị Hiên Viên đè xuống lúc nào đâu.”, Đinh Diễm Nhi cắn đũa than thở.

“Tôi sẽ tự gọi điện cho anh ta sau.”, Khuông Huyền Tư thấp giọng trả lời, tiếp tục đi thẳng.

“Dạ.”, Tiểu Diệp gật đầu tỏ ý đã hiểu rồi nhanh chóng gia nhập vào cuộc chiến đang dở vừa này.

Ra khỏi nhà bếp, Khuông Huyền Tư tới bàn làm việc của mình nhắc điện thoại lên, nhanh chóng ấn xuống một dãy số, một lát sau đã có người nhận điện.

“Tôi là Khuông Huyền Tư, chuyện tôi nhờ anh điều ra thế nào rồi?”

“Mọi chuyện quả đúng như anh nghĩ, mèo con như hổ rình mồi, hơn nữa chuột đã nghĩ biện pháp chui vào động rồi.”, từ ống nghe vọng ra những từ lóng người thường nghe không hiểu, thanh âm của người đó được đè xuống cực thấp tạo ra cảm giác vô cùng thần bí, “Tiếp theo chỉ xin anh phải tự cẩn thận thôi.”

Đã đoán được đáp án nên trên khuôn mặt tuần tú không hiện lên vẻ ngạc nhiên nhiều lắm, chỉ có đôi mắt thâm sâu chuyển động một chút khiến người khác nhìn không thấu anh đang nghĩ gì.

“Tôi biết rồi.”

6. Chương 6

Edit: LyA

Kết quả của việc để cô chạy trốn là cô né tránh anh nguyên một buổi chiều, ngay cả bữa xế cô cũng lợi dụng lúc anh đi họp để chuẩn bị.

Khuông Huyền Tư thật sự không chịu nổi cảm giác cả buổi chiều không nhìn thấy cô, đành phải tự mình lên tầng trên tìm người.

Cô thích sạch sẽ nên mấy hôm nay chỉ cần có thời gian rảnh sẽ chạy lên trên này quét dọn. Tuy anh không quá chú trọng vấn đề vệ sinh nhưng mấy ngày nay, anh cũng thấy rõ dưới nỗ lực triệt để của cô, tầng cao nhất này đã sạch sẽ hơn trước cả trăm lần.

Không còn đồ đạc linh tinh và rác rưởi trang trí, anh mới nhớ hóa ra cái sofa mà mình mua ba năm trước không phải màu đen mà là màu hồng nâu.

Có điều, vừa nuôi bọn Diêm Nhi vừa quét dọn, cả ngày đều làm việc không phải bổn phận của mình, nếu là người bình thường sớm đã bỏ việc đàng này cô chẳng những không than thở mà còn vô cùng thích thú khiến mọi người không ai nề làm khó cô.

Con bé Khuông Toàn Cơ quậy phá cả đời cuối cùng cũng làm đúng được một việc, đó là đem cô gái tốt đẹp này đến bên anh.

Nhớ tới bộ dạng đồ mắt e thẹn của cô, Khuông Huyền Tư không nhịn được mỉm cười.

Anh đẩy cửa, đang định gọi cô thì bỗng thấy nửa người trên của cô đang nằm sấp trên sàn, cái mông nhỏ nhắn xinh xinh nhẹ nhàng lay động theo từng động tác.

Chiếc quần bò vừa vặn ôm lấy cặp mông nho nhỏ, đưa qua đưa lại trước mắt anh, cảnh tượng kia muốn bao nhiêu gợi cảm liền có bấy nhiêu.

Khoanh hai tay trước ngực, Khuông Huyền Tư bất động thanh sắc dựa vào cạnh cửa, hứng thú thưởng thức cảnh đẹp khó cầu này.

“Hà! Cuối cùng cũng lấy ra rồi!”, Hoa Nội Kiều ngồi chồm hồm lên thở hắt ra, trong tay cô là một bộ âu phục, bần thủ cứ như nó nằm đó mấy trăm năm rồi vậy.

“Rốt cuộc là anh ta ném kiểu gì mà bộ âu phục lớn thế này lại nằm dưới sofa được nhỉ.”, cô oán giận thâm thì, nhét thẳng bộ âu phục vào lòng mà chẳng lo mình bị dính bẩn.

Thấy cổ tay áo bị xắn lên, cô tiện tay lật lại rồi còn cẩn thận phủi mạng nhện bị dính trên đó.

Lúc này, cạnh chân cô có rất nhiều quần áo nhăn nhúm, còn có hai cái giỏ đựng quần áo bẩn rất to để cạnh sofa. Cô gấp bộ âu phục ngay ngắn rồi mới nhẹ nhàng bỏ vào giỏ đựng quần áo bẩn, sau đó cô lại cầm lên một cái áo sơ mi trắng, cũng gấp lại rồi bỏ vào một giỏ khác.

Thấy cô tỉ mỉ phân loại từng cái quần cái áo, thậm chí không chê bẩn vì giúp anh sắp xếp lại mỗi bộ quần áo, đáy lòng anh dâng lên một con sóng tình mệnh mông trước nay chưa từng có, đôi mắt thâm sâu cũng dịu dàng đi nhiều.

“Này, cứ từ từ thôi.”, anh lên tiếng cắt ngang sự bận rộn của cô.

“Á!”, không ngờ sẽ có người lên đây nên Hoa Nội Kiều sợ tới mức thiếu chút nữa đã ném loạn đồng quần áo trong lòng. Cô vỗ vỗ ngực rồi vội vã xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang kinh ngạc nhưng khi nhìn thấy gương mặt tuần tú kia thì hai má bỗng đỏ bừng, “Khuông ... Anh Khuông, anh lên lúc nào vậy?”

“Vừa lên thôi.”, anh nói dối mà chẳng hề chớp mắt cái nào.

“À, thế ... anh tìm tôi có việc gì không?”, nhớ tới chuyện xảy ra ở nhà bếp lúc trưa, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, cô vội vã cúi đầu xuống, luống cuống sửa sang quần áo nhằm che giấu tâm trạng mình.

Rõ ràng sofa rất lớn nhưng không biết vô tình hay cố ý, anh lại ngồi xuống sát chỗ cô, đôi chân dài của anh để ngay mạn sườn cô, chỉ một xúu nữa là đụng phải nhau.

Cô không tự chủ được nhích mông qua một bên.

“Sao chiều nay cô không xuống dưới?”, ngón tay ấm áp của anh bỗng dưng lướt qua vành tai cô, dịu dàng thay cô vén lọn tóc rũ trước má ra sau tai.

“Tôi ... tôi ...”, cô hoảng loạn, thân thể đang nhẹ nhàng dịch ra đông cứng trong nháy mắt, “Tôi ở đây sắp xếp lại quần áo.”

“Tôi thấy rồi.”, nhìn một bên mặt xinh đẹp của cô, Khuông Huyền Tư bất giác mỉm cười, “Nhưng việc này không cần vội, cô vào trong thử đồ trước đã.”, anh thu tay rồi nhét vào lòng cô một cái túi giấy.

“Thử đồ?”, cô nhìn nhìn cái túi giấy rồi nửa hoang mang nửa e thẹn quay sang nhìn anh.

“Đồng phục của cô.”, anh giải thích, “Theo như hợp đồng, hẳn là cô nên mặc đồng phục đi làm.”

Trò chơi hiện tại đã hoàn thành, sắp bước vào giai đoạn thử nghiệm, thừa lúc rảnh rỗi anh liền bắt tay vào chuẩn bị cho trò chơi kế tiếp.

Để tìm kiếm linh cảm, anh đã vì cô mà thiết kế ra một bộ y phục màu trắng tuyết, nghĩ tới hình dáng xinh đẹp của cô lúc mặc bộ y phục này khiến đôi mắt thâm thúy không khỏi hiện lên vẻ chờ mong.

“Hả? Đồng phục của tôi không phải là cái tạp dề kia sao?”, lúc trước khi ký hợp đồng, quả thực Khuông Toàn Cơ có yêu cầu cô phải mặc “đồng phục”, cô thấy yêu cầu này cũng không quá đáng nên đồng ý luôn. Thế nên lúc thấy cái tạp dề màu hồng nhạt trong nhà bếp, cô tuân thủ rất nghiêm ngặt, mỗi khi nấu cơm đều mặc nó.

Chẳng lẽ cô hiểu nhầm?

“Đương nhiên là không phải.”

“Thế sao anh không nói sớm.”, không ngờ từ trước tới giờ mình đều tự nghĩ tự hiểu sai, cô không khỏi oán trách liếc anh.

Mở túi giấy, cô cẩn thận lấy ra một xấp vải trắng, bất ngờ là nó không giống đồng phục mà giống y phục cổ đại hơn.

Tơ tằm trắng được làm thành vải vừa mịn vừa trang nhã, trong sự đơn giản lại không mất đi vẻ dịu dàng do được cắt may khéo léo. Phối lên váy lụa nhẹ nhàng lại càng thêm lãng mạn, nhất là những bông hoa tím được điểm xuyết thêu trên cổ áo cùng làn váy càng làm cho cả bộ y phục thêm phần cổ nhã.

Nhìn bộ y phục xinh đẹp tinh xảo trong tay, hai mắt Hoa Nội Kiều bừng sáng.

“Woah! Bộ y phục này đẹp quá!”, nhẹ nhàng vuốt cổ áo thêu hoa tinh xảo, cô bật thốt lên lời ca ngợi.

Thấy vẻ kinh hỉ trong đáy mắt cô, Khuông Huyền Tư cũng cười theo.

“Đã thích vậy thì nhanh đi thử xem có vừa không đi.”

“Mặc thử?”, thực ra đề nghị này đã khiến Hoa Nội Kiều động tâm nhưng nghĩ lại mình vừa mới sắp xếp quần áo, trên người dính không ít bụi bẩn nên cô đành lắc đầu từ chối, “Không nên, lỡ tôi không cẩn thận làm bẩn bộ y phục này thì không hay.”

“Này, tôi bảo cô mặc thì mặc đi, đừng có dài dòng.”, anh bá đạo ra lệnh.

“Nhưng ...”

“Đây là nghĩa vụ của cô, nhanh đi đi!”, anh cố ý dùng hợp đồng dọa cô, không cho cô từ chối thêm nữa.

Thấy thái độ cương ngạnh của Khuông Huyền Tư, Hoa Nội Kiều tuy trong lòng không vui nhưng cũng chỉ dám bịu môi rồi ngoan ngoãn đi thay đồ.

Ba phút sau, cô lại xuất hiện ở phòng khách. Trên mặt không có vẻ không vui mà chỉ có nét hoang mang và không thoải mái.

“Anh Khuông, à ...”, cô đảo tròn mắt, suy xét xem nên nói như thế nào mới khiến người ta không hiểu lầm rằng cô không thích bộ y phục này, “Bộ y phục này rất đẹp nhưng hình như không tiện làm việc lắm thì phải, anh chắc chắn đây là đồng phục của tôi à?”

“Tất nhiên, có điều đồng phục này dùng vào việc khác.”, ngồi trên sofa, Khuông Huyền Tư dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào cô.

Quả đúng như anh đoán, tơ lụa trắng càng làm tôn lên nước da trắng hồng mịn màng của cô, đặc biệt là bộ y phục được cắt may khéo léo lại càng làm nổi bật dáng người yếu điệu, hoàn mỹ.

Nhìn cô gái xinh đẹp ngọt ngào trước mắt, Khuông Huyền Tư bất giác đứng bật dậy.

“Dùng vào việc khác?”, Hoa Nội Kiều vô cùng hoang mang, nhưng khi phát hiện ra ánh mắt Khuông Huyền Tư bỗng trở nên nóng bỏng bất thường thì cô lại thấy hoảng loạn.

À ... sao anh ta lại nhìn cô bằng ánh mắt đó?

Có phải do cô chưa cài hết nút hay chưa kéo hết dây kéo không vậy? Hoa Nội Kiều vội vàng nhìn khắp người mình một lượt, chỉ sợ vì nhất thời sơ ý mà lộ cảnh xuân.

“Là để giúp tôi tìm linh cảm.”, tiếng nói trầm thấp bỗng vang lên ngay bên tai cô, “Sở dĩ trong hợp đồng có điều khoản phải mặc đồng phục vì đó không phải là đồng phục bình thường mà là trang phục được thiết kế đặc biệt để giúp tôi nảy sinh linh cảm. Nói đơn giản thì là cô đang đóng vai một nhân vật trò chơi.”, anh mỉm cười nhìn về kinh ngạc của cô.

“Gi cơ, đóng vai nhân vật?”

Anh khoanh tay, cười thâm sâu.

“Đúng ra đây là công việc của Khuông Toàn Cơ, nhưng cô đã tiếp nhận công việc của nó nên trọng trách này đương nhiên cũng là của cô rồi.”, anh bỗng cầm tay cô xoay một vòng.

Làn váy mỏng xòe ra, vẽ nên một vòng tròn hoàn hảo. Từ xa nhìn lại, làn váy tầng tầng lớp lớp kia tựa như đóa phù dung đang nở rộ, đẹp tới mức không từ ngữ nào diễn tả được nhưng Hoa Nội Kiều không hề chú ý tới những điều này bởi cô đang tức giận.

Không ngờ ngoài chuyện ở cùng Khuông Huyền Tư ra Khuông Toàn Cơ vẫn lừa cô cả việc này nữa. Hai anh em nhà này rốt cuộc có bị gì không thể? Chẳng lẽ không có ai dạy họ làm người quan trọng nhất là thành thật à?

Nhìn cô gái đang giận đỏ bừng mặt trước mắt, Khuông Huyền Tư không nhịn được cười, “Này, xem ra cô bị chọc tức rồi thì phải.”

Cô trừng mắt nhìn anh, “Thật may mắn sao anh còn nhìn ra được tôi đang tức giận.”

“Thực ra cô có thể không tuân theo hợp đồng.”, tuy miệng thì nói vậy nhưng anh đã sớm liệu được với ý thức trách nhiệm vô cùng mãnh liệt của mình, cô sẽ không bao giờ làm thế.

Quả nhiên cô lập tức lắc đầu.

“Đã đến nước này sao tôi có thể bỏ dở giữa chừng được chứ? Cứ xem như bị lừa đi chẳng nữa thì tôi cũng tuyệt đối không trốn tránh nghĩa vụ đóng vai này đâu. Chẳng qua là tôi không có kinh nghiệm, chỉ sợ không làm anh vừa lòng thôi.”, cô ngoài cười nhưng trong không cười, cái nghĩa vụ này chẳng khiến cô vui vẻ tí nào.

“Cá nhân tôi thích dùng từ “nàng thơ” hơn, mà cô cũng không cần làm gì cả vì hiện tại cô đã đủ xinh đẹp rồi.”, anh vẫn cười nhưng ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Hoa Nội Kiều nghe được lời khen ngợi bất ngờ của anh, mặt liền đỏ bừng.

Dưới ánh nhìn thâm thúy của anh, bầu không khí mờ ám quen thuộc lại lặng lẽ trào dâng, cô nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng to.

Đáng ghét, vì sao gần đây anh ta luôn nhìn cô như vậy? Thấy cô tâm hoảng ý loạn vui lắm à?

“Thật không? Thế nghĩa là anh đã có linh cảm rồi à. Vậy tôi có thể đi thay đồ chưa?”, một bên cô thay đổi đề tài, một bên nhanh chóng lùi về phía sau, biểu cảm cực kỳ không thoải mái.

“Tuy tôi muốn nói không nhưng tiếc quá, bây giờ tôi còn một cuộc họp phải tham gia.”

“Thật thế à?”, cô thở phào một hơi nhưng lại lập tức giả vờ như mình không làm gì hết, “À ... vừa lúc tôi cũng bận rộn ở đây, còn rất nhiều quần áo phải giặt nên tôi đi thay đồ trước đây. Đúng rồi, cảm ơn anh đã

mang đồng phục tới cho tôi.”. Nói xong, không thèm để ý xem anh có định nói gì nữa hay không, bóng dáng nhỏ nhỏ của cô đã chạy mất dạng.

Nhìn bóng lưng mềm mại đang hoảng hốt bỏ chạy, Khuông Huyền Tư cũng không đuổi theo mà chỉ cong khóe miệng, ánh mắt tràn đầy quyết tâm.

Từ biểu hiện của cô có thể thấy cô gái then thùng này rõ ràng cũng có ý với anh nhưng lúc nào cũng nói lời trái ngược, có điều trốn được một không trốn được ngày rằm.

Sau khi xử lý xong xuôi việc phức tạp trước mắt mới là lúc anh đối phó với cô.

Dưới sự dọn dẹp không ngừng nghỉ của Hoa Nội Kiều, căn hộ trên tầng cao nhất này đã được cải thiện đáng kể.

Rác biến mất, các thứ đồ linh tinh đã được phân loại vào từng hộp giấy, ngay cả các vết bẩn trên sàn nhà cũng bị cọ rửa sạch sẽ.

Mỗi khi ánh mặt trời chiếu vào, sàn nhà sẽ phản chiếu lại một luồng hào quang khiến người ta cứ ngỡ mình vừa lạc vào thiên đường.

Tất cả cũng vì yêu cầu đối với tiêu chuẩn sinh hoạt của Hoa Nội Kiều luôn cao hơn người bình thường một chút.

Sáng nay, lúc mắc lại rèm cửa sổ màu hồng cô phát hiện ra có vệt bẩn bám trên mặt thủy tinh, tính thích sạch sẽ của cô liền nổi lên.

Thế nên sau khi mắc rèm cửa lên, cô lập tức lấy khăn lau cùng chai nước lau kính ra, tất cả cửa sổ đều được lau qua một lượt, ngay cả bụi trên khung cửa sổ cô cũng không tha. Một tiếng đồng hồ sau cả phòng khách không còn một tí bụi nào bám lại.

Thấy phòng khách rực rỡ hẳn lên như căn hộ mẫu của mấy công ty bất động sản, cô mới gấp khăn lại, cười thỏa mãn.

Đứng ở nơi không khí trong lành, không có tro bụi khiến tâm tình cũng nhẹ nhàng hơn. Nhưng mà hình như luôn có người đối nghịch với cô thì phải. Khuông Huyền Tư hiếm hoi lắm mới nghỉ ngơi một ngày lại chọn đúng lúc cô đang hưởng thụ thành quả của mình, mở cửa phòng ném ra ngoài một đồng quần áo.

Caravat, áo sơmi, khăn lông, tất, quần bò ... đủ loại quần áo vế nên một đường parabol hoàn hảo trong không trung, sau đó lấy tư thế hoa rơi đáp xuống sàn nhà.

Trùng mắt nhìn đồng quần áo bốc mùi trước mắt, nụ cười ngọt ngào đông cứng trên mặt Hoa Nội Kiều. Đặc biệt hơn, cô còn thấy một cái quần lót nam đang ở trong cái bể cá mà cô khổ sở lắm mới cọ rửa sạch. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phút chốc đỏ bừng lên, hình như còn có khói đang bốc lên từ đỉnh đầu nữa.

Đáng ghét! Làm sao cô có thể quên được ở đây còn có một người chuyên làm việc “ô nhiễm môi trường” chứ?

Cô cực khổ một tuần mới dọn dẹp ổn thỏa phòng khách, thế mà chỉ cần một giây ngắn ngủi, anh ta đã phá hủy tâm huyết của cô!

Tốt xấu gì cô cũng là con gái, sao anh ta cứ thế mà quăng quần áo ra ngoài được hả trời? Cô tốt bụng giúp anh ta giặt sạch quần áo ở ngoài phòng khách không phải là để anh ta tiếp tục quăng ném lung tung thế này!

chương 6.2

Nắm chặt hai bàn tay, Hoa Nội Kiều phẫn nộ đi tới trước cửa phòng Khuông Huyền Tư.

“Anh Khuông, bây giờ anh có rảnh không?”, cô gõ cửa, giọng điệu nhằn nại. Được dạy dỗ nghiêm khắc từ nhỏ nên dù đang cực kỳ tức giận cô vẫn có thể giữ bình tĩnh.

“Có chuyện gì?”

“Tôi có việc muốn nói với anh.”

“Tôi không rảnh.” anh lạnh nhạt từ chối.

“Chuyện này rất quan trọng.”, cô không nổi giận mà tiếp tục gõ cửa, hơn nữa càng gõ càng nhanh, tiếng gõ cửa cũng to hơn khiến cánh cửa hình như đang lung lay theo từng nhịp gõ của cô.

Tiếng rửa quèn thuộc được truyền ra rất nhanh, giây tiếp theo cửa bật mở. Chấn trước cửa là bộ ngực vạm vỡ, mạnh mẽ không được che chắn gì, dưới ánh mặt trời lại càng gợi cảm khiến người ta miệng đắng lưỡi khô.

“Tôi muốn đi tắm, cô muốn nói gì thì nói nhanh lên.”, giọng điệu rất không kiên nhẫn.

“Tôi ... à ...”, không ngờ anh lại ra mở cửa trong tình trạng này, Hoa Nội Kiều thiếu chút nữa đã khóc toáng lên.

Cô thừa nhận đột nhiên quấy rầy là cô sai nhưng mà ... tốt xấu gì anh ta cũng nên mặc quần áo rồi hãy mở cửa chứ, dùng bộ dạng này gặp người khác, anh ta không thấy xấu hổ chút nào à?

Bao nhiêu lời muốn nói đã ra tới cửa miệng rồi mà cô không thể thốt lên một chữ nào. Mặt cô nóng bừng như bị thiêu đốt, khi ánh mắt lướt qua cái khăn tắm thì không cô không dám nhìn thêm nữa.

Nhìn thấy vẻ e thẹn của cô, đáy mắt Khuông Huyền tư xẹt qua một tia sáng, anh cố ý cúi người, đưa mặt mình tới sát mặt cô.

“Này, sao không nói gì thế? Lưỡi cô bị mèo tha mất rồi à?”

Tiếng nói mang theo ý cười cợt như dòng điện chạy thẳng vào lỗ tai cô, nhiệt độ cơ thể anh cao đến dọa người, hơi nóng tỏa ra từ người anh dần dần thấm vào từng lỗ chân lông trên người cô.

Cái gì anh cũng chưa làm nhưng cô mẫn cảm cảm thấy, bản thân mình đang bị anh chiếm đoạt ...

“Mới ... mới không có chuyện đó! Chỉ là tôi đột nhiên quên mất mình định nói gì thôi.”, cô đỏ mặt, nghiêng đầu sang một bên, có chết cũng không thừa nhận mình bị nửa thân trên trần trụi của anh dọa sợ.

“Hử?”, anh đứng thẳng lại, dựa vào cạnh cửa. Tuy anh không vạch trần lời nói dối của cô nhưng đôi mắt mang ý trêu chọc nhìn bộ dạng luống cuống tay chân của cô càng khiến cô thêm tâm hoảng ý loạn.

Bỏ qua ánh mắt anh, cô hoảng loạn bước lùi một bước lớn, chân cô không cẩn thận giẫm lên cái khăn lông. Cảm xúc mềm mại khiến sự phân nộ vừa bị gián đoạn trong cô trở lại đây.

Cô lập tức nhặt lên một cái áo sơ mi to rộng che lại bộ ngực trần của anh, có như thế tim cô mới đập chậm lại một chút.

“Sao anh lại ném quần áo lung tung?”, cô lớn tiếng chất vấn, quyết định nhanh nhanh nói xong những lời định nói để tránh bị anh chọc cho tức chết vào một ngày khác.

Người đàn ông này rất cần được dạy dỗ, thói quen sinh hoạt của anh ta thật sự quá kém!

“Đây là nhà tôi.”, Khuông Huyền Tư chẳng thèm liếc cái áo sơ mi lấy một cái. So với cái áo đó, có vẻ anh hứng thú với khuôn mặt đỏ bừng của cô hơn.

Cô gái này bình thường luôn rất bình tĩnh, khó có được lúc cô đỏ mặt khiến người khác không nhìn được trêu chọc vài câu.

“Tất nhiên tôi biết đây là nhà anh, nhưng hiện tại tôi cũng ở đây, ít ra anh phải tôn trọng tôi một chút chứ!”, cô nói như quát.

“Cô cứ làm như không thấy là được.”, anh đề nghị.

“Làm như không thấy là được?”, tiếng nói nhỏ nhẹ đột ngột cao vút, cô trừng mắt nhìn anh, rất muốn đá cho anh một cái thật đau.

Ngày nào cũng nhìn thấy quần áo đất tiền bị người khác coi như rác quăng quật đầy đất, ai có thể làm như không thấy?

Ngày nào cũng nhìn thấy một cái quần lót trôi nổi trong bể cá cùng một con cá, ai có thể làm như không thấy?

Ngày nào cũng nhìn thấy một đôi tất bốc mùi nằm trên sàn nhà, ai có thể làm như không thấy?

Người đó chắc chắn là thiên tài rồi!

Hít sâu một hơi, cô nhin.

“Anh Khuông, chẳng lẽ không có ai dạy anh, quần áo bẩn phải bỏ vào giỏ để mang đi giặt à?”

“Không có.”, anh trả lời không chút nghĩ ngợi.

“Không có?”, cô trừng mắt, rất nghi ngờ anh đang nói dối.

“Đàn ông Khuông gia đều như vậy, ở chung lâu ngày sẽ quen thôi.”, anh nhìn cô chăm chăm, đột nhiên nói ra thiên tính chỉ thuộc về “đàn ông Khuông gia”.

Đáng tiếc Hoa Nội Kiều chẳng hề phát hiện ra ý tại ngôn ngoại trong lời nói của anh, ngược lại còn cực kỳ sững sốt trước cái gọi là “thiên tính của đàn ông Khuông gia” của anh.

Kể vừa có tiền vừa bận rộn thì phí tiền thuê người dọn dẹp nhà cửa là lẽ đương nhiên, như thế chắc không tính là dung túng trẻ nhỏ. Nhưng theo như cách nói của anh ta, ở Khuông gia hình như chỉ cho phép đàn ông làm cần, lẽ nào nhà bọn họ có tư tưởng trọng nam khinh nữ?

“Nếu đã vậy thì anh mua giỏ đựng quần áo giặt làm gì?”, cô hồ nghi nhìn anh, không tin nổi lại có người dạy dỗ trẻ nhỏ như vậy.

“Bởi vì Khuông gia cần phụ nữ.”, anh bình thản nói như điều đó là lẽ đương nhiên, ánh mắt bừng sáng. Nhưng Hoa Nội Kiều lại không hề chú ý tới biến hóa trong ánh mắt anh.

Cô há hốc miệng, không dám tin ở thế kỷ hai mươi mốt này vẫn còn cha mẹ có tư tưởng lệch lạc như vậy. Khó trách Khuông Toàn Cơ không nói tiếng nào đã chạy tới Mỹ kết hôn, sống chung với anh trai bị cha mẹ nuông chiều đến hư này chắc chắn đã chịu không ít ầm ỹ.

Cô hiện tại tràn đầy cảm giác đồng tình với Khuông Toàn Cơ nên ánh mắt nhìn Khuông Huyền Tư lại càng thêm khinh miệt.

“Anh được cưng chiều ghê nhỉ!”, cô cảm giận mắng, cảm thấy anh đúng là hết thuốc chữa.

Khuông Huyền Tư lập tức trừng mắt quát lớn, “Cô nói cái gì?”

Cơ bắp rắn chắc của anh vì tức giận mà càng nổi lên khiến cô cả kinh lùi hẳn ba bước liền. Ánh mắt anh thật sự quá lạnh lùng nên cô không dám lặp lại câu vừa rồi nhưng cũng không nhịn được oán giận.

“Dù ... dù sao thì tôi cũng chỉ làm tới cuối tháng này thôi. Sau này anh cứ việc ném quần áo thoải mái, tôi không bao giờ quần anh nữa, đến lúc đó anh cứ ...”, dưới ánh mắt muốn giết người của anh, giọng cô càng lúc càng nhỏ, cuối cùng thì không còn âm thanh nào nữa.

“Nói xong chưa?”, anh bước một bước dài tới trước mặt cô.

Ánh mắt lẫn biểu cảm của anh giống hệt sư tử lúc chuẩn bị vồ mồi, mà cô chính là con mồi đáng thương kia.

Cô sợ hãi giơ áo sơ mi trong tay lên làm lá chắn, cách lớp áo mỏng manh tay cô để ngay ngực anh, thậm muốn ngăn cản anh tới gần mình.

Nhưng một cái áo sơ mi và đôi tay nhỏ bé của cô thì có thể phát huy tác dụng gì?

Anh chỉ cần một tay đã nhấc cả người cô vào lòng mình, cả người cô dính chặt vào người anh.

“Á! Anh đang làm gì vậy hả?”, Hoa Nội Kiều thét lên, khuôn mặt nhuộm đỏ trong nháy mắt, “Thả tôi ra! Anh mau thả tôi ra!”, cô giãy dụa loạn xạ, cố gắng chống cự.

“Đừng lộn xộn.”, anh lạnh nhạt ra lệnh, đưa tay tóm lấy hai chân đang quơ loạn của cô.

“Tôi không cần!”, cô vẫn cố giãy dụa, bàn tay nhỏ bé liều mạng đánh vào lồng ngực rắn chắc của anh, “Rốt cuộc là anh muốn làm gì, không phải anh nói không có hứng thú với tôi sao? Anh sao có thể ... á!”

Rầm!

Cô bị ném thẳng lên giường.

Động tác thô lỗ của anh khiến đầu cô choáng váng nhưng ngay khi vừa rơi xuống giường, cô đã nhận ra mình đang ở trong phòng của Khuông Huyền Tư.

Anh ta ném cô vào phòng mình?

“Anh ... anh ... anh muốn làm gì?”, cô run run nói, cảm giác như tim sắp nhảy ra ngoài luôn rồi.

“Cô nói xem.”, anh đứng ở cuối giường, ánh mắt nóng rực như muốn thiêu sống cô.

Tình huống bất ổn này khiến cô nhớ lại “ẩn ý sâu xa” mà anh vừa nói vài ngày trước.

Xong rồi, cô quá sơ xuất rồi! Sở dĩ anh ta nói cô quan trọng nhất không phải là thông báo cho cô biết mà là tuyên ngôn sở hữu của thợ săn đối với con mồi của mình.

Hóa ra anh ta không phải “hình như” có ý đồ với cô mà là “chắc chắn” có ý đồ với cô!

Còn cô chỉ vì vài cái quần áo bẩn mà tự dẫn xác vào hang cọp ...

Á! Đồng quần áo bẩn đó không phải do anh ta cố ý ném ra ngoài đó chứ? Mọi chuyện đều là bẫy do anh ta đào sẵn rồi dụ cô nhảy vào?

Trời ạ, anh ta âm hiểm vậy sao?

“Này.”, Khuông Huyền Tư bỗng lên tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng khiến cô càng run rẩy hơn.

Nỗi bất an trong lòng khiến cô vô thức túm lấy cái chăn lông bên cạnh, vốn tưởng thế này có thể tăng thêm cảm giác an toàn, nào biết cái chăn này toàn mùi của anh vương trên đó, trong chốc lát thứ mùi nam tính đó đã tràn ngập khoang mũi cô.

Anh đi từ từ tới chỗ cô, nửa thân trên cường tráng, gợi cảm khiến người ta không thở nổi, ánh mắt nóng bỏng khiến người ta miệng đắng lưỡi khô. Thân hình, ánh mắt của anh lại thêm thứ mùi nam tính đang không ngừng kích thích khứu giác khiến cô cảm thấy cực kỳ choáng váng.

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại của cô liên tục run rẩy, dường như cô đang khát vọng lại tựa như đang sợ hãi ...

“Biết sao tôi lại mang cô vào đây không?”

Giọng điệu của anh vẫn nhẹ nhàng như trước nhưng lại khiến người nghe cảm thấy sợ hãi. Cô lắc đầu không nói, trong đầu chỉ có một ý nghĩ phải nhanh chóng ra khỏi căn phòng này nhưng anh lại cố ý đứng trước mặt cô. Nếu cô muốn chạy thì phải vượt qua cửa ải này trước, nhưng ai nhìn cũng thấy cô chắc chắn không qua nổi.

“Tránh ra!”, cô hoảng loạn kêu lên.

Anh chẳng hề để ý tới cô mà xoay người mở tủ đồ sau lưng, lấy ra một cái sườn xám màu tím.

“Đó là cái gì?”, Hoa Nội Kiều đang định thừa cơ chạy trốn liền bị cái sườn xám đẹp đẽ đó thu hút, “Tủ đồ của anh sao lại có quần áo phụ nữ?”, cô kinh ngạc chất vấn, trong giọng nói có chút ghen tuông.

Cô vẫn luôn cho rằng anh là người độc thân, hơn nữa nửa tháng qua cô cũng chưa từng thấy cô gái nào tới căn hộ này, cô còn nghĩ nhất định là anh quá dã man bá đạo nên mới không có bạn gái. Chẳng lẽ lại không phải thế?

Anh ta lúc nào cũng ném quần áo lung tung mà lại giữ gìn cái sườn xám này cẩn thận như vậy, xem ra chắc hẳn là rất quý trọng chủ nhân của nó.

Á! Đợi chút, nếu anh ta đã có người trong lòng vậy sao còn trêu chọc cô?

Lúc nào cũng thích chơi trò xuất quỷ nhập thần với cô khiến cô tâm thần không yên, còn cố ý nói những câu mờ ám làm cô nghĩ anh ta đối với cô ... Aaa, thật đáng giận! Cô không thể nào tin nổi anh ta lại dám đối xử với mình như vậy!

Vương bát đản, hôm nay nhất định cô phải thay trời hành đạo!

Bàn tay nhỏ bé run run bỗng nắm chặt lại, cẳng chân vốn xụi lơ đã lấy lại sức lực, đúng lúc Hoa Nội Kiều định lợi dụng lực đàn hồi của nệm để nhảy lên vai Khuông Huyền Tư, hung hăng đá một cái thật mạnh thì anh lại ném cái sườn xám vào lòng cô.

“Thay vào đi.”, anh nhú mày, suy tư nhìn bộ dạng đầy sát khí của cô.

“Cái gì cơ?”, Hoa Nội Kiều thật không dám tin vào tai mình.

Tên đàn ông này muốn cô mặc quần áo của người khác

7. Chương 7

Edit: LyA

“Này, cô còn ngăn người ở đó làm gì, không nhanh đi thay đồ đi.”, thấy Hoa Nội Kiều vẫn ngồi ngây ngốc trên giường, Khuông Huyền Tư không nhịn được lên tiếng thúc giục.

“Tôi không muốn!”, Hoa Nội Kiều đứng bật dậy, không chút nghĩ ngợi đã từ chối.

Không ngờ cô lại phản ứng mạnh như vậy, Khuông Huyền Tư nhú mày, giận tái cả mặt.

“Tại sao?”, anh gằn từng tiếng.

“Vì tôi ghét mặc lại quần áo của người khác!”, cô phẫn hận cắn môi, cảm thấy mình đang bị người khác thương hại.

Anh ta cầm quần áo của người lạ rồi bắt cô mặc vào, rốt cuộc anh ta xem cô là gì? So với thái độ bá đạo không phân phải trái, bị anh đối xử thế này càng làm cô phẫn nộ hơn!

“Ai nói là của người khác? Cái sườn xám này là đồ mới, tôi thiết kế riêng cho cô.”, nghe rõ ý ghen tuông trong lời của cô, cuối cùng Khuông Huyền Tư cũng hiểu cô đang giận chuyện gì.

Cô gái này thế mà lại hiểu lầm anh chân đạp hai thuyền, còn ghen nữa.

Anh vỗ trán, bật cười.

“Mới cũng thế, tôi không thêm mặc đồ của người khác ...”, á từ từ, anh ta vừa nói gì nhỉ? Trên mặt cô, biểu cảm phẫn hận đã biến mất tăm, thay vào đó là vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

Giơ cái sườn xám trong tay lên, cô ngây ngốc hỏi, “Anh ... nói cái sườn xám này là đồ mới?”

“Chắc chắn trăm phần trăm, hoàn toàn dựa theo dáng người cô để may, là bộ đồng phục thứ hai tôi thiết kế cho cô.”, tiếng cười trầm thấp không ngừng vang lên, từ đôi mày rậm đến đôi mắt thâm thúy, thậm chí cả người anh đều toát ra cảm xúc vui vẻ.

Nếu lúc trước anh không xác định được cô để ý anh bao nhiêu thì giờ phút này anh đã biết rõ.

Cô bất thành linh ăn dấm chua khiến tự tin của anh tăng vọt trong nháy mắt!

Đây là đồ mới thật?

Nhìn cái sườn xám đẹp đẽ trên tay, Hoa Nội Kiều mới hậu tri hậu giác thấy đúng là trên cái sườn xám không hề có một nếp gấp nào, ngay cả mùi nước giặt đồ cũng không ngửi thấy cho nên ...

Lời anh nói là thật, cái sườn xám này là thiết kế cho cô?

Ừc!

Bong bóng vui sướng nhảy mắt đã trào dâng trong lòng cô, đôi môi hồng nhếch lên thành nụ cười như có như không.

Không ngờ ngoài thiết kế nhân vật trò chơi, anh ta còn có thể thiết kế quần áo, nếu thế thì bộ đồng phục đầu tiên của cô cũng do anh ta thiết kế?

Trời ơi! Thật khó tưởng tượng được một người thô lỗ, dã man như anh ta lại đi thiết kế quần áo cho nữ giới! Nhưng mà so với bộ đầu tiên kia, vải của bộ này có phải hơi quá mức “tinh giản” không vậy?

Cô hoang mang nhìn cái sườn xám thêu những đóa hoa màu trân châu.

Cổ cao truyền thống đã được sửa thành cổ chữ V gợi cảm, chất vải mềm mại căn bản không thể che chắn nhiều chứ đừng nói tới độ bó sát ở phần ngực áo, nếu không phải còn có hai dây áo màu tím thì cô rất hoài nghi, cái sườn xám này có mặc được hay không đây.

Nhưng khiến cô thấy hoang mang không chỉ có cổ áo quá thấp kia mà còn có vạt váy bị xẻ lên cực cao.

Ngay phần eo có một đoạn voan mỏng màu tím nhạt được kết lại thành đóa mẫu đơn ở sau lưng khiến người nhìn lóa mắt nhưng tổng thể vẫn quá gợi cảm, thật sự rất khó để liên tưởng điểm chung giữa đồng phục và cái sườn xám này.

“Anh Khuông, hình như cái sườn xám này vải hơi mỏng thì phải.”, cô nhảy xuống giường, đi tới bên cạnh anh, thành thật nói ra điều mình đang hoang mang.

“Vậy sao? Tôi lại thấy rất được.”, Khuông Huyền Tư trả lời qua loa, anh vẫn đang đắm chìm trong cảm giác vui vẻ khi phát hiện ra cô vừa ghen.

“Không đâu, anh nhìn xem, cổ áo thì quá thấp, vạt váy thì xẻ quá cao, tôi thấy ...”

Anh ngắt lời cô.

“Này, so với mấy chuyện đó, cô không nghĩ là cô nên giải thích một chút về thái độ vừa nãy của mình à?”, anh nhìn cô đầy hứng thú.

“Thái độ gì?”, cô ngu ngơ nhìn anh.

“Cô vừa mới ghen.”, anh tự tin mỉm cười, vẻ mặt cứ như đang nói “tôi biết hết bí mật của cô rồi.”

“Cái gì?”, cô tròn tròn mắt, “Anh nói vậy, tôi ... tôi không có ghen!”. Cô vội vã phủ nhận, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi nhưng mặt lại đỏ dần.

Cô ghen.

Cô đâu có ghen!

Mặt Hoa Nội Kiều nóng bừng, mắt nhìn sàn nhà trần trần như muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Cô nói dối.”, anh nhún mày, không hề tin lời cô.

Dù thái độ không có gì thay đổi nhưng giọng điệu chua chua kia thì đã vạch trần tâm sự của cô thế nên bây giờ cô có phủ nhận thế nào cũng chẳng được.

“Tôi không nói dối, chuyện lúc nãy là hiểu lầm thôi, tôi ... ưm!”

Cô còn chưa nói hết câu, Khuông Huyền Tư đã quyết định dùng cách “bức cung” hiệu quả nhất đó là cúi đầu xuống và bịt miệng cô.

Trận bức cung này giằng co mất vài phút, lúc anh buông cô ra thì toàn thân cô đã mềm nhũn.

“Cô chắc chắn mình không ghen?”, anh thấp giọng hỏi, ánh mắt nóng rực.

“Tôi không ...”

Môi anh đè lên môi cô lần nữa.

Lần này còn lâu hơn lần trước, thể công càng lúc càng mạnh, đúng lúc Hoa Nội Kiều nghĩ mình sắp ngất vì không đủ không khí thì đôi môi kia từ từ rời đi.

“Này, tôi hỏi lại lần nữa, cô chắc chắn cô không ăn dấm chua?”

Nhìn giai nhân đang thở hổn hển trong lòng mình, Khuông Huyền Tư nhận ra bản thân đã dùng hết sức tự chủ từ khi sinh ra tới giờ mới không để cô xuống giường.

Chết tiệt thật. Theo như kế hoạch thì bây giờ anh nên nghĩ làm sao để cô chịu mặc cái sườn xám kia chứ không phải đứng đây dùng ý chí chống chọi với ham muốn!

Đoán được tính cách bảo thủ của cô, biết chắc cô sẽ không đồng ý mặc nó thế nên để đề phòng cô lâm trận bỏ chạy, anh mới không để ý tới sự phản đối của cô mà ôm cô vào đây. Thật sự anh không hề dự định sẽ làm ra chuyện đường đột này.

Tất nhiên là anh thừa nhận mình có tư tâm khi thiết kế một bộ đồng phục khêu gợi như thế cho nên sau này tiến triển thế nào thì còn phải xem ý tứ của cô, nhưng việc cô bất ngờ ăn dấm chua đã đảo lộn kế hoạch của anh.

Cô gái này rõ ràng đã động tâm với anh lại cố chấp phủ nhận, đúng là khiến người ta cực kỳ buồn bực.

“Tôi ...”, cô thở hổn hển, rất muốn mắng anh dễ tiện nhưng bị hôn hai lần liên tiếp nên miệng cô chỉ có thể dùng để thở gấp.

“Rõ ràng là cô thích tôi, sao không thẳng thắn thừa nhận đi?”, anh hôn trộm cô thêm một cái, thích thú nhìn bộ dạng thở hổn hển của cô.

Cô gái này ngay cả cách thở cũng không biết, hiển nhiên là không có tí kinh nghiệm nào, có điều dù phản ứng còn trức trặc nhưng tư vị của cô lại hơn tưởng tượng của anh cả trăm lần, dường như chỉ cần cắn một miếng sẽ khiến anh càng muốn càng thấy ít.

Ngân quang âm thầm lưu chuyển trong đáy mắt, Khuông Huyền Tư bắt đầu nghĩ có khi chỉ hôn thế này vẫn chưa đủ để bức cô nói thật, có lẽ anh nên dùng thủ đoạn “kích thích” hơn nữa.

“Tôi nói không có nghĩa là không có!”, không chịu nổi hình thức “bức cung” của anh, Hoa Nội Kiều then quá hóa giận hét lên.

Dám nói cô không thẳng thắn, chẳng phải anh ta cũng vậy hay sao?

Mấy hôm nay, anh chỉ làm mấy hành động mờ ám, chưa nói một câu nào rõ ràng. Anh đã không thành thật sao lại bắt cô thành thật trước?

“Đúng là vệt chết còn mạnh miệng.”, thấy cô vẫn cứ cố chấp, Khuông Huyền Tư cũng tức giận theo.

Đột nhiên anh nở nụ cười tà nịnh.

Hoa Nội Kiều bỗng cảm thấy da đầu mình run lên, “Anh ... anh muốn làm gì?”

Nhìn nụ cười tà tứ dị thường của Khuông Huyền Tư, cô nhanh chóng lui về phía sau nhưng động tác của cô có nhanh hơn nữa thì cũng đã không kịp.

Anh bây giờ rất giống một tên hái hoa tặc thân kinh bách chiến, chỉ trong nháy mắt đã bắt được cánh tay cô.

Một tay anh cầm hai tay cô quặt ra sau, nửa thân trên cường tráng trần trụi của anh “dính” hết lên người cô.

Anh nhìn xuống cô, ánh mắt đói khát như muốn cắn nuốt cô!

“Á! Anh ... anh ... anh ... sao anh có thể làm vậy! Mau thả tôi ra!”

“Không.”, anh trực tiếp từ chối, tay phải đặt ngay bộ ngực mềm mại của cô.

Mềm mại co dãn mê người y như suy nghĩ của anh, thân hình e lệ run nhè nhẹ càng kích thích dục vọng của anh hơn.

Dường như cách một lớp áo làm anh vẫn chưa thấy thỏa mãn, bàn tay thô ráp lần mò vào trong áo cô.

Nhận thấy mục đích của anh, cô trừng mắt, khăn trương đến quên cả hít thở.

“Không được!”

“Tất nhiên là được nhưng nếu cô nguyện ý thành thật một chút thì có lẽ tôi sẽ bỏ qua cho cô.”, anh cười khẽ, ngón tay linh hoạt lại liên tục trêu chọc da thịt non mềm.

“Tôi mới không ...”

Câu ngăn cản còn chưa nói xong, đôi môi nóng bỏng kia đã ép lên môi cô.

Lưỡi anh mở hàm răng đang khép hờ ra, xâm chiếm khoang miệng cô khiến cô không còn cơ hội nói thêm chữ nào nữa.

Khác với hai nụ hôn trước, nụ hôn này mãnh liệt như thiên lôi, nóng bỏng như địa hỏa, như nước biển chảy ngược, như lốc xoáy càn quét!

Nhận ra dục vọng đang trào dâng của anh, Hoa Nội Kiều bắt đầu hoảng loạn giãy dụa nhưng hai tay cô sớm đã bị anh kiềm chặt, có giãy dụa thế nào cũng vô ích.

Nụ hôn càn quấy, động tác âu yếm tà ác của anh khiến cô không tự chủ được bật ra tiếng rên rỉ đến bản thân cô nghe cũng thấy đỏ mặt.

“Này, nói cho tôi biết, cô yêu tôi đúng không?”, anh thở nhẹ, mỗi câu nói ra là một cái hôn in dấu xuống cổ cô.

Cô lắc đầu nguầy nguậy, thanh âm run run.

Trước sự xâm chiếm mãnh liệt của anh, cô đã sớm quên mất phải chống cự, đã quên nguy trang cho bản thân, cả người cô mềm nhũn dựa vào người anh, tiếng rên rỉ sớm đã thoát lên kia bất tri bất giác đã tiết lộ suy nghĩ thật trong lòng cô.

Khuông Huyền Tư đã đạt được mục đích nhưng không hề bỏ qua cho cô, ngược lại động tác âu yếm càng nhiều thêm khiến cô run rẩy không thôi.

Cô nên kháng cự lại đến cùng nhưng nụ hôn nóng bỏng cùng với những động tác âu yếm của anh đã khiến chút lý trí còn sót lại của cô tan thành bọt nước.

Chưa từng có người nào khuấy động trái tim cô đến thế.

Anh vừa dã man vừa bạo liệt nhưng tới thời điểm quan trọng lại luôn bình tĩnh, chu đáo khiến người khác cảm thấy an tâm.

Anh bá đạo không phân rõ phải trái nhưng sẽ có lúc rất dịu dàng khiến trái tim cô đập loạn.

Anh luôn tự mình là đúng lại không có tính kiên nhẫn, ngay cả thói quen sinh hoạt cũng rất tệ nhưng cô không để ý, ngược lại càng thưởng thức tài hoa hơn người của anh, luôn luôn nhiệt tình trong công việc, hòa đồng với nhân viên cấp dưới ...

Reng ...

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

“Chết tiệt!”

Chuyện tốt bị quấy rầy khiến Khuông Huyền Tư bực bội rửa thậm nhưng anh không định bỏ qua cho cơ hội trời cho này.

Anh tiếp tục cắn mút tư vị ngọt ngào của cô như cái thùng không đáy, còn Hoa Nội Kiều lại không thể nào làm như không nghe thấy gì giống anh.

Tiếng chuông đột ngột vang lên đã đánh thức thành công lý trí của cô, ban đầu cô vẫn hơi mê man nhưng ngay sau đó liền ý thức được “đại sự” không hay.

Bất tri bất giác thân thể cả hai người đã dính chặt vào nhau từ lúc nào không hay, chẳng những thế mà tay chân cũng vậy, ngay cả áo của cô cũng bị kéo lên quá ngực, thậm chí áo lót cũng bị ...

“Trời ơi!”, cô đỏ mặt, luống cuống đẩy anh ra, vội vàng thoát khỏi vòng tay anh nhưng anh vừa nín nhẹ, cô lại ngã vào lòng anh.

“Em muốn đi đâu?”, anh nhúu chặt mày, bộ dạng dục vọng chưa được thỏa mãn.

“Điện thoại ...”, cô quăn, hai tay đè lên lồng ngực rắn chắc của anh để giảm bớt sự tiếp xúc giữa hai người, mặt cô cũng sắp chạm ngực luôn rồi.

“Kệ nó.”, anh thở hổn hển, mồ hôi tiết ra càng nhiều. Dục vọng dâng cao khiến ánh mắt anh càng nguy hiểm hơn.

“Có thể là có việc gấp!”, cô nói nhỏ, bàn tay nhỏ bé vội giữ chặt tay anh. Thật không ngờ ngay cả chuyện này mà anh vẫn bá đạo như vậy, dù anh đối với cô ... nhưng cũng không thể bỏ mặc việc chung được.

Bọn Diễm Nhi là người thông minh, nếu không có việc gấp bọn họ tuyệt đối sẽ không gọi điện làm phiền trong ngày nghỉ hiếm hoi của anh.

“Có là cháy nhà cũng không liên quan đến tôi!”, anh gầm nhẹ, dục vọng không được giải tỏa khiến anh khó chịu, vẻ mặt cũng âm trầm hẳn đi.

Nhìn đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của cô, anh liền nâng cằm cô, cúi đầu định hôn tiếp nhưng đúng lúc này một hồi chuông khác lại vang lên.

Hai tiếng chuông khác nhau một trước một sau tấn công lỗ tai Khuông Huyền Tư làm dục vọng trong anh nhất thời tắt mất một nửa.

Mặt Khuông Huyền Tư đen như đất nồi.

“Chết tiệt, rốt cuộc là tên khốn khiếp nào phá hỏng chuyện tốt của ông, ông mà biết ông giết chết kẻ đó!”, tiếng rống giận bùng nổ trong phòng ngủ.

“Lần này là điện thoại trong phòng khách ...”, Hoa Nội Kiều mặt đỏ bừng liếc nhìn bộ ngực trần trước mắt, “Chắc là có việc gấp, anh nghe điện thoại đi.”

Khuông Huyền Tư lại rửa thêm một tràng nữa nhưng không hề động dậy.

Chân anh cứ như đã mọc rễ trên giường, đôi con ngươi đen láy nhìn chăm chú nhất cử nhất động của cô cũng tiện thể nhìn trộm cảnh xuân chưa kịp che.

Thấy dục vọng mãnh liệt trong mắt anh, Hoa Nội Kiều xấu hổ đến chân tay cũng co rút hết lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng.

Cô cố nghiêm mặt, ngượng ngùng xoay người, không dám nhìn vào mắt anh thêm chút nào nữa.

“Nhanh đi nghe điện thoại đi!”, cô khốn quẫn thúc giục, bây giờ cả tai cô cũng đỏ.

Tay anh đột nhiên ôm lấy thân thể đang run rẩy của cô, anh cúi đầu nói nhỏ vào tai cô, “Này, tối nay chúng ta tiếp tục.”, cô nghe xong cả người liền nóng ran như bị ngâm trong nước nóng.

“Ai ... ai muốn buổi tối lại ... lại ... với anh.”, cô trừng to mắt, lắc mạnh đầu nhưng có thể nào cũng không nói ra được từ xấu hổ kia.

“Cứ vậy đi.”, Khuông Huyền Tư tự nói tự quyết, chẳng thèm để ý tới sự kháng nghị yếu ớt của cô.

Nhớ tới tư vị của cô, anh không nhịn được cười, chỗ nào đó lại bắt đầu có dấu hiệu rục rịch nhưng tiếng chuông điện thoại vẫn cứ vang vọng quấy nhiễu.

Anh nhúu mày, bước nhanh ra phòng khách nhắc ống nghe lên rồi bắt đầu chửi âm ỹ.

“Dù cậu là ai thì cũng chết chắc rồi.”

“Ông chủ ...”, đầu bên kia, Đại Hùng chưa kịp alo đã phải nhận một câu đầy tính uy hiếp liền sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, “Em thật sự không muốn làm phiền anh đâu nhưng mà ông chủ Vương của Hiên Viên nói đã hẹn với anh rồi, em cũng không còn cách nào khác ...”

“Vương Thượng?”, nghe thấy cái tên đáng ghét từ miệng Đại Hùng, sắc mặt Khuông Huyền Tư càng khó coi hơn.

Đáng chết, anh lại quên mất chuyện này!

“Bọn em đã nói anh đang có chuyện gấp, đã hỏi có muốn hẹn lần khác không nhưng mà ...”

Khuông Huyền Tư nhăn mày nhíu mặt, lại rửa thêm một câu nữa rồi mới nói, “Đưa anh ta đến phòng tiếp khách, 5 phút nữa tôi tới.”

“Dạ!”, nghe thấy câu đồng ý của anh, Đại Hùng mừng như phạm nhân được đặc xá, vội vàng vàng cúp máy đi làm việc.

Khuông Huyền Tư gác điện thoại, quay đầu lại mới phát hiện Hoa Nội Kiều đã biến mất. Nghĩ lại bộ dạng e thẹn của cô lúc trước, anh mỉm cười đi tới cửa phòng cô theo trực giác, gõ gõ vài cái.

“Thay cái sườn xám kia đi rồi mặc nó xuống ăn trưa với tôi.”

Trong phòng yên tĩnh, một lúc sau mới vọng ra tiếng đồng ý mơ hồ, nhỏ như muỗi kêu nhưng Khuông Huyền Tư không để ý, nụ cười trên mặt càng thêm tùy tiện.

Cuối cùng cô cũng bảo vệ được tấm thân trong sạch, thật sự rất đáng mừng nhưng vừa phát sinh một vấn đề to lớn khác.

Mới nửa tháng ngắn ngủi, quan hệ giữa hai người đã có bước nhảy cóc xa ngàn dặm, hơn nữa vừa này bọn họ suýt chút nữa là rút súng bóp cò, sao cô có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, bình thản ngồi ăn cơm với anh cho được.

Càng không nói đến chuyện anh muốn cô mặc cái sườn xám có mặc cũng như không này!

Cô từng nghĩ hay là gọi cơm ở ngoài nhưng mà tinh thần trách nhiệm vô cùng mãnh liệt lại không cho phép cô làm như vậy, huống chi vô duyên vô cớ gọi cơm ở ngoài về càng khiến người khác nghi ngờ hơn sao?

Cô cứ do dự như thế, tới lúc nhìn đồng hồ thì đã gần trễ thế là cô đành phải vi phạm mệnh lệnh của anh, mặc bộ đồng phục lần trước vào rồi vội vàng xuống dưới nấu cơm trưa.

May mà bọn Điem Nhi bình thường rất bận, hôm nay lại đang túm tụm lại nói chuyện gì đó, cả đám người chen chúc trước bàn làm việc nhiệt tình thảo luận còn cô vì xấu hổ không muốn đối mặt với Khuông Huyền Tư nên tự nhiên cũng chẳng chen một chân vào làm gì.

Trong văn phòng là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, Hoa Nội Kiều thấy vậy liền thở phào một hơi.

Cô cúi đầu giả vờ như không có chuyện gì, chân đi như chạy, cứ nghĩ trong lúc thần không biết quỷ không hay thì mình đã trốn vào bếp thành công, nào ngờ Tiểu Diệp vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện ra cô.

“Tiểu Kiều, cô xuống rồi à, nhanh nhanh nhanh! Cô nhanh đến xem xem rốt cuộc là mô hình của ai tinh xảo hơn!”, Tiểu Diệp vừa thấy cô đã nhiệt tình kêu gọi, không hề truy hỏi cơm trưa đâu rồi như mọi ngày.

“Không cần xem, chắc chắn là đồ của chị đây tinh xảo hơn rồi. Muốn so với chị đây à, còn sớm lắm em ơi!”, Điem Nhi vừa nói vừa xoay người lại, biểu cảm siêu cấp tự sướng không ai bì nổi nhưng vừa nhìn thấy bộ đồ trên người Hoa Nội Kiều, cái miệng nhỏ liền phát ra lời tán thưởng, “Wow! Bộ này đẹp quá nha, rất hợp với cô đó! Là ông chủ thiết kế cho cô phải không?”

Điem Nhi chỉ cần một câu đã nói trúng trọng tâm. Hoa Nội Kiều sửng sốt rồi ngại ngần đứng chôn chân tại chỗ.

Lời tán thưởng của Điem Nhi vừa thốt lên, mọi người đều nhất loạt quay đầu lại.

“Wow wow wow! Đúng là một tiểu yêu tinh xinh đẹp nha!”, hai mắt Thẩm Thái bừng sáng, vội vàng lấy di động ra chụp lấy chụp để.

“Tôi cảm thấy rất có tiên vị, là tiên nữ, tiên nữ mới đúng!”, Điem Nhi phản bác.

“Không đúng, phải nói là tiên ma hợp nhất, thanh linh lại yêu mị.”, Tiểu Diệp sờ sờ cằm, vừa thưởng thức vừa ca ngợi.

Lời vừa nói ra liền được không ít người tán thành, mười mấy người y hệt con gà đang mổ thóc, cái đầu cứ gật lên gật xuống, biểu cảm trên mặt cũng giống hệt Tiểu Diệp.

Tách! Tách!

Thảm Thái vẫn chụp ảnh điên cuồng, Đinh Diễm Nhi thì ỷ vào thân phận “cùng là phụ nữ như nhau” mà không ngừng đánh giá đáng người Hoa Nội Kiều.

Mắt Đinh Diễm Nhi đi từ cặp đùi thon dài đến vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, sau đó lại đi dần lên tới khuôn mặt xinh đẹp thanh thoát đang đỏ dần lên, cuối cùng là nhìn xuống dưới một chút, ánh mắt dừng lại ngay chỗ cặp núi đôi no đủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời xịu đi, Đinh Diễm Nhi cúi đầu nhìn ngực mình, nhìn rồi lại không nhìn được thở dài thườn thượt.

“Quả nhiên là không so được.”

“Không ngờ cô còn tự mình hiểu được.”, phát hiện ra vẻ uể oải của Đinh Diễm Nhi, Đại Hùng liền “bỏ đá xuống giếng” cười ha ha, đáng tiếc là giây tiếp theo đã phải nhận hấn một bàn tay.

“Không hổ là ông chủ, có thể thiết kế ra bộ y phục hợp với khí chất của Tiểu Kiều như vậy chắc là đã coi Tiểu Kiều là nàng thơ mới rồi!”, Tiểu Diệp nói.

“Chắc không phải chỉ là nàng thơ thôi đâu nhỉ!”, sờ bên mặt trái đang bị đau, Đại Hùng không biết sống chết tiếp tục nói, miệng thì cười mờ ám, không ngừng nháy mắt với Hoa Nội Kiều, “Hôm nay ông chủ cố ý nghỉ một ngày, không phải là muốn đem Tiểu Kiều ... á!”

Mười chín nắm đấm rất ăn ý đáp xuống người Đại Hùng, thân thể cao lớn nháy mắt đã nằm sấp xuống đất. Mọi người chống nạnh, trừng mắt nhìn thẳng vào kẻ ngu ngốc nhất bọn đang nằm trên nền nhà.

Đại Hùng lúc này mới biết mình vừa lỡ miệng, thấy vẻ mặt hồ nghi của Hoa Nội Kiều liền giả vờ giả vịt lẩn lộn, thống khổ rên rỉ nhưng dù có diễn thật thế nào thì Hoa Nội Kiều vẫn không bị lừa.

Vì sao Diễm Nhi vừa liếc mắt một cái đã nhận ra đồ cô đang mặc là xuất phát từ tay Khuông Huyền Tư? Vì sao vừa rồi Đại Hùng lại có biểu cảm mờ ám như vậy?

Chẳng lẽ ... Khuông Huyền Tư từng ám chỉ điều gì với bọn họ hay là mưu đồ chuyện bí mật gì đó?

Nếu đúng thế thật thì chuyện xảy ra trên lầu khi nãy là sao, bọn họ đều biết hết cả sao?

Oanh!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Nội Kiều nhất thời đỏ bừng, nhưng không phải là do e thẹn mà là quá tức giận.

Vốn dĩ cô còn chưa chắc chắn mọi chuyện xảy ra lúc sáng có phải là kế hoạch của anh hay không nhưng bây giờ cô có thể khẳng định một câu “Chắc chắn là kế hoạch của anh ta.”

Tên đàn ông xấu xa kia dám tính kế cô từ đầu tới đuôi, hơn nữa ai ai cũng biết!

“Anh ta đang ở đâu?”, cô hí hóp mắt, giận quá hóa cười hỏi mọi người. Cả đám người nhìn nụ cười ngọt ngào cộng thêm hai lúm đồng tiền của cô mà da đầu tê dại, nhất là Đại Hùng còn cảm thấy mây đen ở đâu ùn ùn kéo tới.

Ý nghĩ hiện giờ trong đầu Đại Hùng chính là, “Nói nhiều không phải bệnh nhưng nói sai chắc chắn sẽ mất mạng, bây giờ mà nói thì thế nào ông chủ cũng không tha ỉnh. Ông chủ nhất định sẽ lột da, rút gân, lóc xương mình; khi mình chết rồi lại tiếp tục dùng hình cụ tra tấn thi thể mình ... Ngày này năm sau đã định là ngày giỗ của mình rồi, hu hu!”

“Cô hỏi ...hỏi ai thế?”, Diễm Nhi là người đầu tiên lên tiếng, trên mặt là nụ cười cứng đờ, hai mắt thì đảo loạn.

“Ông chủ của mọi người, ông chủ Khuông.”, Hoa Nội Kiều càng cười càng tươi. Cô đi từng bước một tới gần chỗ mọi người, mà theo khoảng cách càng lúc càng ngắn, biểu cảm của mọi người càng mất tự nhiên.

Bọn họ chợt dạ nhìn trời, ngắm nền nhà, sẫm soi ngón tay chỉ có cô là không dám nhìn.

“Anh ta đang ở đâu?”, Hoa Nội Kiều hỏi thêm lần nữa, vẻ mặt cực kỳ hòa nhã.

“À ... Có khách tới nên ông chủ đang tiếp họ.”, Tiểu Diệp tránh nặng tìm nhẹ trả lời, hoàn toàn không dám tiết lộ hành tung của Khuông Huyền Tư, một lòng muốn bảo vệ ông chủ nhà mình.

“Đúng, ông chủ đang bận tiếp khách nên cô cứ bình tĩnh trước đã ... À không đúng, tôi muốn nói là cô có muốn đi nấu cơm trưa trước không?”, Thẩm Thái khẩn trương nói, tay không cẩn thận ấn vào phím chụp ảnh, đèn flash lóe lên chói hết cả mắt.

“Cơm trưa của ta ... Không ngờ đây lại là bữa cơm cuối cùng của Đại Hùng ta, hu ...”, Đại Hùng như bị trúng tà, ánh mắt rã rời, sắc mặt trắng bệch, cả người run run.

Hoa Nội Kiều nắm chặt tay, cố gắng kiềm chế sự tức giận đang dâng trào.

Cô sắp tức chết rồi, làm gì còn tâm tình nhân nhã mà đi nấu cơm trưa? Hiện tại cô rất muốn nhào tới trước mặt tên đàn ông ti bỉ vô sỉ kia mà hung hăng mắng chửi.

Tuy cô có thích anh, không bài xích anh ... ừ thì có thể suy nghĩ đến chuyện tiến thêm một bước nhưng cô vạn lần không ngờ, mọi chuyện ban sáng đều là âm mưu của anh. Thậm chí anh còn bày mưu tính kế cùng bọn người Diêm Nhi, bày mưu tính kế ...

Aaaaaa, thật sự là tức chết cô mà! Anh không biết xấu hổ nhưng cô vẫn biết, sao anh có thể đem những chuyện thế này bàn luận với người khác được chứ?

Anh tưởng cô là người dễ bị bắt nạt à!

Hừ, thấy hổ không phát uy, anh thật sự đã cho rằng cô là mèo bệnh!

“Có khách tới thì hẳn là ở phòng tiếp khách tầng hai, đúng không?”, Hoa Nội Kiều híp mắt, vừa nghĩ đã đoán ra vị trí hiện tại của Khuông Huyền Tư.

Làm việc ở đây đã hơn nửa tháng, tuy không có dịp xuống những tầng phía dưới nhiều nhưng cô rất hiểu tính tình của Khuông Huyền Tư. Chỉ có những người anh tin tưởng mới được đi lên tầng 3 còn những khách bình thường đều được tiếp đãi ở phòng khách tầng 2.

“Không phải!”, mọi người nghe vậy đều lắc đầu như trống bỏi, đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

“Vậy thì chắc chắn là đúng rồi.”, Hoa Nội Kiều gật đầu.

Cô quay người đi thẳng tới cửa văn phòng.

“Tiểu Kiều, ông chủ thật sự rất bận mà!”, Diêm Nhi không nhận được gọi cô lại, “Anh ấy thật sự rất rất bận, cô muốn đi tìm anh ấy thật à?”

“Tôi biết anh ta bận rộn nhưng mà tôi có chuyện rất rất rất ‘quan trọng’ phải nói.”, nụ cười của cô thật sự khiến người khác phải rợn tóc gáy.

“Chuyện quan trọng?”, nghe ra ý tại ngôn ngoại trong câu nói của cô, sắc mặt cả đám người đã trắng càng thêm trắng.

Dường như đã đoán trước được biểu cảm của mọi người, Hoa Nội Kiều chớp chớp mắt rồi nói tiếp, “Đúng rồi, tôi nghĩ bữa trưa hôm nay mọi người phải tự lo rồi.”

Dứt lời, cô tiếp tục đi. Ngay lúc cô vừa bước ra khỏi văn phòng, Đại Hùng vất vả lắm mới đứng lên được lại tiếp tục bị mọi người quần công.

Đều do tên ngu ngốc này, không có chuyện gì thì im đi, ăn nói lung tung rồi hại bọn họ không có cơm trưa!

8. Chương 8

Edit: LyA

Tuy cô nói muốn tìm Khuông Huyền Tư tính sổ nhưng tùy tiện chạy vào phòng tiếp khách cũng không tốt lắm. Có điều nếu không phát tiết được cục tức này thì thể nào cô cũng ăn không ngon, ngủ không yên.

Đúng lúc Hoa Nội Kiều đang suy tính xem nên dùng lý do chính đáng nào để vào phòng tiếp khách tìm người thì cửa phòng lại mở ra.

Đứng sau cửa không ai khác ngoài Khuông Huyền Tư.

Anh sững sờ nhìn cô rồi lập tức tươi cười, “Sao lại xuống đây?”

“Tôi không thể xuống đây sao?”, tuy đang tức giận nhưng vừa nhìn thấy anh Hoa Nội Kiều lại nhớ tới chuyện trên tầng lúc sáng, mặt cô nhất thời nóng bừng.

“Đương nhiên là được.”, anh thân thiết ôm eo cô, “Tôi đang muốn lên tìm em. Hôm nay em không cần nấu cơm nữa, chúng ta ra ngoài ăn.”

“Tôi không đi!”, cô đẩy anh ra.

Anh nhíu mày hỏi, “Tại sao?”

“Anh còn dám hỏi! Anh đã làm chuyện tốt gì thì trong lòng anh tự biết!”, cô trợn tròn mắt, nói một câu lại đánh lên ngực anh một cái, không thêm kiên chế lửa giận trong lòng nữa nào ngờ trong phòng khách lại đột nhiên xuất hiện một đôi nam nữ.

Bọn họ đứng cạnh Khuông Huyền Tư dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn cô, dường như bị bộ dạng tức giận của cô dọa hết hồn.

Thấy có người lạ cô liền ngậm chặt miệng, cố gắng nuốt lửa giận vừa mới phát tiết được một chút xuống. Để vớt vát lại hình tượng cô còn mỉm cười cứ như người mới vừa đánh vừa mắng Khuông Huyền Tư lúc này hoàn toàn không phải cô.

“À ... Xin chào, xin hỏi các vị dùng trà hay cà phê?”

“Phụt!”, người đàn ông không nhịn được bật cười nhưng lại bị cô gái bên cạnh thúc một cái nên đành phải ho khan để che giấu tiếng cười.

Thấy người ta muốn cười mà không dám cười, Hoa Nội Kiều càng quẫn hơn.

Thật ra bình thường cô tuyệt đối không bao giờ thất lễ như vậy, nếu không phải Khuông Huyền Tư quá mức quá đáng thì cô đã không tới mức “giận quá mất khôn”.

“Này, bọn họ uống xong rồi.”, Khuông Huyền Tư ngắt dòng suy nghĩ của cô, vẻ mặt hoàn toàn mất hứng.

Cô gái này sao chỉ quan tâm người khác mà không thêm quan tâm tới anh vậy? Còn nữa, tự dưng cười tươi như vậy làm gì? Rốt cuộc cô có biết cô là người của ai không vậy.

Anh duỗi tay muốn kéo cô vào lòng nào ngờ cô lại tránh đi.

Cô trừng mắt liếc anh rồi mỉm cười nhìn đôi nam nữ đứng cạnh cửa.

“Có phải tôi đã quấy rầy mọi người không?”

“Không đâu, chúng tôi vừa bàn bạc xong rồi.”, người đàn ông – cũng chính là Vương Thượng cười nói, khí chất tao nhã, nhìn qua rất hiền lành.

“Nhưng vẫn chưa thành công mà.”, cô gái cũng lên tiếng.

Người vừa nói là em gái của Vương Thượng – Vương Ái, một cô gái xinh đẹp. Gia thế tốt cùng tài ăn nói khiến Vương Ái luôn được các chàng trai chú ý tới, cũng nhờ đó mà chuyện làm ăn trên thương trường vẫn luôn thuận lợi cho tới khi gặp Khuông Huyền Tư cô ta mới biết cảm giác cam chịu là thế nào.

Khuông Huyền Tư thái độ vô lễ, nói chuyện không nhìn sắc mặt người khác nhưng anh lại là kỳ tài trăm năm mới gặp một lần, tài hoa cùng trí tuệ của anh đúng là thứ mà Hiên Viên bọn họ đang cần.

Cô ta còn tưởng loại đàn ông tự mình là hơn người này nhất định tầm mắt cũng rất cao, không ngờ anh lại thích loại cháo trắng rau dưa thanh đạm.

Thấy người đối diện cứ nhìn mình với ánh mắt sấm soi, Hoa Nội Kiều trong lòng không vui nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc.

“Hai người nên về đi.”, Khuông Huyền Tư bỗng hạ lệnh đuổi khách.

“Đàn em à, không cần vội vã đuổi khách như vậy chứ?”, dường như đã quen với tính tình thô lỗ của Khuông Huyền Tư, Vương Thượng vẫn cười nói như thường.

“Anh không biết tôi rất bận sao?”, Khuông Huyền Tư lạnh lùng trừng mắt nhìn anh ta, thái độ cũng chẳng hòa nhã hơn khi nghe tiếng “đàn em” kia.

Anh vươn tay, gắt gao chế trụ cô gái nhỏ cứ muốn chạy trốn, sắc mặt trầm xuống. Còn Hoa Nội Kiều vì ngại có người ngoài ở đây nên không tiện kháng nghị hành động bá đạo này của anh nhưng cô cũng chẳng từ bỏ ý định.

Cô nhắc chân, hung hăng giẫm lên đôi giày da bóng loáng của anh.

Khóe mắt Khuông Huyền Tư hơi nheo lại nhưng không nói gì.

“Ừ, tôi biết cậu bận nhiều việc.”, Vương Thượng cười cười nhìn chân anh, “Không giới thiệu chút sao?”

“Không có gì để giới thiệu.”, Khuông Huyền Tư lạnh lùng từ chối.

Bàn chân cô lại tăng thêm lực, anh không phản kháng cũng không ngăn lại, cứ để cô tùy ý phát tiết lên chân mình.

“Cậu cũng quá khách sáo rồi, với giao tình của chúng ta mà cũng không giới thiệu ‘bạn gái’ cho tôi biết sao?”, Vương Thượng nhún mày.

“Tôi không phải là bạn gái của anh ta!”, Hoa Nội Kiều lập tức phản bác.

Nhớ tới âm mưu của anh, cô vừa tức vừa thẹn, hoàn toàn không phát hiện ra sắc mặt Khuông Huyền Tư đã biến đổi.

Ma quỷ của anh vừa giờ ra, khuôn mặt của cô lập tức nằm gọn trong tay anh.

“Đừng có chọc giận tôi!”, anh cảnh cáo cô rồi mới nhìn qua Vương Thượng, “Dù anh có là đàn anh của tôi đi nữa thì tôi vẫn không đồng ý hợp tác với Hiên Viên.”

“Cậu không phủ nhận chuyện cô ấy là bạn gái cậu.”, Vương Thượng càng cười càng tươi, cứ như đã biết nhược điểm của anh.

“Tôi đã nói tôi không phải là bạn gái của anh ta mà!”, Hoa Nội Kiều vẫn sống chết phủ nhận, “Tôi là đầu bếp ngăn hạn ở đây, chỉ làm hết tháng này thôi!”

Tuy bọn họ suýt nữa đã làm chuyện không nên làm nhưng tất cả đều là âm mưu!

Huống chi anh chỉ bức cung cô, một câu thật lòng anh cũng chưa nói. Bây giờ lại muốn cô làm bạn gái anh?

Nghĩ cũng đừng có nghĩ!

“Này, câm miệng lại.”, Khuông Huyền Tư giận dữ ra lệnh, trên trán đã nổi lên một sợi gân xanh.

Cô chẳng thèm để ý tới sự tức giận của anh, quật cường trừng lại, “Tôi vốn không phải bạn gái anh.”

Hai người trừng mắt nhìn nhau, trong không trung hình như có tia lửa lóe lên, nhất thời trong phòng toàn mùi thuốc súng.

“Cô nói lại câu chết tiệt vừa rồi xem.”, anh gằn từng tiếng, ánh mắt hung ác có thể chém đứt đôi người cô.

“Tôi ... tôi vốn không phải bạn gái anh.”, thấy anh thực sự tức giận, cô không tự giác rụt cổ lại, chân mềm nhũn nhưng vẫn lớn tiếng, “Tôi là tôi, tôi chỉ thuộc về bản thân, vĩnh viễn không thuộc về anh ... á!”, cô còn chưa nói xong thì cả khuôn mặt đã đập vào ngực anh.

Cô cố gắng kháng nghị nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng “ừm ừm” trong khi đó, mùi hương nam tính quen thuộc của anh đã tràn vào mũi cô.

Chuyện lúc sáng lại hiện lên trong đầu cô, thân thể mềm mại không khỏi run rẩy. Cô quơ tay quơ chân hết đâm lại đá lên người anh vì muốn thoát ly khỏi sự kiềm chế của anh cũng như những ký ức đó nhưng sức lực giữa nam và nữ đâu chỉ chênh lệch một chút, chốc lát sau cô chỉ có thể thở hồng hộc khuất phục trước “dâm uy” của anh.

Không còn âm thanh phiền lòng kia nữa, Khuông Huyền Tư mới vừa lòng mỉm cười nhưng lúc anh ngừng đầu lên, ý cười đã biến mất hoàn toàn.

“Tôi không đồng ý hợp tác nên tôi cảnh cáo anh trước, đừng có lợi dụng cô ấy.”, anh lạnh lùng nhìn Vương Thượng.

Vương Thượng tiếc hận thở dài, “Cậu vẫn khôn khéo như thế, nháy mắt đã nhìn thấu kỹ xảo của tôi, xem ra không thể mời cô gái bé nhỏ này một bữa cơm rồi.”

“Anh Khuông, dự án này chúng tôi đã mời anh nhiều lần, đối với anh mà nói là trăm lợi không có một hại, rốt cuộc thì anh không hài lòng chỗ nào?”, Vương Ái cũng hỏi. Cô ta không nhằm vào tình cảm như anh trai mà đưa ra câu hỏi về việc hợp tác.

“Không có chỗ nào không hài lòng, đơn giản là nó chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả.”, anh cắt đứt đường lùi của Vương Ái.

Vương Ái nhú mày.

“Vậy anh cũng biết hiện giờ thị trường cạnh tranh kịch liệt, không ít công ty nước ngoài đã bước vào thị trường trong nước, thân là hai công ty khoa học kỹ thuật phần mềm lớn nhất Đài Loan, Vô Cực và Hiên Viên hợp tác là chuyện bắt buộc phải làm. Huống chi “hợp tác thì cùng có lợi, chia rẽ thì có hại”, đạo lý này không phải anh không hiểu tại sao ...”

“Không là không, đừng có bắt tôi lúc nào cũng phải lặp lại lời mình.”, Khuông Huyền Tư không kiên nhẫn nói.

“Anh!”

“Ái Nhi, đừng nói nữa.”, Vương Thượng lắc đầu ý bảo em gái phải có chừng có mực nhưng cũng không ngăn được sắc mặt dần xấu đi của Vương Ái.

“Tuy tôi không biết rốt cuộc anh đang cố chấp cái gì nhưng chúng tôi sẽ không buông tha như vậy đâu.”, Vương Ái lạnh mặt, hất cằm khiêu khích anh.

“Tùy cô.”, Khuông Huyền Tư vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng, thấy cô gái nhỏ trong lòng lại bắt đầu rục rịch anh đành ôm người bước nhanh tới thang máy, trực tiếp bỏ mặc hai anh em kia đứng tại chỗ.

Nhìn hai người biến mất sau cửa thang máy, Vương Ái quay sang anh trai mình.

“Tiếp theo nên làm gì đây?”

“Không làm gì cả. Việc cậu ta từ chối hợp tác là chuyện nằm trong dự kiến.”, Vương Thượng vẫn cười như cũ.

“Tuy rằng dự án hợp tác lần này chỉ là nguy trang nhưng em thật sự nuốt không trôi cục tức này. Khuông Huyền Tư thật quá kiêu ngạo!”

“Cậu ta không kiêu ngạo được lâu nữa đâu. Ngô Thanh Đức đã trà trộn vào Vô Cực rồi, không lâu nữa thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta thôi.”, Vương Thượng sờ sờ cằm, mắt nhắm lại.

“Chúng ta tới đâu ba lần cũng chưa lấy được tín nhiệm của Khuông Huyền Tư, toàn là được tiếp đón ở đây. Ngô Thanh Đức thật sự có thể thành công không?”

“Lấy thân phận trước mắt của tên đó chắc chắn có thể dễ dàng đi lại ở Vô Cực, nhưng vấn đề là phải lấy được thẻ ra vào phòng nghiên cứu phát triển.”

“Đúng là vấn đề lớn.”, Vương Ái lại nhú mày. Vì Ngô Thanh Đức nhất thời sơ sẩy chạm mặt Khuông Huyền Tư trong siêu thị, kết quả là đã thảo kinh xà khiến Khuông Huyền Tư nâng cao cảnh giác, nên việc lấy thẻ ra vào đã khó lại càng khó.

Để giải quyết án đề này bọn họ đành phải mặt dày tới đây lần thứ ba vì muốn giải trừ tâm phòng bị của Khuông Huyền Tư, hơn nữa có thể lợi dụng giao tình đàn anh – đàn em lấy được sự tín nhiệm rồi mới có cơ hội làm giả thẻ ra vào, có điều người tính không bằng trời tính.

“Không lớn lắm đâu. Chẳng lẽ em không phát hiện ra cô gái vừa nãy đeo cái gì sao?”, Vương Thượng nở nụ cười giả tạo, ánh mắt âm hiểm nhìn chằm chằm cửa thang máy.

Rầm!

Mấy người đứng ở hành lang sợ hãi nhìn ông chủ nhà mình mạnh mẽ lôi thẳng một cô gái vào phòng họp mà không hề để ý tới sự phản kháng của người ta.

Tận mắt nhìn thấy cảnh cường bạo con gái nhà lành của ông chủ, bọn họ ngậy ra không biết nên xông vào cứu người hay nên vờ như không có chuyện gì, tiếp tục đi làm việc.

Trong lúc bọn họ còn đang ngẩn người thì cửa phòng họp đột nhiên bật mở, Khuông Huyền Tư nghiêm trang đứng ở cửa rống lên, “Ngậy người cái gì thế hả? Còn không mau đi làm việc đi!”

“A ... dạ!”, bị tiếng rống của anh dọa, một đám người vội vàng chạy trốn. Thấy bên ngoài đã thanh tràng xong Khuông Huyền Tư mới đóng cửa lại.

Anh xoay người, mặt mày sa sầm nhìn tứ thể hai tay chống hông chuẩn bị mắng người của Hoa Nội Kiều.

Chưa có một cô gái nào có thể chọc giận anh, càng không có một cô gái không biết sống chết cứ chọc giận anh hết lần này đến lần khác nhưng tất cả những chuyện đó cô đều làm hết rồi!

Trái một câu “Không phải là bạn gái của anh ta”, phải một câu “Không thuộc về anh ta” của cô đã dễ dàng ép anh tới cực hạn, không kịp chờ thang máy lên tới tầng 10 anh đã tức giận đá văng cửa phòng họp ở lầu 5, khẩn cấp muốn nói chuyện rõ ràng với cô.

Một tiếng trước hai người bọn họ còn ở chung tương đối “vui vẻ” sao mà mới có một lát, cô đã biến thành người khác thế này? Hay là cô hối hận vì cùng anh ...

“Chết tiệt, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với em hả?”

“Anh còn dám hỏi!”, thấy bốn bề vắng lặng Hoa Nội Kiều liền trừng mắt, lập tức tính sổ với anh, “Sao anh có thể tính kế tôi?”

Ừ ù cạc cạc nghe được câu hỏi của cô, Khuông Huyền Tư nhăn mày đến nỗi hai đầu mày gần như chạm vào nhau.

“Tôi tính kế em cái gì?”

“Anh dám nói không có?”, cô kiễng chân, mắt càng trừng càng lớn, “Tôi biết hết rồi. Hôm nay anh cố ý nghỉ ngơi vì muốn ... muốn ...”, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ như gấc, không cách nào nói hết câu. “Tóm lại, mọi chuyện hôm nay đều là kế hoạch của anh hết!”

Cuối cùng Khuông Huyền Tư cũng bùng tỉnh đại ngộ.

“Ai nói cho cô?”

Chết tiệt, rốt cuộc là ai ngại mình sống lâu dám tiết lộ bí mật của anh?

“Ai nói không quan trọng, quan trọng là sao anh có thể đối xử với tôi như vậy hả? Tôi tin tưởng anh mà anh lại ... anh lại ...”, nhớ tới biểu cảm mờ ám của Đại Hùng, nhất thời Hoa Nội Kiều không nói nổi nữa.

Tuy rằng ái ân nam nữ là chuyện bình thường nhưng thiếu nữ ôm ấp tình cảm lúc nào cũng thích mơ mộng, vừa nghĩ tới việc riêng tư của mình đã bị mọi người biết trước từ lâu cô liền cảm thấy rất khó chịu, rất mất mặt, rất tức giận!

“Chuyện đó không phải là tính kế. Bình tĩnh mà nghĩ thì nên gọi là quyến rũ mới đúng.”, nhìn hai gò má ửng hồng của cô, vẻ mặt anh dịu đi không ít và tảng đá đè ở ngực cũng nhất thời biến mất.

Hóa ra cô tức giận đến vậy là vì thẹn thùng chứ không phải hối hận.

Nghĩ đến đây Khuông Huyền Tư liền đắc ý cười.

“Câu ... quyến rũ?”, thấy anh thản nhiên nói ra hai từ mờ ám như vậy mặt cô càng đỏ hơn, nhận ra cả hai đang đứng quá sát nhau cô vội vàng lùi lại. “Anh còn dám nói xạo? Rõ ràng anh đã sớm lên kế hoạch với bọn Diêm Nhi hết rồi nếu không làm sao Diêm Nhi vừa nhìn bộ đồ trên người tôi đã biết là do anh thiết kế.”, cô giận chân, tức giận anh không nói thật nhưng không cách nào cản được trái tim đang đập dồn dập của mình.

“Tất nhiên là biết vì trước kia tôi đã thiết kế không ít ‘đồng phục’ cho Khuông Toàn Cơ. Đây vốn là quy củ ai ai cũng biết.”, anh vui vẻ nhìn nét mặt ngượng ngùng của cô.

Anh cười đắc ý bao nhiêu Hoa Nội Kiều càng tức giận bấy nhiêu.

Phản ứng của con người là thứ không thể nói dối. Biểu hiện thất thố của mọi người lúc cô tức giận ở văn phòng chính là bằng chứng tốt nhất nhưng đến bây giờ người đàn ông này vẫn không chịu nhận sai, thật là làm cô tức chết mà!

“Bây giờ anh vẫn muốn nói dối à? Vừa nãy Đại Hùng không cẩn thận đã lỡ miệng nói hết với tôi rồi!”, cô cố ý nói dối, giả vờ như nản lòng lắm rồi.

Hóa ra là tên Đại Hùng chết tiệt.

Nụ cười tự tin của anh biến mất trong nháy mắt.

Sự biến hóa nhỏ này đã làm lộ lớp nguy trang của Khuông Huyền Tư, hình tượng vô tội anh cố gắng dựng lên đã tan rã.

“Sao không nói nữa?”, làm rõ chân tướng rồi Hoa Nội Kiều lại nhận ra mình không tức giận đến vậy.

Thấy giấy không thể gói được lửa được nữa, Khuông Huyền Tư cũng đành thản nhiên đối mặt với cô.

“Em tức giận vì việc nhỏ nhặt này?”, anh thở dài.

“Việc nhỏ nhặt? Anh nói đây là việc nhỏ nhặt?”, nổi tức giận vừa hạ xuống của cô lại leo lên đỉnh điểm lần nữa, “Anh tự tiện mang chuyện giữa chúng ta đi tuyên truyền khắp nơi là việc nhỏ nhặt?”. Trừng mắt nhìn Khuông Huyền Tư, Hoa Nội Kiều rất muốn cởi giày ra đánh lên đầu anh.

“Em hưởng thụ nụ hôn của tôi lại sợ người khác biết quan hệ của chúng ta?”, anh nhú chặt mày, thật sự không hiểu cô muốn gì.

“Tôi ...”, không ngờ anh lại trả lời sắc bén như thế, Hoa Nội Kiều không khỏi lắp bắp, “Đó ... đó không phải là trọng điểm.”

“Vậy cái gì mới là trọng điểm?”, anh thành khẩn hỏi.

Cuối cùng cô cũng mở miệng nói ra vấn đề mình để ý nhất, “Anh không thương lượng trước với tôi!”

“Thương lượng?”, trán anh hiện lên vài nếp nhăn, “Ý của em là nếu tôi muốn làm chuyện đó với em thì phải mở một cuộc họp, thương lượng trước hành động sau?”, anh trừng mắt nhìn cô.

“Anh ... rốt cuộc anh đang nói linh tinh gì thế hả?”, Hoa Nội Kiều đỏ bừng mặt, giọng cô thiếu chút nữa đã đạt tới quang tám.

“Vậy em đang nói tới chuyện chết tiệt gì?”, Khuông Huyền Tư không hiểu được ý cô nên cũng dần mất kiên nhẫn.

Từ đầu tới đuôi cô toàn dùng vẻ mặt khó chịu đối với anh, lời nói lại không rõ ràng khiến anh cứ loạn hết cả lên.

“Tôi nói là tôn trọng!”, cô buồn bực nói, “Nếu anh tôn trọng tôi thì sẽ không tính kể tôi, sẽ chưa có sự đồng ý của tôi đã nói chuyện của chúng ta cho người khác.”

Đúng vậy, dù là chuyện này hay những chuyện trước đây anh vẫn luôn quá độc đoán, luôn chỉ nói những điều mình muốn mà chưa bao giờ để ý tới suy nghĩ của những người khác.

Lúc ấy vì hai người chỉ là quan hệ ông chủ – nhân viên nên cô nhẫn nhịn, nhưng bây giờ đã không giống lúc đó nữa nên tự nhiên cô cũng hy vọng anh tôn trọng mình.

“VẬY THÔI?”, anh giãn mày, giọng điệu cũng thoải mái hơn.

“Đương nhiên không chỉ có vậy.”, thấy anh không còn dấu hiệu tức giận cô liền thừa dịp “rèn sắt lúc còn nóng” nói thêm vài chuyện, “Ngoài cái tính bá đạo không phân rõ phải trái anh còn thích quát tháo người khác, mới có vài lần mà tai tôi đau lắm rồi.”

Nhìn bộ dạng ủy khuất của cô, Khuông Huyền Tư bỗng thấy mềm lòng. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Xin lỗi? Hả, cô có nghe nhầm không vậy? Anh xin lỗi cô?

Hoa Nội Kiều kinh ngạc trợn mắt, không ngờ anh lại đột nhiên dịu dàng như vậy. Không ngờ hóa ra anh ăn mềm không ăn cứng!

Con người đảo vài vòng, cô tiếp tục giả vờ vừa ủy khuất vừa đáng thương.

“Còn nữa còn nữa, thói quen sinh hoạt của anh cũng không tốt, toàn quăng đồ lung tung thôi. Anh có biết vì dọn dẹp lại hết mà suýt nữa em đã bị thương không!”

Trước giờ chưa từng nghe cô nói qua chuyện này nên vừa nghe thấy, Khuông Huyền Tư đã khấn trương đẩy cô ra.

“Em bị thương chỗ nào? Anh đưa em đi khám ngay bây giờ!”, anh vừa nói vừa ôm cô đi tới phía cửa.”

“Em nói là suýt nữa, suýt nữa mà!”, cô vội vàng lên tiếng cản anh, thân hình nho nhỏ cũng giãy dụa kháng nghị mới khiến anh dừng bước.

“Em chắc chắn thật sự không bị sao hết?”, anh lo lắng hỏi.

“Thật sự không sao hết.”, cô cười nhìn hai chữ “lo lắng” hiện rõ trên mặt anh nhưng vừa nhớ tới thói xấu của anh, cô lại không nhịn được nói tiếp, “Anh phải bỏ thói quen quăng đồ đạc đi đấy, nhất là quần áo. Rõ ràng còn có giỏ đựng đồ cơ mà ...”

Khuông Huyền Tư trợn mắt nhìn cô gái nhỏ vẫn đang thăm thẳm thì thì đủ các thói hư tật xấu của anh.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ sẽ có rất nhiều thời gian ở bên nhau thế nên mấy khuyết điểm nhỏ bé này anh có thể từ từ nghe, còn hiện tại thì hưởng thụ sự ngọt ngào của cô có vẻ quan trọng hơn.

Khuông Huyền Tư nhanh chóng cúi đầu xuống bịt cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng đóng mở của cô lại.

9. Chương 9

Edit: LyA

Sự kiện tranh cãi cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp.

Thấy đôi vợ chồng son giảng hòa với nhau ai cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ có mỗi Đại Hùng là ngày nào cũng khóc lóc thảm thiết.

Chỉ vì một phút lỡ miệng mà từ ngày đó Đại Hùng phải lâm vào bể khổ khôn cùng của địa ngục, không cách nào thoát ra được.

Nhờ có sự “chỉ đạo” tận tâm của Khuông Huyền Tư, mỗi ngày Đại Hùng đều có một đồng việc phải làm cộng thêm thử nghiệm trò chơi và chế tác trò chơi phụ.

Vì khối lượng công việc khổng lồ đó nên đã hai ngày hai đêm Đại Hùng không được chợp mắt chút nào.

Hiện tại đang là giờ cơm trưa, mọi người trong văn phòng ai ai cũng vui vẻ phấn chấn chạy vào nhà bếp ăn cơm chỉ có mỗi Đại Hùng cô đơn lẻ loi tiếp tục ở lại chiến đấu cùng công việc, hơn nữa không biết bị làm sao mà mỗi một lỗi bug nho nhỏ sửa mãi vẫn không xong.

Ngoài ra, hoạt động suốt hai ngày hai đêm nên máy tính bắt đầu làm phản bằng cách lâu lâu lại “đứng hình” một lúc khiến Đại Hùng có cảm giác đang đi trên dây, áp lực cứ thế tăng theo cấp số nhân.

Không có chuyện gì thuận lợi lại thêm bụng réo liên hồi, bây giờ Đại Hùng chính là ví dụ điển hình cho danh xưng “Hùng” mèo thể nhưng chẳng có ai lộ đầu ra từ phòng bếp an ủi cậu ta lấy một câu.

Bọn họ chỉ biết ăn và ăn, ăn xong phần mình còn tiện thể ăn luôn phần của Đại Hùng. Nhất định cơm trưa lại bị họ ăn hết sạch giống hai ngày trước.

Oa oa ... Đại Hùng thật sự rất đáng thương, thế giới này thật lạnh lẽo mà!

Đúng lúc Đại Hùng đang bi ai cho bản thân thì một khuôn mặt tươi cười bỗng xuất hiện trước mắt cậu ta.

Để tiện nấu cơm nên Hoa Nội Kiều không mặc “đồng phục” do Khuông Huyền Tư chuẩn bị mà ăn mặc như thường lệ – tạp dề hồng nhạt bên ngoài váy hoa nhỏ.

Cô quan tâm nhìn hai quầng thâm đen thui vô cùng thâm dưới mắt Đại Hùng.

“Đại Hùng, anh khỏe không? Có cần tôi lấy cà phê cho không?”

“Tôi ...”, Đại Hùng rơm rớm nước mắt nhìn gương mặt rạng rỡ đầy vẻ quan tâm lo lắng trước mặt, kích động kêu lên, “Oa ... bà chủ à!

“Tôi không phải là bà chủ.”, Hoa Nội Kiều đỏ mặt nói. Cô và Khuông Huyền Tư vừa mới xác định quan hệ, đến bất tự còn chưa xem vì thế hai từ “bà chủ” này cô không nhận nổi.

“Oa oa, bà chủ à! Tôi đói lắm, đói sắp chết rồi. Tôi cầu xin cô giúp tôi một việc được không?”, Đại Hùng căn bản không thèm nghe lời cô nói, đôi mắt gấu mèo rưng rưng nước mắt đáng thương hết như cún con bị ngược đãi.

“Tôi không phải bà chủ mà ...”, Hoa Nội Kiều thẹn thùng phủ nhận nhưng thấy bộ dạng sắp phát điên của Đại Hùng, cô đành phải vội vàng sửa lại, “Được được, tôi giúp anh, anh đừng khóc nữa.”

Có sự cam đoan của cô Đại Hùng mới thở phào một hơi, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn cực kỳ thâm thối, “Cô đi canh chừng mấy người kia, đừng để họ ăn mất phần cơm trưa của tôi được không? Tôi sống hay chết đều nhờ vào bát cơm đó đó.”. Không ngủ lại không được ăn, cậu ta sẽ chết bất đắc kỳ tử mất!

“Được, tôi chắc chắn sẽ giúp anh bảo vệ cơm trưa.”, Hoa Nội Kiều vội vàng bảo đảm nhưng trong lòng lại sinh nghi.

Lúc trước dù bận đến mấy cô cũng chưa từng thấy Đại Hùng không ăn không uống đầy nhanh tốc độ làm việc, càng không nói tới việc tăng ca hai đêm liên tiếp.

Bọn Diêm Nhi có thể tan làm đúng giờ, sao có mỗi Đại Hùng lại thâm thối thế này? Rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Không được, cô phải hỏi Khuông Huyền Tư mới được, nếu cứ thế này sẽ xảy ra chuyện lớn mất.

Tuy Khuông Huyền Tư nhờ cô lên lầu lấy tài liệu nhưng còn một lúc nữa mới tới giờ họp, giải quyết chuyện của Đại Hùng có vẻ quan trọng hơn.

Nghĩ vậy, Hoa Nội Kiều liền xoay người đi về hướng nhà bếp. Không may cô còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy một tiếng hét giận dữ khiến cô sợ hãi đứng sững lại.

Trong nhà bếp, Thẩm Thái trợn trừng mắt, vẻ mặt giận dữ như vừa nuốt phải mười cân thuốc nổ.

“Cái gì! Tên kia trà trộn vào đây rồi?”

Tiểu Diệp đứng cạnh đấm chiêu.

“Không thể nào, dù là nhân viên không quan trọng vẫn phải điều tra thân phận trước, Ngô Thanh Đức có tiền án hơn nữa lại là phản đồ của Vô Cực nên không có khả năng được tuyển dụng.”

“Nhưng nếu hắn dùng chứng minh thư giả thì sẽ qua được.”, Diêm Nhi lạnh lùng phân tích, hoàn toàn không còn vẻ mặt tươi cười thường ngày, “Tên kia không có chuyện gì không làm được.”

“Nhưng làm giả chứng minh thư không phải chuyện đơn giản, ngoài quan hệ còn phải có một khoản tiền không nhỏ, hần vừa ra tù còn chưa tìm được việc làm thì sao có năng lực lớn vậy được.”, Tiểu Diệp phát hiện ra điểm khác thường liền cảm thấy trong chuyện này hình như có âm mưu khác.

“Mẹ nó, đó không phải trọng điểm! Trọng điểm là tên kia hiện đang ở trong Vô Cực, chúng ta phải lập tức đi bắt hắn rồi hung hăng quần áo một trận.”, Thẩm Thái lại hét lên, mười ngón tay bị bẻ vang lên tiếng răng rắc đáng sợ, con nít ba tuổi mà nhìn thấy mặt cậu ta bây giờ đảm bảo sẽ khóc rống lên.

“Đúng, phải bắt lấy sau đó thiến hắn!”, những người khác đều đồng ý với Thẩm Thái, biểu cảm trên mặt cũng khủng bố y như thế.

Khuông Huyền Tư ngồi trước bàn ăn không nói lời nào nhìn mọi người anh một câu, tôi một câu nhón nháo khắp phòng. Anh yên lặng cầm đũa gấp hết thức ăn trên bàn vào bát mình.

Nhìn anh lạnh nhạt như thế, Hoa Nội Kiều lại cảm thấy kỳ quái.

Tuy anh không hẹp hòi nhưng cũng không khoan dung đến mức đó, bình thường chỉ có anh bắt nạt người khác chứ khi nào tới lượt anh bị bắt nạt? Theo như lời Tiểu Diệp thì tên Ngô Thanh Đức kia là kẻ địch của Vô Cực, biết tin kẻ địch trà trộn vào địa bàn của mình mà còn có thể “khí định thần nhân” ăn cơm vốn không giống tác phong của anh chút nào.

Có điều cái tên Ngô Thanh Đức này nghe rất quen, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi ... A, đúng rồi! Cô nghĩ ra rồi!

Ba!

Hoa Nội Kiều vỗ tay, chạy bình bịch tới cạnh Khuông Huyền Tư.

“Anh Khuông, Ngô Thanh Đức có phải là tên tiểu nhân vô sỉ chúng ta gặp ở siêu thị lần trước không?”, cô chờ đợi nhìn Khuông Huyền Tư, chờ anh mỉm cười gật đầu nhưng đáp lại cô là tiếng hét còn to hơn tiếng sấm.

“Này, sao em còn ở đây hả! Không phải đã bảo em lên trên lấy đồ à?”

“Tại vì Đại Hùng nhờ em để lại ít thức ăn nên em mới quay lại.”, Hoa Nội Kiều bất ngờ bị hét liền nhú mào, “Sao anh lại hét nữa? Em làm sai cái gì nào?”

Cô không sai mà người sai là bạn Đại Hùng sắp chết kia kìa!

Anh tìm cách đẩy cô đi chính là vì không muốn để cô biết chuyện này, ai ngờ Đại Hùng lại ...

Khuông Huyền Tư cực kỳ tức giận cũng không muốn giải thích nhiều với cô.

“Chuyện này không liên quan đến em, ra ngoài mau!”, anh đứng dậy lôi kéo cô.

“Tại sao? Tên Ngô Thanh Đức kia em cũng gặp rồi, biết hắn khôn nạn đến mức nào nên em muốn biết ...”

“Em không cần biết.”

“Nhưng ...”

“Không có nhưng. Anh chỉ muốn tốt cho em, cứ nghe lời anh là được.”, nói xong anh liền ôm cô ra khỏi nhà bếp.

“Á! Không muốn! Anh muốn dẫn em đi đâu? Em không muốn ra ngoài!”

Anh không giải thích mà chỉ muốn cô nghe lời, đây rõ ràng là độc đoán!

Hơn nữa không phải hôm kia bọn họ vừa nói tới khuyết điểm của anh sao? Lúc đó rõ ràng anh còn xin lỗi cô, sao mới gặp chuyện anh lại bá đạo thế này chứ? Rốt cuộc là anh có thật lòng muốn sửa mấy khuyết điểm đó không đây!

Hành động bá đạo của Khuông Huyền Tư đã chọc giận Hoa Nội Kiều. Cô cố gắng giả vờ, miệng cũng kháng nghị không ngừng nghỉ nhưng chẳng có tác dụng gì.

Khuông Huyền Tư vốn khỏe mạnh nên chỉ dùng một tay đã giữ chặt được cô, nắm đấm của cô đâm lên cơ bắp rắn chắc của anh chẳng những không ảnh hưởng gì ngược lại còn khiến cô bị đau.

“Khuông Huyền Tư, anh mau thả em xuống, anh không được đối xử với em như vậy, em còn phải giúp Đại Hùng giữ thức ăn!”, Hoa Nội Kiều bị đau tay liền ủy khuất hét lên.

Lúc này Đại Hùng đang kiểm tra máy chủ, vừa nghe thấy âm thanh ủy khuất của Hoa Nội Kiều kêu tên mình liền ngẩng đầu lên nhìn nhưng lúc thấy ông chủ nhà mình sa sầm mặt mày vác Hoa Nội Kiều trên vai, cậu ta lại chui xuống gầm bàn ngay lập tức.

Sao rồi? Xảy ra chuyện gì rồi? Nhìn bóng lưng cao lớn đi nhanh như gió, trên đỉnh đầu Đại Hùng hiện lên mấy dấu chấm hỏi to tướng nhưng không có can đảm nhảy ra ngăn cản Khuông Huyền Tư.

Trải qua lần giáo huấn trước, bây giờ Đại Hùng phi thường cố gắng áp dụng câu nói “im lặng là vàng” mọi lúc mọi nơi.

Tiếng kháng nghị đồng dạng biến mất rất nhanh ở cửa văn phòng. Xác định Khuông Huyền Tư chắc chắn đã đi khỏi, Đại Hùng mới dám chui ra nhưng có người còn nhanh chân hơn, đã chặn mất đường ra của cậu ta.

“Há há! Đại Hùng à, cậu xong đời rồi.”, một đám người di dời trận địa từ nhà bếp đến văn phòng, tất cả đều đứng trước mặt Đại Hùng cười hì hì.

Đại Hùng bỗng thấy tim mình đập nhanh hơn vài nhịp, “Ý gì thế?”

“Ý là có khả năng tất cả các màn chơi phụ sau này đều do cậu làm.”, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Đại Hùng, mọi người xấu xa cười to.

Khuông Huyền Tư thật sự khiêng cô lên tầng trên. Vì đề phòng cô xuống dưới nghe lén anh còn lấy luôn thẻ ra vào của cô, đem cô ngăn cách hoàn toàn với thế giới văn phòng bên dưới, dù cô có hét to thế nào anh cũng đều làm ngơ.

Hành động đó của anh đã vượt qua phạm vi hợp lý, thậm chí có thể dùng từ “vô tình” để hình dung.

Loại cảm giác bị giam lỏng này rất tệ hại nhưng vẫn chưa làm cô mất đi lý trí.

Cái gọi là “thượng có chính sách, hạ có đối sách” chính là anh không cho cô biết, cô càng phải biết. Thế nên sau khi chắc chắn mình không vào được văn phòng nữa, cô liền lên lầu gọi điện thoại cho chị họ.

Nếu Ngô Thanh Đức có tiền án vậy thì không khó, chỉ cần anh rủ họ xem lại hồ sơ một chút là biết ngay. Ân oán giữa Ngô Thanh Đức và Vô Cực vốn không phải bí mật cao cấp gì.

Nhưng so với điều này thì cô càng để ý tới lời của Khuông Huyền Tư hơn.

Vì tốt cho cô? Sao anh phải nói vậy, rõ ràng cô là người ngoài cuộc cơ mà?

Cô và Ngô Thanh Đức vốn không thù không oán, ngay cả sự việc mất mặt của hắn ở siêu thị cũng không phải do cô làm, cùng lắm cô cũng chỉ là đồng lõa thế nên dù có muốn trả thù thì phải tìm đến Khuông Huyền Tư đã tống hắn vào tù chứ sao lại tìm cô?

Ngô Thanh Đức thật sự là tiểu nhân vô sỉ muốn trả thù việc lông gà vỏ tỏi này đi nữa thì hắn cũng không phải thần thánh, sao có thể nói trước chuyện gì được?

Đủ loại nghi hoặc xoay trong đầu nhưng Hoa Nội Kiều nghĩ mãi vẫn không nghĩ được. Tuy cái gì cô cũng không biết nhưng có thể khẳng định một điều, Khuông Huyền Tư chắc chắn đã biết được chuyện gì đó hoặc anh đã có kế hoạch đối phó từ lâu!

Để bức bách anh nói ra chân tướng, cô đã lập một kế hoạch hoàn hảo nên khi có tiếng mở cửa truyền tới phòng khách, cô lập tức kéo vali đã soạn đồ sẵn đi ra.

“Này, em đang làm gì vậy?”, quả nhiên vừa nhìn thấy cái vali trong tay cô, sắc mặt Khuông Huyền Tư liền trở nên khó coi.

Cô cố nén cười, giả vờ lạnh nhạt nói, “Tôi muốn về nhà.”

Khuông Huyền Tư cho rằng mình vừa nghe lầm.

“Em nói lại lần nữa xem.”

“Tôi nói tôi muốn về nhà.”, cô trừng mắt liếc anh, nhanh chóng kéo vali đi về phía cửa, lúc ngang qua người anh bánh xe còn không cẩn thận cán lên giày anh.

“Em không được đi đâu hết!”, anh vội vàng nắm lấy khuỷu tay cô, tay còn lại giật lấy vali.

“Tất nhiên là có thể!”, cô hất tay anh ra, “Dù sao tôi cũng chỉ là một đầu bếp nhỏ bé không đáng nhắc tới, ngoài việc nấu cơm ra chuyện gì cũng không được hỏi, tôi ở đây chỉ sợ làm chướng mắt anh!”

“Anh nói em chướng mắt lúc nào?”, Khuông Huyền Tư tức giận nói, gân xanh nổi rõ trên trán.

“Anh chưa nói nhưng anh dùng tiếng hét, dùng hành động, dùng ánh mắt không kiên nhẫn ngăn cách tôi với thế giới của anh. Nếu chuyện gì cũng phải nghe lời anh thì tôi còn ở đây làm gì nữa?”, cô hét lại rồi đoạt lấy vali trong tay anh, tiếp tục bước đi.

Thấy sự kiên quyết trong mắt cô, Khuông Huyền Tư không khỏi hoảng hốt nhưng anh không thể buông bỏ lòng tự tôn cao ngạo để đi cầu xin cô, chỉ có thể ra lệnh như mọi lần.

“Anh không cho em đi.”

“Hừ!”, Hoa Nội Kiều mặc kệ anh.

Cô hất cằm, tiếp tục kéo vali đi. Sắp ra tới cửa, một bàn tay đột nhiên cướp lấy vali của cô rồi ngay sau đó là một tiếng “ầm”.

Cô sợ hãi quay đầu lại nhìn nhưng khi thấy cảnh tượng trước mắt, cô suýt khóc.

Tên đàn ông đã man này lại dám ném cái vali yêu quý của cô lên tường !

Cái vali kia tốn mất ba ngàn tệ của cô đó nha, dù anh có tức giận thế nào cũng không được phá hỏng ba ngàn tệ của cô chứ!

Ba ngàn tệ đổi lấy chân tướng sự việc, cái giá này cũng quá đắt rồi!

“Này, rốt cuộc em muốn gì đây?”, Khuông Huyền Tư đang hoảng nên không nhận ra một tia tiếc hận trong đôi mắt rưng rưng nước của cô, anh chỉ biết cô gái trước mặt này làm anh rất tức giận.

Nếu bây giờ anh không giữ chặt cô, nhất định cô sẽ cao chạy xa bay và không bao giờ quay đầu lại.

“Quên đi.”, Hoa Nội Kiều thở dài, tự nói không cần quá để ý tổn thất nho nhỏ kia, dù sao “chuyện nhỏ không nhin, chuyện lớn không thành”, bây giờ chân tướng mới là ưu tiên hàng đầu. Thế nhưng tiếng thở dài của cô vào tai Khuông Huyền Tư lại biến thành biểu hiện của việc cô đã nản lòng thoái chí với anh.

Ngay cả nhìn cô cũng không tình nguyện nhìn anh một cái, dường như anh đang nghe thấy tiếng tim mình vỡ thành từng mảnh.

“Này, em đừng có bỏ cuộc nhanh như vậy, anh biết vừa rồi anh hơi quá đáng nhưng có nguyên nhân mà.”, anh lo lắng giữ chặt tay cô, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh nhưng chỉ có anh mới biết lúc này bản thân mình sợ hãi chừng nào.

Anh có thể vô tình đối mặt với mọi người nhưng chỉ có cô, dù thế nào anh cũng không muốn mất cô.

“Nguyên nhân?”, cô tiếp tục giả vờ u oán nhìn anh nhưng lại không giấu nổi ý cười, sợ lộ ra sơ hở cô vội vàng cúi đầu làm bộ lau nước mắt.

Tận dụng ưu thế mềm yếu trời sinh cộng thêm nhược điểm ăn mềm không ăn cứng của anh, cô tin chắc màn kịch này chỉ thành công chứ không có thất bại.

Có lẽ cô thiện lương, cô mềm yếu nhưng lúc cần thông minh, thật ra cô cũng rất thông minh!

“Này, anh biết anh có nhiều khuyết điểm nhưng em phải tin anh, hiện tại không phải anh cố ý mà là anh muốn bảo vệ em!”, quả nhiên Khuông Huyền Tư đã bị lừa.

“Bảo vệ em? Tại sao?”

“Vì ...”

Kết quả, Khuông Huyền Tư nói tất tần tật mọi chuyện cô nghe.

Bao gồm chuyện anh thuê thám tử tư theo dõi Ngô Thanh Đức, chuyện Ngô Thanh Đức cầu kết với anh em họ Vương cùng mục đích, kế hoạch của bọn họ.

Hóa ra để xâm nhập vào phòng nghiên cứu phát triển phần mềm trò chơi, nhờ có sự trợ giúp của anh em họ Vương, Ngô Thanh Đức đã tạo thân phận mới lẩn vào Vô Cực dưới vỏ bọc nhân viên vệ sinh, bây giờ đang ẩn nấp ở một nơi bí mật tính toán thời cơ lấy trộm thẻ ra vào của cô để ăn cắp phần mềm.

Có điều anh em họ Vương giả dối cỡ nào cũng không ngờ được từ lúc bắt gặp Ngô Thanh Đức ở siêu thị, Khuông Huyền Tư đã thuê thám tử tư theo dõi nhất cử nhất động của hắn để đề phòng, phát hiện âm mưu này là chuyện ngoài ý muốn.

Tuy cô đã từng nghe qua việc “đạo” ý tưởng nhưng không từ thủ đoạn như anh em Vương Thượng thì đúng là hiếm thấy.

Cũng phải nói lại, chỉ còn bốn ngày nữa là hết tháng mà cô nhớ lúc ở phòng tiếp khách cô đã nói với anh em Vương Thượng rằng mình chỉ làm đến cuối tháng, cho nên nói cách khác nếu bọn họ muốn trộm thẻ mật mã của cô thì chỉ có thể lợi dụng khoảng thời gian này!

Không trách được Khuông Huyền Tư không chịu nói cho cô, chắc chắn là anh muốn giải quyết xong trước khi cô biết.

Ài! Anh chính là người như vậy, chuyện gì cũng muốn gánh vác một mình, luôn dùng sự bá đạo để che dấu sự dịu dàng của mình nhưng anh cũng quá coi thường cô rồi, cô không phải kiểu người vừa gặp chuyện đã khóc lóc. Chẳng phải là để người ta ăn trộm thẻ ra vào thôi sao, có cần phải giấu cô kỹ càng như vậy không?

Cô đảo mắt vài vòng rồi nhìn Khuông Huyền Tư.

“Không được.”, cô chưa kịp nói gì anh đã nhanh chóng cự tuyệt.

“Em chưa nói gì hết nha.”

“Anh nói không được là không được.”, lạnh nhạt liếc cô gái trong lòng mình, Khuông Huyền Tư bắt đầu hối hận vì đã nói kỹ càng tỉ mỉ từng chi tiết.

“Nhưng mà bọn họ muốn trộm thẻ ra vào ‘của em’, nếu em không bị trộm thì anh muốn một lưới bắt hết anh em họ Vương thế nào?”, cô nói ra điểm quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch, ánh mắt hưng phấn.

“Anh sẽ dùng cách khác ‘đưa’ cho bọn họ.”

“Cách nào?”, cô tò mò hỏi.

“Anh có cách của anh. Tóm lại anh không phép em mạo hiểm.”, lần này anh không dám nói cho cô biết nữa. Dù chỉ có một phần mười vạn nguy cơ khiến cô nguy hiểm anh cũng sẽ ngăn chặn triệt để.

“Dù em không mạo hiểm thì chỉ sợ anh em họ Vương đã sớm sắp xếp biến em thành ‘sơn dương thế tội’ rồi. Nếu đã vậy, tương kế tựu kế để em bị trộm thật chẳng phải dễ dàng hơn à?”

Cụm từ “sơn dương thế tội” này khiến chân mày anh nhíu chặt.

“Anh sẽ không để em bị thương.”, anh nghiêm mặt nói với cô.

“Tất nhiên em biết anh sẽ không để em bị thương.”, cô cầm tay anh, nhẹ nhàng mỉm cười, “Cho nên anh càng phải để em bị trộm. Em bảo đảm tất cả nghe theo anh, tuyệt đối không làm chuyện gì khác.”

“Này, đừng tranh luận chuyện này với anh.”, anh khẳng khái giữ nguyên phán quyết.

Thấy kháng án không có hiệu quả, Hoa Nội Kiều cười cười nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

“Không tranh luận thì không tranh luận, em đây tự mình làm là được.”

“Này, em muốn làm gì?”, hôm nay Khuông Huyền Tư đã bị cô dọa sợ hết lần này đến lần khác.

“À, anh kể họ nói dạo này có mấy công ty phần mềm bị ăn trộm không ít phần mềm thế nên đã thông báo trao thưởng mời nhân dân hỗ trợ phá án. Em nghĩ Ngô Thanh Đức có thể tái phạm cho nên em muốn ...”

“Nghĩ cũng không được nghĩ!”, Khuông Huyền Tư hét lên, không dám tin cô vì ham tiền thưởng phá án mà mạo hiểm bản thân, “Em ngoan ngoãn ở lại đây cho anh, không cho phép nhúng tay vào. Nếu không chịu nghe lời anh lấy dây thừng trói em lại, tin không?”

Đối mặt với uy hiếp của anh, cô chỉ cười nói, “Nếu anh thật sự không để ý tới lời em thì cứ làm thử đi.”

Tuy mỗi lần tranh cãi anh đều chiếm thế thượng phong nhưng đó là vì anh chưa đụng tới giới hạn của cô nên cô có thể không so đo với anh. Còn bây giờ là việc liên quan tới “tiền”, dù thế nào cô cũng không nhượng bộ đâu.

“Em!”, Khuông Huyền Tư không ngờ cô lại lấy chuyện rời đi để uy hiếp lại mình, sắc mặt anh đen đến không thể đen hơn được nữa.

“Anh có Trương Lương kế của anh, em có thang trèo tường của em. Dù sao mục tiêu của chúng ta cũng giống nhau, thích thì hợp tác thôi. Anh thấy thế nào?”, cô dụ dỗ anh, ngữ điệu vừa ngọt ngào vừa uy hiếp.

Thấy thái độ kiên quyết còn hơn mình của cô, Khuông Huyền Tư cau chặt mày không nói gì.

Không khí trầm mặc.

Cô thở dài, thất vọng buông bàn tay ấm áp của anh.

“Được rồi, xem ra chỉ còn cách mỗi người một ngả thôi.”

“Không được đi!”, anh nhanh tay giữ chặt cô, vì áp chế sự tức giận mà toàn thân căng lên. Nhìn vẻ mặt tiến thoái lưỡng nan của anh, cô cười khê rồi tự động ngồi xuống cạnh anh.

“Em cho anh thêm một cơ hội, rốt cuộc anh có muốn bảo vệ em không?”

“Em bảo đảm sẽ nghe lời anh?”, cô vốn không cho anh lựa chọn!

“Dĩ nhiên.”, Hoa Nội Kiều vui vẻ cười.

10. Chương 10

Edit: LyA

Vì thời gian không còn nhiều nên Ngô Thanh Đức đã hành động rất nhanh.

Một ngày bình thường trôi qua như mọi ngày. Ban đêm, các nhân viên vệ sinh sau khi được kiểm tra xong mới bắt đầu tiến vào Vô Cực, không bao lâu sau tiếng dọn dẹp vang lên ở khắp nơi khiến cả tòa nhà lại có sức sống.

Nhưng có một người đã lợi dụng lúc mọi người bận rộn lặng lẽ tránh khỏi camera giám sát trong thang máy, đi thẳng lên tầng 9 rồi yên tĩnh ẩn núp bên ngoài phòng Nghiên cứu Phát triển.

Kẹt!

Một lát sau cửa phòng mở ra, Hoa Nội Kiều và Khuông Huyền Tư cùng ra khỏi văn phòng như mọi ngày. Hai người vừa đi tới chỗ thang máy vừa cười nói. Lúc cửa thang máy vừa mở, Hoa Nội Kiều chợt ảo não như vừa nhớ ra chuyện gì đó.

“Tiêu rồi, em quên bỏ chân giò hun khói vào tủ lạnh rồi.”

“Quên thì thôi, ngày mai rồi bỏ vào sau.”, Khuông Huyền Tư kéo cô vào thang máy, căn bản chẳng hề quan tâm tới món chân giò hun khói.

“Không được, bữa sáng ngày mai phải dùng tới món đó. Nếu để ở ngoài thì bọn Diêm Nhi sẽ bị tiêu chảy mất.”, cô giẫy khởi tay anh rồi chạy vội ra, “Em đi bỏ vào là được, anh lên ngủ trước đi.”

“Anh đi cùng em ...”

“Anh Khuông à.”, cô nở nụ cười ngọt ngào với anh nhưng ánh mắt đầy ý cảnh cáo, “Anh làm việc cả ngày chắc chắn là mệt chết rồi, chút việc nhỏ này em tự làm được.”

“Em chắc không?”, Khuông Huyền Tư nắm chặt tay, gần như vận dụng toàn bộ sức lực mới ngăn được bản thân không lao ra khỏi thang máy theo cô.

“Chắc mà, có mấy miếng chân giò hun khói nhỏ thôi, một mình em làm được.”

“Vây ...”

“Cứ vậy đi, xiu nữa em lên liền.”, cô phát phát tay không cho anh cơ hội nói hết câu, nhìn cửa thang máy đóng lại rồi mới xoay người đi.

Nhưng mà có người không kiên nhẫn được, chưa kịp chờ cô đi tới cửa văn phòng đã bịt miệng cô lại mà trên cổ cô cũng bị thứ gì đó lạnh lẽo chạm vào.

“Không được động đây.”

Hoa Nội Kiều mở to mắt, len lén cười thầm.

Cuối cùng kịch hay cũng bắt đầu rồi.

“Đừng có hành động thiếu suy nghĩ, con dao trên tay tao không có mắt đâu!”

“Ừm! Ừm!”, Hoa Nội Kiều vội vàng gật đầu, thân hình nhỏ nhắn lập tức run lên.

Thấy cô hoảng sợ như thế, hắc đắc ý cười vài tiếng, cầm dao đi ra trước mặt cô.

“Người đẹp, còn nhớ tao không?”, hắc âm trầm cười.

Ngọn đèn trên hành lang không sáng lắm nhưng Hoa Nội Kiều vừa nhìn đã nhận ra gã đàn ông trước mặt mình chính là tên Ngô Thanh Đức quấy rối ở siêu thị.

Tuy chưa có bằng chứng cụ thể chứng minh hắc là kẻ trộm xâm nhập các công ty phần mềm khác, nhưng theo như chứng cứ anh kể cô thu thập được thì kẻ tình nghi là nam cao khoảng 1,7m, tính thông máy tính hơn nữa quan trọng nhất là kẻ đó thuận tay trái.

Thấy Ngô Thanh Đức dùng tay trái cầm dao, hai mắt Hoa Nội Kiều sáng bừng lên cứ như đang nhìn từng xấp từng xấp tiền bay vào túi mình.

Cảm giác hưng phấn khiến thân thể cô càng run hơn. Trong ảo tưởng của cô, khuôn mặt tà ác trước mắt đã bị đóng khung cộng thêm dòng chữ “WANTED” vừa to vừa đậm.

“Ừm! Ừm!”, cô liên tục gật đầu, vui vẻ tưởng tượng đủ mọi cảnh tượng.

“Tốt lắm! Tao cũng rất nhớ mày đấy. Nhờ phúc của mày và Khuông Huyền Tư mà tao phải nằm viện ba ngày ba đêm vết thương mới đỡ. Mày nói xem tao nên tính toán thế nào với mày đây?”

“Ừm! Ừm! Ừm!”, cô giả vờ hoảng sợ nhưng trong lòng lại đang tiếc hận.

Hóa ra một trái sầu riêng làm hắc nằm viện có ba ngày, biết vậy lúc đó cô đã đưa cho Khuông Huyền Tư hắc hai trái luôn rồi.

“Sợ à? Đừng ko, tao không giết mày đâu.”, Ngô Thanh Đức âm hiểm cười, giật lấy thẻ ra vào cô đang đeo rồi thô lỗ kéo cô tới trước cửa văn phòng.

Hắc vừa quẹt thẻ, cửa phòng đã mở ra.

Dưới sự áp chế của hắc, cô cũng phải đi vào văn phòng.

Lấy đèn pin trong túi áo ra, lợi dụng ánh sáng của đèn pin và ánh trăng chiếu vào hắc nhanh chóng kiểm tra mọi ngõ ngách trong văn phòng rộng lớn.

Năm đó, Vô Cực chỉ là một công ty khai thác phần mềm nhỏ bé, chẳng những không có tiếng tăm mà văn phòng làm việc cũng phải đi thuê. Không ngờ mới có tám năm ngắn ngủi, Khuông Huyền Tư đã mở rộng quy mô của Vô Cực đến thế này.

Tòa nhà to lớn tốn 200 triệu Đài tệ này luôn sáng lấp lánh bất kể ngày đêm, là phong cảnh nổi tiếng quốc tế cùng với lợi nhuận hơn 100 triệu Đài tệ mỗi năm chính là điều kiện thuận lợi để Khuông Huyền Tư đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Bao nhiêu người ca tụng công đức của anh, ca ngợi tài hoa của anh nhưng Khuông Huyền Tư càng nổi tiếng thì oán hận trong lòng hắn càng nhiều hơn.

Tới bây giờ hắn vẫn không cho rằng mình không tài giỏi bằng Khuông Huyền Tư. Thứ duy nhất hắn thua chính là hắn lớn lên trong một gia đình khốn cùng nên không thể làm ông chủ, chỉ có thể khúm núm làm một nhân viên nhỏ bé. Chính vì sự không cam lòng này mà bốn năm trước, hắn mới bí quá hóa liều làm chuyện kia nào ngờ lần đó hắn lại thua, thua hoàn toàn.

Cũng vì Khuông Huyền Tư, từ này đời hắn có một vết nhơ không bao giờ rửa sạch, không bao giờ có thể sống đường hoàng dưới ánh mặt trời và mẹ hắn cũng đã mất.

Hắn chưa từng quên mối hận Khuông Huyền Tư hủy hoại đời mình, bây giờ hắn phải đòi lại cả chì lẫn chài!

“Anh muốn làm gì?”, miệng vừa được thả tự do Hoa Nội Kiều liền hoảng sợ kêu lên, ai ngờ Ngô Thanh Đức đang đắm chìm trong hồi ức lại trút giận lên cô.

Bốp!

Tiếng va chạm vang vọng trong văn phòng trống trải.

Không ngờ hắn đột nhiên động thủ, Hoa Nội Kiều nhất thời mất thăng bằng té xuống sàn, cổ cô lướt qua lưỡi dao sắc bén.

Cô rùng mình nhìn những chấm đỏ do máu nhỏ xuống váy trắng, sắc mắt trắng bệch.

“Con đàn bà thối, tao muốn làm gì mày quản được chắc? Tao cảnh cáo mày, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nếu chưa được tao cho phép mà dám mồm một tiếng thôi tao cũng không khách sáo đâu!”, Ngô Thanh Đức dù không khống chế được cảm xúc nhưng vẫn biết rõ mục đích của mình.

Hắn nhanh chóng lấy ra một đôi bao tay và một cái dây thừng rồi bắt đầu trói hai tay, hai chân cô lại.

Động tác của hắn cực kỳ thô lỗ, không những để lại vết bầm trên người cô mà suýt chút nữa đã làm tay cô bị thương. Dù toàn thân chỗ nào cũng đau đớn nhưng cô vẫn trấn định như cũ, ngoài việc lâu lâu lại kêu lên vài tiếng thì hầu hết thời gian cô đều lén nhìn về góc tường tối om.

Ài! Cô ngàn tính vạn tính chỉ không tính đến chuyện EQ gã này thấp đến vậy, đã không thương hương tiếc ngọc thì thôi đi lại còn có khuyh hướng bạo lực nữa chứ. Nhưng mà như thế cũng tốt, nếu Khuông Huyền Tư thấy hắn làm cô bị thương thông qua camera giám sát nhất định sẽ phát điên.

Cũng may vừa rồi Ngô Thanh Đức không bật đèn, trời tối như vậy có lẽ Khuông Huyền Tư chỉ biết cô bị hắn tát chứ không biết cổ cô bị thương, bằng không với tính tình của anh thì đã sớm lao xuống đánh người rồi.

“Máy tính của Khuông Huyền Tư là ở cái bàn đằng kia?”, Ngô Thanh Đức kéo cô dậy rồi quăng cô lên một cái ghế tựa, sau đó kéo ghế đi theo hắn.

“Cái bàn đằng trước kia kia.”, cô “có hỏi sẽ có đáp” không tùy tiện lên tiếng theo ý hắn.

“Đạp phá thiết hà vô mịch xứ. Không tốn chút công sức nào đã bắt được mày đúng là may mắn, nếu không thù này của tao không biết tới lúc nào mới báo được.”, Ngô Thanh Đức cười hắc hắc đi tới trước máy tính.

Hắn nhanh nhẹn bật máy tính rồi để một cái hộp nhỏ lên trên CPU. Trong lúc chờ đợi, hắn lục lọi bàn làm việc của Khuông Huyền Tư, không bao lâu sau không ít tài liệu cơ mật cùng đĩa CD đều bị hắn nhét vào balo.

Vài giây sau máy tính hiện ra tường lửa, đầu tiên hắn xử lý mấy cái phần mềm bảo vệ rồi mới gõ vài câu lệnh. Một lát sau CPU bắt đầu khởi động, cái hộp nhỏ cũng không ngừng lóe sáng, trên màn hình có rất nhiều tư liệu bị sao chép.

“Hừ! Cứ nghĩ phần mềm bảo vệ mạnh lắm chứ, không ngờ cũng chỉ có thể này.”, nhìn những hình ảnh đại diện cho tiền tài của mình trên màn hình, Ngô Thanh Đức không khỏi cười nhạo.

Hắn đã sớm nói về máy tính, tới bây giờ hắn vẫn không bại dưới tay Khuông Huyền Tư, dù là mật mã thuộc loại khó nhất hắn đều phá giải được nhưng tên Vương Thượng kia lúc nào cũng khinh thường hắn, chẳng những muốn hắn phải cực kỳ cẩn thận mà còn nhiều lần cảnh cáo không được lưu lại chứng cứ.

Hừ! Người ngoài nghề chỉ biết nói suông, Khuông Huyền Tư thế nào hắn lại không biết sao? Tên khốn khiếp kia luôn tự mình là đúng, cứ tưởng tòa nhà này được bảo vệ chu toàn đến mức một giọt nước cũng không chảy ra ngoài nổi là có thể phòng ngừa bọn trộm cắp, kết quả thế nào?

Còn không phải bại lần nữa dưới tay hắn sao!

Hắn rất muốn nhìn xem lúc Khuông Huyền Tư biết tâm huyết của mình bị người khác cướp mất sẽ có biểu cảm gì.

Ngô Thanh Đức đắc ý cười, cẩn thận cất cái hộp chứa toàn bộ dữ liệu sao chép được vào trong túi.

Chương 10.2

“Người đẹp, tao thật sự rất cảm ơn sự giúp đỡ của mày đấy.”, hắn cầm balo lên, miệng vẫn mỉm cười như trước nhưng động tác thưởng thức con dao nhỏ trong tay lại khiến Hoa Nội Kiều có dự cảm không tốt.

Theo như suy tính của Khuông Huyền Tư thì gã này sau khi lấy được đồ sẽ để mặc cô ở đây, nhanh chóng chạy thoát nhưng sao bây giờ hắn vẫn còn đứng đây nói chuyện huyền thoại với cô? Chắc không có âm mưu gì khác chứ?

Không được, cô nhất định phải bình tĩnh mới có thể tùy cơ ứng biến.

“Anh muốn làm gì? Làm ơn đừng ...”, cô giả vờ ra vẻ tội nghiệp.

“Yên tâm đi, tao không giết mày đâu, tao chỉ muốn lưu lại chút tin tức trên người mày thôi.”

“Lưu lại ... tin tức?”. Ừ! Hoa Nội Kiều nuốt nước bọt, ánh mắt không tự chủ được nhìn tới con dao trên tay hắn.

Làm ơn đi, bây giờ không phải là diễn biến giết người diệt khẩu mà, không cần phải có lời thoại biến thái như vậy chứ?

Nhưng mà ánh mắt tên Ngô Thanh Đức này thật sự rất không thích hợp nha.

“Lúc trước nếu Khuông Huyền Tư không đuổi tận giết tuyệt thì tao sẽ không chặt vật đến vậy. Lúc nào tao cũng muốn báo thù nhưng tiếc là vẫn không tìm thấy cơ hội. Có điều không thể động đến hắn thì động đến đàn bà của hắn cũng tốt.”, Ngô Thanh Đức lạnh lùng cười, con dao trong tay hắn bỗng quẹt qua quẹt lại vài đường, “Nếu mặt mày bị rạch vài nhát, mày nghĩ hắn còn yêu mày không?”

“Cái đó ...”, Hoa Nội Kiều cảm thấy da đầu mình đang run lên.

“Còn.”, tiếng nói kiên định bỗng nhiên vang lên.

Trong nháy mắt lông tơ trên người Ngô Thanh Đức dựng đứng hết cả lên, hắn chưa kịp quay đầu lại đã bị người ta nâng lên, sau đó cả người đụng mạnh vào mặt cứng.

Rắc!

Dường như hắn vừa nghe thấy tiếng xương cốt gãy của mình.

“Từ lúc nhìn thấy mày ở siêu thị tao nên làm thế này mới đúng!”, trong bóng tối có một đôi mắt thâm thúy không ngừng phát ra tia u ám.

Khuông Huyền Tư nắm chặt tay, vì tức giận mà cả người căng cứng. Hơi thở tàn ác không ngừng lan ra khiến anh như tử thần đến từ địa ngục.

“Anh Khuông!”, nhìn Khuông Huyền Tư xuất hiện đúng lúc mình chỉ treo chuông, Hoa Nội Kiều thở phào nhẹ nhõm.

“Hắn làm em bị thương ở đâu?”, Khuông Huyền Tư vội vàng cởi bỏ dây trói trên người Hoa Nội Kiều, không hề để ý đến tiếng rên rỉ của Ngô Thanh Đức đang nằm bệt ở góc tường.

“Á ... không có, không có!”, cô nhanh chóng lắc đầu, không dám thừa nhận mình có bị thương.

Để anh không phát hiện ra chỗ nào bất thường, cô còn cố ý cúi ngấp người ẩn ẩn vào mắt cá chân nhưng cho dù động tác của cô có tự nhiên đến mấy cũng không lừa được Khuông Huyền Tư.

“Này, đừng có nói dối, anh biết hắn có đánh em!”, đôi mắt lợi hại của anh nhanh chóng quét khắp người cô, vì có ánh trắng chiếu vào nên khuôn mặt sưng đỏ cùng cổ áo và vạt váy dính máu đã bị anh phát hiện, “Em chảy máu?”

Trừng mắt nhìn khuôn mặt sưng đỏ cùng vết thương trên cổ cô, Khuông Huyền Tư cực kỳ đau lòng.

“Không sao đâu, vết thương nhỏ thôi mà.”, tuy chỗ bị thương rất đau nhưng không muốn anh lo lắng nên cô đã nói dối.

“Đừng nói dối nữa, rõ ràng em chảy máu nhiều như vậy.”, Khuông Huyền Tư vừa liếc mắt đã biết cô đang nói dối.

Anh lập tức xé một miếng vải dài từ áo sơ mi của mình băng bó cho cô rồi ôm cô tới cái sofa cách đó không xa.

Nằm trong vòng tay anh, cô an tâm nhắm mắt lại. Mùi hương cùng cơ thể ấm áp của anh khiến cô dần dần bình tĩnh.

“A! Phải báo cảnh sát.”, cô đột nhiên mở mắt nhìn bóng người mơ hồ qua vai Khuông Huyền Tư mới nhớ ra bây giờ phải gọi cho anh rể.

“Không phải bây giờ.”

“Hả? Tại sao?”

“Vì anh phải tính sổ với hắn trước đã!”, thấy cổ áo dính đầy máu của cô ánh mắt anh càng thêm âm u.

“Không cần đánh người!” Nàng nhanh chóng bắt được cửa hăn góc áo, không cho hăn đi.

“Đừng đánh hăn!”, cô nhanh chóng túm lấy góc áo anh, không cho anh đi.

“Hắn làm em bị thương!”, anh cầm tay cô rồi xoay người đi tới chỗ Ngô Thanh Đức.

Lúc xoay người đi, anh không kiềm chế được nữa khiến khuôn mặt tuần tú trở nên cực kỳ hung ác.

Ở góc tường, Ngô Thanh Đức vất vả lắm mới đứng lên được.

Hắn hoảng loạn ôm balo định chạy trốn nhưng vừa động dậy chân lại bị sự đau đớn giày vò.

Trời ơi, hăn bị gãy chân!

“Muốn chạy?”

Theo tiếng bước chân ngày càng to, khuôn mặt tuần tú dữ tợn của Khuông Huyền Tư cũng dần dần hiện rõ trước mắt Ngô Thanh Đức, lúc trước đối với Hoa Nội Kiều hung hăng bao nhiêu thì bây giờ hăn thê thảm bấy nhiêu.

“Mày ... mày đừng có lại đây!”, cả người hăn run lên, tay càng nắm chặt balo hơn.

“Mày ngàn lần không nên, vạn lần không nên đụng tới cô ấy.”, tiếng nói lạnh như băng truyền tới từ đỉnh đầu Ngô Thanh Đức.

Nhìn thân hình cao lớn trước mặt mình, sắc mặt Ngô Thanh Đức chợt trắng bệch.

“Tao ... tao không cố ý, là không cẩn thận ...”. Đáng chết! Đáng chết! Tại sao lại biến thành thế này? Đúng ra giờ này Khuông Huyền Tư nên ở tầng trên chứ sao lại xuất hiện ở đây?

“Không cẩn thận?”, Khuông Huyền Tư nheo mắt, hung hăng giẫm lên mắt cá chân Ngô Thanh Đức.

Thoáng chốc, tiếng gào khóc như heo bị giết vang lên. Nghe thấy tiếng thét khủng bố đó, Hoa Nội Kiều vội vàng bịt tai lại.

“Khuông Huyền Tư?”, đau đớn đến cực hạn khiến Ngô Thanh Đức không còn sợ hãi nữa, hấn hét ầm lên, “Quả nhiên mày rất ác độc, nhưng tao cũng không phải kẻ dễ bị bắt nạt đâu! Nói ày biết tao không đến một mình đâu, để đề phòng tao đã dẫn theo mấy người nữa. Bây giờ đã qua thời gian giao hẹn của bọn tao, mấy người đó sẽ lên cứu tao liền đó!”

“Cho nên?”, anh tăng thêm lực ở chân, lạnh lùng nhìn khuôn mặt vằn vện đầy mồ hôi lạnh của Ngô Thanh Đức.

“Cho nên tới lúc đó mày đừng có trốn. Bọn họ có súng đó, tao chắc chắn sẽ kêu bọn họ giết mày! Giết chết mày!”

Súng?

Giết?

Dù đã bịt chặt tai nhưng Hoa Nội Kiều vẫn nghe rõ mồn một hai chữ khủng bố kia.

Sự sợ hãi bỗng ập đến khiến cô không còn giữ được bình tĩnh, đúng lúc cô chuẩn bị đứng dậy chạy tới chỗ Khuông Huyền Tư kéo anh đi trốn thì cửa văn phòng bỗng mở ra.

Tiếng bước chân hỗn loạn đột nhiên vang lên cùng với ánh đèn sáng lóa, người tới cao hay thấp, béo hay gầy đều có đủ.

Hoa Nội Kiều chỉ cảm thấy tim mình sắp ngừng đập nhưng cô vẫn không dừng chân, ngược lại còn chạy nhanh hơn. Cô vọt tới trước người Khuông Huyền Tư, hai tay dang ra dùng chính thân thể mình bảo vệ anh.

“Ông chủ, Tiểu Kiều hai người không sao chứ?”

Hả?

Giọng nói này là ...

Nhanh chóng ngẩng đầu lên, Hoa Nội Kiều nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc thì ngây ra.

“Không phải mọi người về nhà rồi à?”

“Hắc hắc, tất nhiên là nói dối rồi.”, Đinh Diễm Nhi giơ tay làm ký hiệu chiến thắng rồi giải thích, “Căn cứ vào tin tức đáng tin cậy thì hành động này ngoài Ngô Thanh Đức còn có những kẻ khác nữa, nên ông chủ mới cố ý cho bọn tôi tan làm sớm để đi bắt người đó!”

“Gì cơ?”, Hoa Nội Kiều trợn tròn mắt rồi quay đầu lại trừng Khuông Huyền Tư.

Đáng ghét! Chuyện này anh không hề nói cho cô biết.

“Mọi người bắt được không?”, Khuông Huyền Tư quay ra hỏi, làm như không thấy cái nhìn chăm chăm của cô.

“Bắt được không ít.”, Thẩm Thái vui sướng cười. Cậu ta vừa nhấc chân đá một cái, mấy tên đồng phạm vốn đang nằm im liền lăn vài vòng ra trước mặt mọi người.

Nhìn bốn gã đàn ông mặt mũi bầm dập, nét mặt Khuông Huyền Tư vẫn không thay đổi, đôi giày da vẫn để trên mắt cá chân Ngô Thanh Đức.

“Người mày vừa nói chính là bọn họ?”

Anh quay đầu, lạnh lùng hỏi nhưng không có được câu trả lời vì ...

Ngô Thanh Đức gật đầu xui rồi.

Chương 10.3

Kết cục.

Sau khi có lời khai của Ngô Thanh Đức và đồng bọn, anh em họ Vương đã bị cảnh sát áp giải đến Cục cảnh sát.

Tuy bọn họ cực lực phủ nhận nhưng Khuông Huyền Tư lại cung cấp thêm chứng cứ khiến bọn họ không thể chống chế được nữa.

Hành động bắt giữ tội phạm liên tiếp này khiến đêm khuya yên tĩnh ồn ào lên một chút.

Để lấy lời khai và để hai chị em lâu ngày không gặp nói chuyện phiếm, Khuông Huyền Tư tự mình lái xe chở Hoa Nội Kiều từ bệnh viện tới Cục cảnh sát.

Trời sáng dần, hai chị em họ vốn không ham ngủ lại có thói quen ngủ trễ dậy sớm nên lúc này cũng không thấy mệt mỏi chút nào, hai người vừa gặp đã nói chuyện không ngừng nghỉ, tinh thần cực kỳ tốt.

Hai người cùng chia sẻ những chuyện vui buồn trong cuộc sống gần đây. Tình cảm giữa bọn họ rất tốt, không có chuyện gì là không nói được.

Rõ ràng vừa nãy ở trên xe, cô gái nhỏ này vì muốn biết tường tận mọi chuyện mà quần lấy anh hỏi đông hỏi tây, giờ thì sao? Chỉ là gặp chị họ thôi mà đã quên anh luôn, đừng nói là hỏi một câu mà ngay cả nhìn cô cũng chẳng thèm nhìn anh.

Khuông Huyền Tư bỗng nhiên thấy vô cùng buồn bực.

“Anh Khuông, rất cảm ơn anh đã bận rộn như thế rồi còn bớt chút thời gian tới đây lấy lời khai.”

Tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên khiến Khuông Huyền Tư lập tức thu hồi ánh mắt.

Anh quay đầu nhìn Hình Thiên Kỷ đang ngồi ở đối diện, đôi mắt thâm thúy lóe sáng.

Đó là ánh mắt sâu sắc chỉ thuộc về thương nhân, những người đã trải qua vô số cuộc gặp mặt thế nên chỉ cần liếc mắt qua cũng có thể nhìn thấu bản chất của một người.

Không cần nói nhiều, Hình Thiên Kỷ này quả nhiên rất xứng với danh hiệu cảnh sát tốt vì anh ta có đôi mắt kiên định, thành khẩn lại thâm thúy.

Khuông Huyền Tư mỉm cười, một người vốn không để ý tới lễ tiết xã giao như anh lại chủ động vươn tay ra.

“Đây là chuyện nên làm. Các anh cũng vất vả nhiều.”

“Không dám.”, Hình Thiên Kỷ cũng vươn tay ra, hai người đàn ông bắt tay nhau lại không nhịn được cười.

“Anh Khuông, có thể hỏi anh một chuyện được không?”, Hoa Cẩm Nhiễm đột nhiên đứng giữa hai người.

“Chị, đừng như vậy nữa. Hai người họ phải lấy lời khai mà.”, Hoa Nội Kiều vội vàng chạy tới. Cô và Hình Thiên Kỷ cùng giơ tay ra, cẩn thận đỡ lấy Hoa Cẩm Nhiễm.

“Không sao, cô cứ hỏi đi.”, Khuông Huyền Tư lại không cảm thấy khó chịu.

“Được.”, Hoa Cẩm Nhiễm cười nói, “Kế hoạch là do anh bày ra thế sao Tiểu Kiều lại bị thương? Anh có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý không?”

“Chị, em đã nói không phải lỗi của anh ấy mà, là tự em khăng khăng làm mỗi nhử hơn nữa ai mà biết được tên Ngô Thanh Đức kia lại đột nhiên nổi điên, em ...”

“Vì lúc ấy tôi bị ngăn cản.”, Khuông Huyền Tư nhàn nhạt nói.

“Hả? Bị ngăn cản?”, Hoa Nội Kiều kinh ngạc mở to mắt, “Bị ai ngăn?”

“Đại Hùng và Tiểu Diệp.”, Khuông Huyền Tư bình tĩnh điểm danh hai người, “Bọn họ chắn trước cửa văn phòng không cho anh vào.”

“Anh thật sự vô dụng đến thế à?”, Hoa Cẩm Nhiễm vẫn mỉm cười nhưng chỉ cần là người sáng suốt thì đều nhìn ra ý muốn giết người trong mắt cô.

“Không, tôi đánh cho bọn họ bất tỉnh.”

“A, vậy thì anh phải vào trong nhanh nhanh một chút chứ!”

“Không được! “, Hoa Nội Kiều lại nói giúp Khuông Huyền Tư, “Nhất định phải để Ngô Thanh Đức trộm được đồ thì chúng ta mới có thể định tội hắn.”

“Nhưng sẽ có cách khác, nói tóm lại anh ta khiến em bị thương là không đúng!”, Hoa Cầm Nhiễm dùng ánh mắt chỉ trích nhìn Khuông Huyền Tư.

Thấy Hoa Cầm Nhiễm tức giận như vậy, Khuông Huyền Tư không cãi lại mà chỉ cúi thấp đầu nhận lỗi.

“Xin lỗi, đều là lỗi của tôi ...”

“Không phải lỗi của anh.”, Hoa Nội Kiều ngắt lời anh. Nhìn Khuông Huyền Tư cao ngạo trời sinh lại cúi đầu trước người khác vì mình, cô cảm thấy rất khó chịu. “Em không sao, thật sự không sao mà.”, cô an ủi anh, giọng điệu kiên quyết mà dịu dàng.

Anh cũng nhìn lại cô, một cảm giác khó tả dần lan ra.

“Nhưng mà ...”, Hoa Cầm Nhiễm vẫn muốn nói tiếp.

“Tiểu Nhiễm, anh chưa nói với em lần này bắt được Ngô Thanh Đức sẽ có tiền thưởng phải không?”, Hình Thiên Kỳ im lặng này giờ bỗng lên tiếng chuyển đề tài.

“Thật không đó?”, lúc nghe được hai chữ “tiền thưởng” ánh mắt Hoa Cầm Nhiễm liền thay đổi.

Hoa Nội Kiều cảm kích nhìn Hình Thiên Kỳ rồi phụ họa, “Thật đó, gần một trăm vạn luôn đó chị.”

Vì Ngô Thanh Đức đã nhận tội nên những án trộm cắp trước đó cũng thuận lợi tuyên bố đã phá án và bắt giam kẻ trộm. Còn cô có công giúp đỡ bắt tội phạm nên mới được nhận tiền thưởng.

“Một trăm vạn?”, Hoa Cầm Nhiễm vui sướng hét to, phát phát tay với hai người đàn ông, “Xin lỗi, hai người tiếp tục đi, lát nữa nói chuyện sau.”, Hoa Cầm Nhiễm ngồi lên ghế dựa rồi được Hoa Nội Kiều đẩy đi.

Không khí yên tĩnh trở lại nhưng Khuông Huyền Tư chẳng còn tâm tình đâu mà ghi lời khai.

Ánh mắt anh dừng trên người cô gái nhỏ trong sáng kia, trong đầu nhớ tới chuyện ở bệnh viện khi nãy.

Từ lúc bị thương cô chưa từng kêu đau, ngay cả khi bôi thuốc cũng vậy. Vì để anh không cảm thấy áy náy cô luôn an ủi anh, dù đau đến trắng bệch cả mặt, nước mắt ngập đầy hốc mắt nhưng cô vẫn không khóc.

Vì mất máu nên mặt cô hơi tái nhưng trong mắt anh, cô vẫn xinh đẹp đến mức anh cảm thấy khó thở, cảm thấy có nhìn cô cả đời cũng không đủ.

“Lúc trước làm sao anh thuyết phục được vợ anh đồng ý kết hôn vậy?”, anh có cảm giác nếu mình đặt câu hỏi thì người bên cạnh chắc chắn sẽ cho anh đáp án.

“Tôi không thành công.”, Hình Thiên Kỳ bình thản trả lời.

“A?”, Khuông Huyền Tư hiếu kỳ nhếch mày.

Hình Thiên Kỳ dịu dàng nhìn Hoa Cầm Nhiễm dù đang mang thai vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.

“Tôi khiêng cô ấy đi đăng ký.”

Khuông Huyền tư không nhận được mỉm cười.

“Biện pháp tốt.”

“Anh có thể thử.”, Hình Thiên Kỳ đề nghị.

“Tôi vẫn đang lo lắng.”

Chợt nhớ tới Hoa Nội Kiều vì tiền mà cố chấp dấn thân vào nguy hiểm anh liền hỏi, “Bình thường anh thuyết phục vợ anh không làm chuyện nguy hiểm như thế nào?”

Hình Thiên Kỳ thở dài, “Về vấn đề này, tôi chưa từng thành công lần nào.”

“A?”, Khuông Huyền Tư tò mò nhìn anh ta.

Hình Thiên Kỷ quay đầu nhìn vẻ mặt hứng thú của Khuông Huyền Tư không khỏi vỗ nhẹ vai anh như người từng trải đang dạy dỗ đứa trẻ chưa hiểu đời.

“Cho nên tôi chỉ có thể chọc thủng bao cao su, trực tiếp tạo người thôi.”

Khuông Huyền Tư cười ha ha.

“Anh có thể thử, bảo đảm cực kỳ hiệu quả.”

“Tôi tin.”, anh mỉm cười, vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rúc vào ngực anh thở dồn dập, nhớ tới thân hình run lên chỉ vì một cái hôn nhẹ nhàng của cô Khuông Huyền Tư thấy cả người chột nóng rực.

Có lẽ sau khi về công ty là lúc phát huy công dụng của cái sườn xám kia rồi.

Trước tiên anh có thể dùng danh nghĩa “nàng thơ” để cô mặc cái sườn xám đó vào, tiếp theo lại lấy thân phận người yêu cởi nó ra rồi sau đó anh sẽ dùng đủ mọi biện pháp để cô biết rằng anh yêu cô nhiều thế nào.

Tuy hợp đồng giữa cô và Khuông Toàn Cơ sắp hết hạn nhưng tình yêu của anh là không có kỳ hạn.

Vĩnh viễn thuộc về cô.

“Tôi muốn hoàn thành nhanh nhất có thể.”, Khuông Huyền Tư nhanh chóng đưa ra yêu cầu.

“Không thành vấn đề.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-phuc-ong-chu-hung-du>